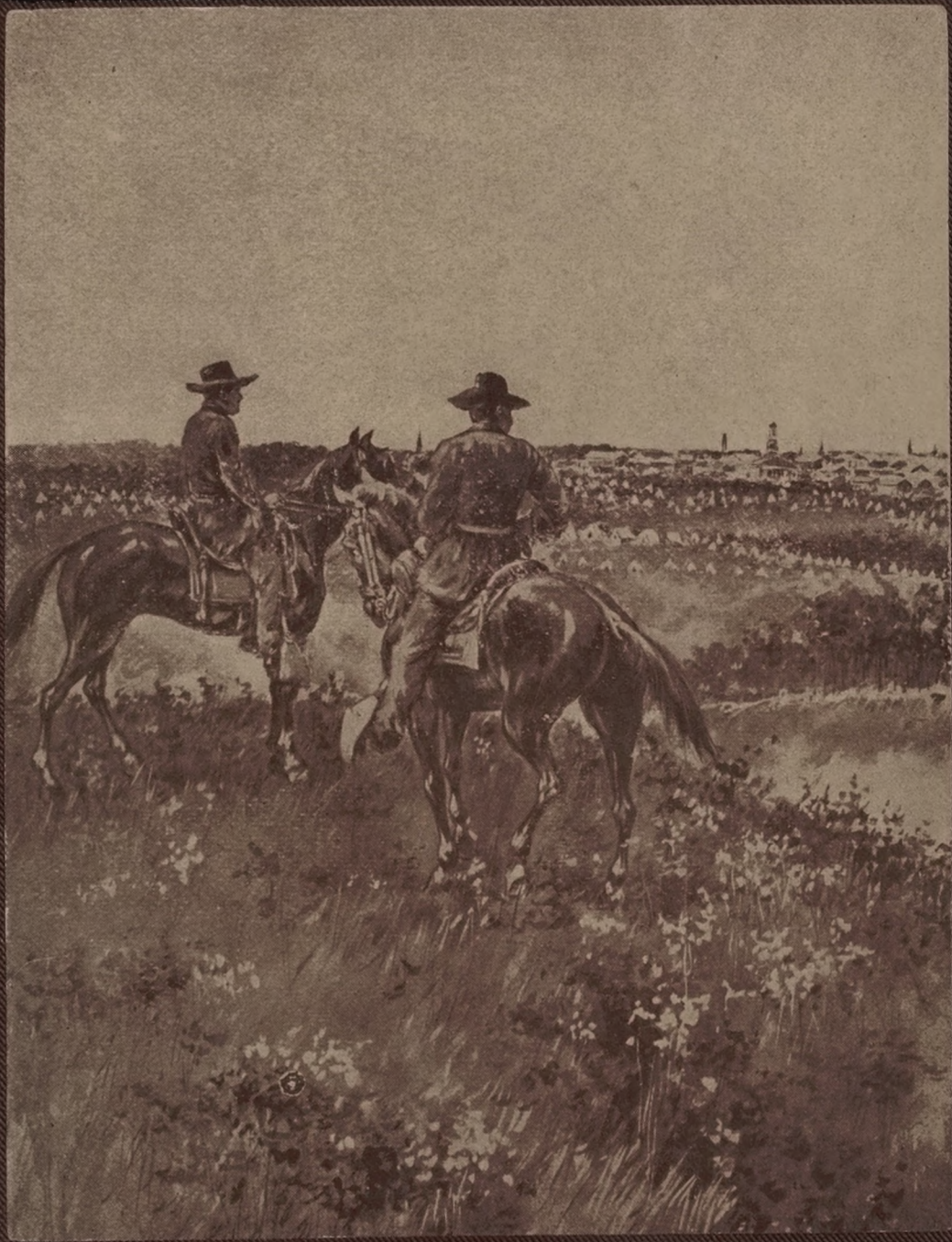
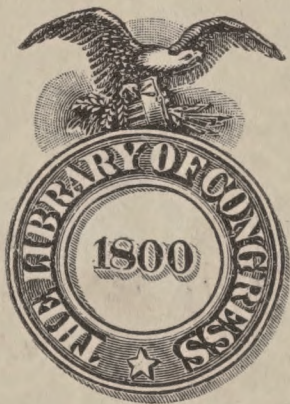

Rampen om Atlanta

Byron N. Dunn

JOHN ANDERSON PUB. CO. CHICAGO, ILL.

Class PZ 53

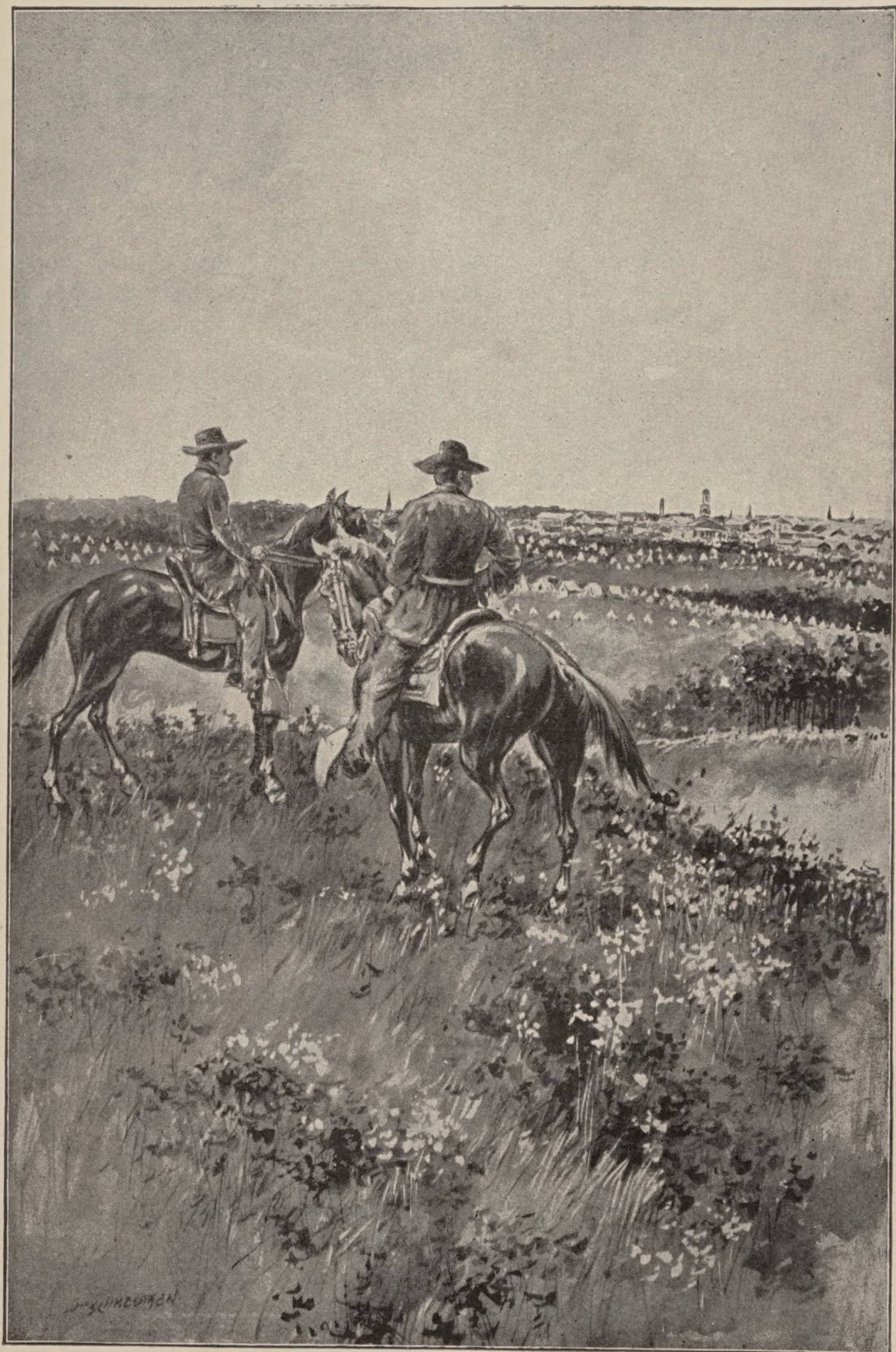
Book D 8 K 3

Copyright N^o _____

COPYRIGHT DEPOSIT.

Kampen om Atlanta.

"Se, der er Atlanta!"

Kampen om Atlanta

af

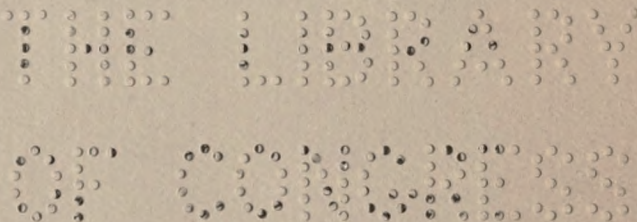
Byron A. Dunn

Overfjet fra Engelsk

af

Peer D. Stromme

Med mange smukke Illustrationer

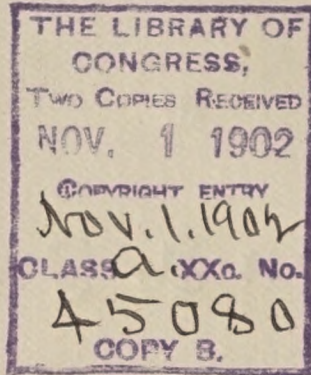
CHICAGO
JOHN ANDERSON PUBLISHING CO.

EIERE SKANDINAVENS BOGMANDEL

1902

35
romney

PZ53
I8K3

English Edition Copyrighted 1900 by
A. C. McCLURG & Co.

—
Translated into Norwegian by permission

—
Copyright 1902 by
JOHN ANDERSON PUBLISHING Co.

Y. A. N. E. I. E. I.
22. 2. 2. 2. 2. 2.

Forord.

Dette Bind, det tredje i den Række Fortællinger, som kalder sig "The Young Kentuckians Series," handler, om det store Felttog, der endte med Erobringen af Atlanta, "Sydens Nøgle." Det var et Felttog, hvori 200,000 Mand deltog, og hvori 80,000 faldt eller saaredes.

De, som har læst de første to Bind, maa komme ihu, at de Gutter paa seksten eller sytten Aar, som først forestilledes for dem, nu er tre eller fire Aar ældre, altsaa omtrent voksne Mænd. Af den Grund er ogsaa dette Bind mere for voksne Folk, end de foregaaende var det; men Kaptein Shackelford er dog fremdeles ligesaa fuld af ungdommelig Fyrighed og patriotisk Begeistring, som han var, da han tjente under General Nelson.

I alt væsentligt er Bogen historisk korrekt. I min Skildring af Krigens Gang har jeg holdt mig strengt til de virkelige Kjendsgjerninger.

Frederics og Darlings Flugt gennem Georgia, med glubende Blodhunde og næsten ligesaa glubende Soldater i Hælene, har mangfoldige Sidesketcher i Krigens Historie.

Der er ingen Overdrivelser i Skildringen af de gruelige Tilstande i Andersonville. Ingen kan male det Sted saa mørkt, som det virkelig var. Det mest veltalende Vidnesbyrd derom har man i de henved fjorten hundrede Grave indenfor det fæle Krigsfængsels Mure.

I "Kampen om Atlanta" har jeg søgt at skildre Soldaternes Lidelser og Gjenbordigheder, og især da deres, som holdtes indestængte i Sydens Fængsler. Det har været mit Maal at hjælpe de yngre blandt os til at danne sig en Forestilling om, hvor høi en Pris deres Fædre betalte for Unionens Bevarelse.

Byron A. Dunn.

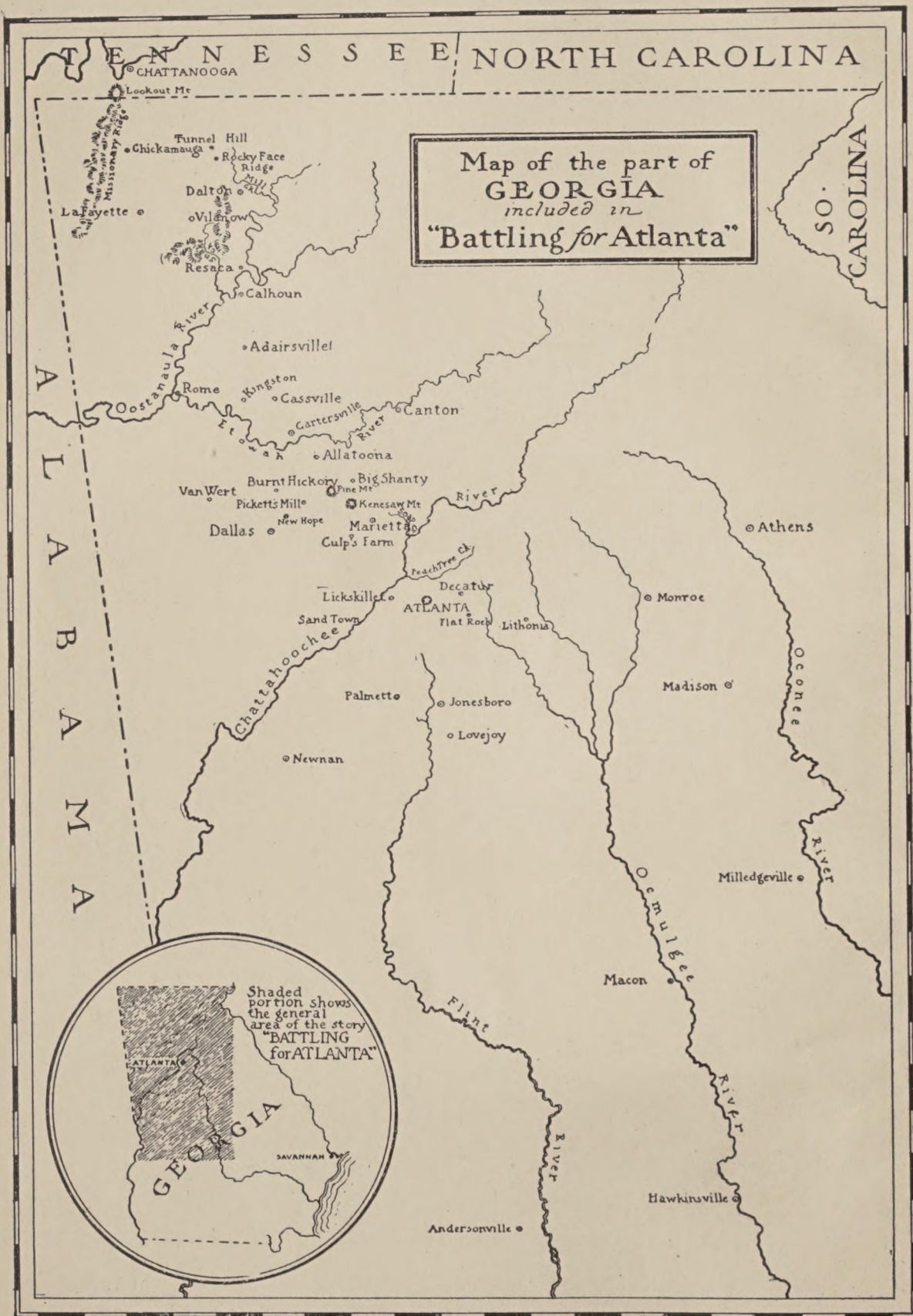
Waukegan, Ill., Juni 1900.

Indhold.

Kapitel	Side
1. Rocky Face Ridge	11
2. Snake Creek Gap	21
3. Resaca	37
4. Et Slag, som aldrig blev kjæmpet	48
5. Paa Shermans Stab	62
6. Kenesaw	75
7. McPherson og Hebn	90
8. Stonemans Streiftog	106
9. Atlantas Fald	120
10. Prince og Majoren	134
11. Et uventet Møde	147
12. Andersonville	162
13. Paa fri Fod igjen	179
14. En klæffelig Belønning udloves	194
15. En Kamp med Blodhundene	212
16. Et Møde med Smith	225
17. Tro indtil Døden	242
18. Lucille de Courtney	257
19. Kamp mellem Elskov og Pligtsfølelse	282
20. John Smiths Død	288
21. Frederic faar Prince tilbage	309
22. Se! der er Atlanta	325

Helsides Illustrationer.

"Se, der er Atlanta!"	Foran Titelbladet ✓
"Har du seet nogen Vankeer heromkring, min gode Kone?"	24 ✓
Frederic kastede et eneste Blik udover og det var nok	39 ✓
Omtrent femten eller tyve fandt Tilbageveien spærret	57 ✓
Rebelrytteren styrtede død til Jorden, dræbt af en af sine egne	86 ✓
"Hevn for McPhersons Død!"	103 ✓
Davis bemægtigede sig to Batterier og et tusen Fanger	131 ✓
Prince gjorde et høit Sprang, dreiede om og kastede Majoren bortover Marken	143 ✓
"Skyd ikke! Skyd ikke! Han er fra Forstanden"	174 ✓
Blodhundene begyndte Angrebet strax	217 ✓
Uden et Ord strakte Frederic Hænderne iveiret	232 ✓
Der faldt et Revolverstød og Hesten styrtede død om	261 ✓
Miss de Courtney gav hans Hest et Slag med sin Ridedøse, saa den sprang tilside og Skuddet traf ikke	294 ✓
Frederic og Darling sprang op paa Hestene og jog afsted	322 ✓

Kart over den Del af Georgia, som omhandles i Kampen om Atlanta.

Kampen om Atlanta.

Første Kapitel.

Rocky Face Ridge.

Semogthve Mil mod Sydøst fra Chattanooga, Tennessee, er der en lav Fjeldryg, der paagrund af sine steile Klippevægge kaldes Rocky Face Ridge. Tre Mil fra sin nordlige Ende gennemskjæres Fjeldet af en liden Elv, Mill Creek, hvorfor Skaret kaldes Mill Creek Gap. Paa begge Sider af Elven er Fjeldet skoglædt lige op til Toppen, og dette Sted er i hele Omegnen kjendt under Navnet "Buzzard Roost."

Ved Nordenden af Rocky Face Ridge er der en Række af skoglædte Bakker. En af disse er et langt Høidedrag, der strækker sig mod Sydvest og derpaa mod Syd jevnside med Rocky Face, og mellem dem er der en trang Dal. Jernbanen mellem Chattanooga og Atlanta gaar her gennem en Tunnel, hvorfor Bakken har faaet Navnet Tunnel Hill.

Efterat have passeret Tunnellen snor Jernbanen sig frem gennem den trange Dal og saa gennem Mill Creek Gap og videre til Dalton. En Kjørevei gaar omkring den sydlige Ende af Tunnel Hill og derpaa gennem Fjeldskaret lige ved Siden af Jernbanen.

Her er det, oppe paa Rocky Face Ridge og langs Mill Creek Gap, at Rebelarmeen under General Joseph E. Johnston Vaaren 1864 laa bagenfor sine sterke Forskansninger. General Grant var bleven Oberstkommanderende over alle Unionens Armeer og opholdt sig nu i Osten. En af disse var ved denne Tid i og omkring Chattanooga og kommanderedes af Generalmajor W. T. Sherman, der havde samlet 100,000 Mand til et Felttog mod Atlanta.

General Sherman.

General Shermans Arme var sammensat af tre særskilte Organisationer. Der var Cumberland-Armeen under Generalmajor George H. Thomas, Tennessee-Armeen under Generalmajor James B. McPherson og Ohio-Armeen under Generalmajor John M. Schofield.

Cumberland-Armeen bestod af det Fjerde, Fjortende og Tyvende Armeekorps, der kommanderedes henholdsvis af Generalerne Oliver O. Howard, John M. Palmer og Joseph Hooker.

Tennessee-Armeen bestod af det Femtende og Sekstende og senere ogsaa det Syttende Korps under Generalerne John A. Logan, G. M. Dodge og Frank P. Blair.

Ohio-Armeen havde bare et Korps, det Treogtyvende.

For første Gang, siden Borgerkrigen begyndte, havde de Forenede Staters samtlige Armeer en Overgeneral, saaledes at der blev Plan og Sammenhæng i det hele. Grant og Sherman skulde nu rykke frem paa samme Tid; Grant forat gjøre det af med Virginia-Armeen under General Robert E. Lee og forat erobre Richmond; Sherman forat knuse General Johnston og sætte sig i Besiddelse af Atlanta. Begge Armeer skulde begynde Felttoget den 1ste Mai; først den 3die havde

Sherman samlet alle sine Tropper og begyndt den Marsch, der havde Erobringen af Atlanta som sit Maal.

Imod Shermans uhyre Arme kunde Johnston føre 70,000 Mand i Marken; han havde 50,000 i og omkring Dalton, og 20,000 til var allerede sendt ham tilhjælp. Hans Troppstyrke var saaledes mindre end Shermans; men denne Forskjel var mere end opbeiet ved den sterke Forsvarsstilling, som Johnston havde, og som Sherman maatte angribe og erobre forat kunne trænge sig videre frem. Der var altsaa næsten 200,000 Mand, som nu snart skulde begynde en Kamp paa Liv og Død.

Den, som havde staaet paa Tunnel Hill om Morgen den 8de Mai, vilde have seet et storartet Skue. Det var en vakker Søndag Morgen med straalende Solskin og en venlig Sommerduft over det friske og smilende Landskab.

Oppe paa Tunnel Hill stod lange Rækker af Unions-soldater, og ti tusen Riflepiber saaes glitre i Solen. Foran, over paa den anden Side af Dalen mod Ost, laa Rocky Face Ridge med sine skogbevoxte Sider, der for dem, som stod og stegte sig i Solen oppe paa den nøgne Bakke, saa meget indbydende ud.

Der saaes ikke Tegn til Liv oppe paa Fjeldet; men Soldaterne vidste alligevel, at Døden lurede bag hvert Træ og hver Klippeblok deroppe. Høit oppe i Luften svævede Musedøgene, som om de vidste, at der snart skulde blive Mad for dem at faa.

Oppe paa Tunnel Hill sad en Gruppe Officerer paa fine Heste og betragtede gennem fine Rifter Rocky Face Ridge. I Nærheden af denne Gruppe sad en ung Officer paa en herlig brun Hest og stirrede ikke mod Fjeldet, men udover mod Chattanooga. Det var et oberordentligt fængslende Syn. Der var grønne Skoge og Sletter, lange Aarsrygge og trange Dale. Langt borte, halvveis til Chat-

tanooga, kunde han se Træerne, som holdt Vagt over den blodige Slagmark ved Chickamauga, og yderst ude i Horisonten skimtede han saavidt de taagede Omrids af Lookout Mountain.

Den unge Officer trak forresten Dinene til sig og stirrede ned i Dalen for sin Fod. Gjennem den snoede der sig en stor Hær. Rækkerne strakte sig bortover, saalangt Diet kunde naa. Indimellem var Hundreder af tunge Vogne med hvide Værredstage og forspændt med seks Mulæsler, og disse krøb langsomt fremover indhyllede i tætte Støvskyer. Der syntes ikke at være nogen Ende paa det lange Tog. Det vilde have taget det ikke nogle Timer, men nogle Dage at passere forbi.

Officeren stirrede længe paa det; det lod til at fængsle ham. Bludselig begyndte et Musikkorps at spille "Stjernebanneret," og Soldaterne hilsede Musikken med begejstrede Hurraer. Disse gjentoges af de marscherende Kolonner nede i Dalen, og saa gik Raabet videre og videre bortover, indtil det døde hen som en sagte Susen i det fjerne. Men fra Rocky Face Ridge der foran hørtes ikke en Lyd; Fjeldet laa indhyllet i dyb Stilhed.

Musikken spillede det ene Stykke efter det andet, og tilslut hørtes de bløde Toner af "Home, Sweet Home." Soldaterne stod tause med bøiede Hoveder, skjælvende Læber og fugtige Dine. De saa ikke mere det truende Fjeld og de lange Kolonner, men drømte sig de grønne Marker og brede Sletter i Norden. De syntes høre de kjendte Kirkeklokker og se sine kjære derhjemme, som bad for dem; og Hovederne bøiedes endnu dybere, og der saaes Taarer paa mere end et af de veirbidte Ansigter.

Musikken døde hen, og saa blev den høitidelige Stilhed forstyrret af et Kanonskud, og en Bombe for skrigende gennem Luften. Et Dieblit senere kunde man se en liden hvid

Røgsten høit oppe paa Rocky Face Ridge, hvor Bomberne faldt og eksploderede. Kanonen kastede nok en Bombe derover, og det ene Batteri efter det andet fulgte Eksemplet. Bomberne slyngeedes opover mod Klippevæggen og eksploderede med sterke Knald; men ellers syntes de ikke at gjøre nogen Virkning. Der kom ikke noget Svar fra Fienden derborte.

"Giv Agt!"

De lange Rækker af Blaatrøier stod parate.

"Fremad Marsch!"

De satte sig i Bevægelse nedover Bakkehældet og over den trange Dal; men Fienden gav endnu ikke noget Livstegn fra sig. En stærk Forpost rykkede frem og begyndte at trænge ind i Skogen ved Fjeldets Fod.

Saa pludselig lod Fienden høre fra sig. Fjeldsiden begyndte at udsprede Ild og Røg. Bagenfor hvert Træ og hver Klippeblok laa en Rebelsoldat med Rifle i Haand forat give Shermans Tropper en varm Modtagelse. Den store Kamp om Atlanta var begyndt, skjønt denne By var hundrede Mil borte med mange Fjeldrygge og Floder mellem.

Da det første Stud løsnedes, syntes den unge Officer paa den herlige brune Hest at vaagne som af en Drøm. Han red hen til General Thomas; han var nemlig Medlem af denne berømte Generals Stab. Han fulgte med skarpe Dine de lange Rækker af Mænd, som gik over Dalen og saa begyndte at klatre opover Rocky Face Ridge. De kjæmpede sig fremover Skridt for Skridt, indtil de høit oppe stansedes af en lodret Klippevæg.

General Thomas, der ogsaa opmerksomt havde betragtet Kampen, saa, at hans Mænd ikke kunde komme længere end til den lodrette Klippemur. Han vendte sig til sin unge Stabsofficer og sagde: "Kaptein, gjør mig den Tjeneste at gaa længere frem forat se efter, hvad Stillingen er deroppe paa Fjeldryggen, og rid derpaa tilvenstre og undersøg, om

det skulde gaa an at komme derop fra Nordfiden. Gaa ikke for nær hen til Fienden, og udsæt dig ikke for unødigt Fare. Kom tilbage, saasnart du har foretaget en grundig Undersøgelse."

Den unge Kaptein red straks afsted for at efterkomme Befalingen. Frederic Shackelford var Chefen for General Thomas's Speidere. Han var endnu ikke tyve Aar gammel, men havde allerede udmærket sig ved sine mange dristige Bedrifter. Han kom ind i Armeen, næsten straks Krigen begyndte og gjorde Tjeneste som Speider under General William Nelson og havde en ikke ringe Andel i Vren for, at Kentucky blev bevaret for Unionen. Efter Nelsons tragiske Død blev han Medlem af General Thomas's Stab og blev valgt til Chef for hans Kompani af Speidere.

I denne Stilling er det, at vi nu finder ham. Hans Far var en fremragende General i Sydstaternes Tjeneste; Far og Søn stod saaledes imod hinanden.

Det var to Timer, før den unge Kaptein, hvem vi skal kalde Frederic, vendte tilbage til General Thomas.

"Hr. General," sagde han, "jeg har forsigtig undersøgt Fiendens Stilling fra saa nært Hold, som det var mig muligt uden at vove Livet."

"Ja, og kanske lidt nærmere," svarede Generalen, idet han betragtede Frederics venstre Skulder, hvor Tøiet viste Merke efter en Riflekugle.

"Det er ikke noget at se paa," sagde Frederic og lo. "En af Rebellernes Skarpskyttere vilde vise, hvad han duede til; men han skjød lidt for høit. Hvad jeg ellers kan meddele, er, at det vil være ligefrem umuligt for vore Soldater at naa Toppen af Fjeldryggen. Overst oppe er der en lodret Klippevæg fra tredive til femti Fod høi, og der er saagodt-som ikke en Kløft eller Spræk i den. En Mand deroppe kan holde Stand mod tyve."

“Men den nordlige Side af Fjeldet, skulde det ikke der være fremkommeligt?” spurgte Generalen.

“General Newtons Division er allerede deroppe; men Fjeldryggen er paa sine Steder saa smal, at der neppe er Plads for seks Mand til at gaa Side om Side. Fjeldet kan ikke tages med Storm; vi maa enten flankere Fienden eller tjæmpe os frem gennem Mill Creek Gap.”

“Det sidste vilde koste for mange Liv,” sagde General Thomas. “Jeg ved, at Sherman ikke vil forsøge det. Der kommer han forresten selv.”

Frederic kastede Blikket mod den Kant og saa General W. T. Sherman og hans Stab langsomt nærme sig. Sherman stod dengang i sin Manddoms fulde Kraft. Han var rank som et Lys, fuld af Liv og Ild og havde et skarpt Blik og var Soldat lige ud i Fingerspidsene. Paa samme Tid var han ogsaa venlig og hensynsfuld, og hver eneste Soldat i Armeen havde ikke blot Tillid til ham, men holdt ogsaa af ham. Ligesom Grant var Sherman ikke saa særdeles streng med Disciplinen eller nøie med den militære Etiket. Det var ham mere om at gjøre, at hans Mænd kunde slaas, end at de tog sig godt ud paa Parade.

Han steg nu af sin Hest og talte til General Thomas, som ogsaa steg af, og de to gik lidt tilside og søgte at enes om, hvad der var at gjøre.

“Hvad De har fortalt mig om Stedet er korrekt,” sagde Sherman; “hverken Fjeldet eller Mill Creek Gap lader sig tage med Storm, det jeg kan forstaa; det vilde ialfald koste altfor mange Liv. Jeg har allerede gjort, hvad De før antydede, idet jeg har sendt General McPherson afsted forat flankere Fienden ved at marschere gennem Snake Creek Gap. Han har Ordre til om muligt at sætte sig i Besiddelse af Resaca og saa stille sin Hær tværs over Jernbanen og holde

den. Lykkes det ham at gjøre dette, vil Johnston's Arme sidde hjælpeløs i Fjelden."

"Men dersom han ikke skulde være istand til at tage Resaca med Storm, har De da givet ham den bestemte Befaling, at han skal bemægtige sig og holde Jernbanen nordenfors Byn?" spurgte General Thomas.

"Nei; ikke netop at han skal. Jeg har givet ham nogenlunde frie Hænder."

"Hr. General," udbrød Thomas, "jeg skulde ønske, at De havde hørt min Bøn og tilladt mig at føre Cumberland-Armeen gennem Snake Creek Gap. Jeg er bange for, at McPherson's Tropestyrke er for liden til at gjøre, hvad De forlanger af den, og alting beror paa et heldigt Udfald af denne Manøvre. Dersom det ikke er for sent —"

"Det er for sent," afbrød Sherman utaalmodig. "Jeg troede, vi var færdige med den Sag. Jeg tør ikke møde Johnston her uden at have Cumberland-Armeen med mig. Den udgjør jo mindst to Trediedele af min hele Styrke. McPherson faar gjøre det andet, saa godt han kan. Han er allerede paa Marschen."

General Thomas bukkede sit Samtykke og sagde: "Nu ja, Hr. General, jeg har altsaa ikke mere at sige om den Sag. Deres Plan er vist den tryggeste."

"Bed De noget om Snake Creek Gap?" spurgte Sherman. "Bilde selv en liden fiendtlig Styrke være istand til at gjøre det vanskeligt for McPherson at komme frem?"

"Ja. Det er, efter hvad jeg har hørt, en trang Kløft omtrent seks Mil lang mellem bratte Klippevægge. Selv en liden Haandfuld Fiender kunde gjøre det slemmt nok at komme igjennem. Mit Haab er, at Fienden slet ikke har besat denne Kløft."

"Er der nogen mulig Maade, hvorpaa vi kan faa vide det, før McPherson forsøger?" spurgte Sherman.

"Jeg har en Officer, der kan skaffe Oplysning herom, dersom nogen kan det."

"Hvem er han?"

"Kaptein Shackelford, som kommanderer mit Kompani af Speidere."

"Lad mig straks faa tale med ham."

General Thomas bad en af sine Ordonnanser sige det til Kaptein Shackelford, og denne kom straks tilstede.

"Dette er den Officer, jeg talte om," sagde General Thomas.

Sherman saa skarpt paa den unge Mand og syntes forundret over hans ungdommelige Udseende; saa drog han Kjendsel paa ham og smilte og sagde: "Jeg har vist seet Dem før, Hr. Kaptein."

"Ja, Hr. General, i Louisville. Jeg overbragte Dem Depescher fra General Nelson."

"Rigtig. Nu husker jeg det. Det var jo Dem, som kastede Jernbanetoget af Sporet og saaledes forhindrede Buchner fra at erobre Louisville.*) De fandt mig i et forfærdeligt Sinne den Morgen. Jeg blir rasende endnu, naar jeg bare tænker paa det. Aviserne holdt paa at fortælle Folk, at jeg var gal. Hvem ved, hvad de kommer til at sige om mig, før jeg blir færdig med dette Felttog, især da hvis jeg ikke skulde være heldig. Men Kaptein, General Thomas tror, at De er den rette Mand til at finde ud, om Fienden i noget betydeligt Antal har besat Snake Creek Gap. Jeg tviler hellerikke paa, at han har valgt den rette. McPherson er allerede paa Marschen. Han maa komme gennem denne Fjeldkløft imorgen; Fienden vil ellers forstaa, hvad det gjælder, og forsvare den. Men er den endnu

*) Se "General Nelsons Speider."

aaben, kunde han jo skynde sig igjennem istedetfor langsomt at føle sig frem."

"Jeg skal gjøre mit bedste, Hr. General, forat finde ud, hvordan Sagerne staar," sagde Frederic bestedent.

"Jeg har fuld Tillid til Dem; men glem ikke, at der er meget, som staar paa Spil. Det er bedst, at De rider om Vilanow og fortæller McPherson, hvad Deres Crende er. Og vend saa hurtig som muligt tilbage til ham med de Oplysninger, De kan skaffe tilveie. Pas ogsaa paa, at De ikke lader Finden vide, hvad De har fore."

"Ja, jeg skal være forsigtig. Jeg haaber bare, at jeg finder Veien aaben, og at McPherson ved denne Tid imorgen maa have sat sig i Besiddelse af Resaca, og at hele Rebelarmeen da vil være i Deres Bold."

Det tog ikke Frederic længe at gjøre sig færdig. Han vilde ikke have med sig andre end sin betroede Løitnant, Richard Darling, samt fire til af sine bedste og tapreste Speidere. Hver Mand i Selskabet havde en Rebeluniform rullet ind i sit Teppe. Det var Kl. tre Eftermiddag, da de red afsted mod Snake Creek Gap, som var tyve Mil fra Tunnel Hill.

Andet Kapitel.

Snake Creek Gap.

Frederic og hans lille Følge red hurtig mod Syd og var snart ligeoverfor General Hookers Korps. Da denne General havde opdaget, at Fienderne, som holdt Fjeldet foran ham, ikke var saa særdeles mange, troede han, at han maaske kunde tage det med Storm, og da Frederic red forbi, havde General Gearns Division begyndt Angrebet inde i en liden Fordybning, der kaldes Dug Gap.

Frederic stansede et Dieblik og betragtede det storslagne Skue. Fjeldet syntes at være en Vulkan i Udbrud. Gearns Mænd var saa høit oppe, at de saa ud som smaa Insekter, der strævede med at klatre opover Klippevæggen. Det lykkedes nogle saa af de modigste at naa op; men de mødtes af Bajonetter og Geværkolber og kastedes tilbage og faldt paa de skarpe Klipper nedenunder. Store Stene, som Rebeljerne løsne fra Toppen af Palisaderne, styrtede nedover og bragte Død og Ødelæggelse med sig.

Frederic rystede det uhyggelige Syn af sig og gav sine Mænd Kommandoen: "Fremad!" Efter to Timers Ridt naaede de Bilanow, en liden Landsby nogle saa Mil fra Enden af Snake Creek Gap. Her traf Frederic General McPherson og blev fuldstændig indtagen af hans ædle Holdning og vindende Væsen. General McPherson var en af de stateligste Officerer i Unionsarmeen. Han var

ung, bare fireogtredive Aar gammel, og var formelig forgudet af sine Soldater.

General Sherman havde stor Tillid til McPhersons Digtighed og havde overdraget ham det vanskelige Hverv at trænge sig frem gennem Snake Creek Gap; det Hverv, som General Thomas saa gjerne vilde have paataget sig. Løb dette Forsøg heldig af, kunde det have tilfølgende, at Johnstons Hær blev tilintetgjort allerede nu, da Felttoget bare saavidt var begyndt. Af denne Grund var det, at Thomas saa gjerne vilde have ledet det, og det med en Styrke stor nok til at garantere et heldigt Udfald.

Da Frederic underrettede McPherson om det Hverv, han havde faaet, rystede Generalen paa Hovedet og sagde: "Det gjør mig en Smule ondt, at General Sherman har givet Dem denne Befaling. Men hvad De gjør, maa gjøres inat; thi tidlig imorgen blir jeg færdig til med hele min Hær at begynde Marschen gennem denne Fjeldkløft. Det er muligt, at De kan skaffe os Visshed om, enten vi maa gjøre Regning paa at kjæmpe os frem eller ikke; men paa den anden Side kan Følgen maaske bare blive den, at Fienden faar Rede paa, hvad jeg har fore, og saaledes blir sat istand til at gjøre det saameget vanskeligere for mig."

"Vær ikke bange for det, Hr. General," svarede Frederic. "Saasnart vi kommer indenfor deres Linjer, vil vi forklæde os som Rebeller."

"Det er et voveligt Spil, Kaptein."

"Ja, i vor Bestilling er vi sommetider nødt til at vove noget. Forstaaar jeg Deres Plan, Hr. General, vil det heldige Udfald for en stor Del bero paa, at den udføres hurtig. Dersom De ikke faar vide, enten Fienden har besat Snake Creek Gap eller ei, blir De nødt til at føle Dem frem med stor Forsigtighed. Faar De derimod sikker Besked om, at

Veien er aaben, kan De komme igjennem og være ved Refaca, før Fienden ved af det."

"Det er sandt nok; men sæt, at Fienden har spærret Veien?"

"Naar De ved om det, maa det ialfald være lettere at indrette sig derefter."

"Det er ogsaa sandt, Kaptein, og jeg vil bare ønske, at De maa have Held med Dem. Og hvad De nu end opdager, saa maa De, dersom det skal være mig til nogen Nytte, lade mig vide det før Daggrøn imorgen."

"Jeg skal forsøge at komme itide, og nu faar jeg anbefale mig, Hr. General. Det er bare vel en Time igjen af Dagen, og jeg vilde gjerne naa frem til Snake Creek Gap før Solnedgang. Jeg haaber at faa se Dem igjen før Morgenens og bringe gode Nyheder med mig."

Dermed sprængte Frederic og hans Følge afsted.

General McPherson stod og saa efter dem, indtil de var ude af Sigte; derpaa sagde han til en af sine Stabsofficerer: "Den Kaptein Shackelford er en lovende ung Officer. Jeg har hørt om ham; han har Ord forat være en af de mest paalidelige Speidere i Armeen. Men det er en farlig Historie, han er ude paa inat, og jeg har ogsaa mine Tvil om dens Nytte. Følgen tør blive bare den, at Fienden faar Nys om, hvad vi har fore, og da blir mit Hverb saa meget vanskeligere. Havde det været nogen anden Mand end Shackelford, vilde jeg have gjort alvorlige Indsigelser. Men kanste han klarer det. Lad Feltpagten vide, at nogle Speidere er ude og er forklædte som Rebeller. Jeg gav Kaptein Shackelford Parolen for inat, saa at han naarsomhelst kan komme ind i vor Leir."

Officeren red afsted forat efterkomme Generalens Befaling og mumlede for sig selv: "Jeg vilde heller være her end

i Kaptein Shackelfords Sto. Det er saa sin Sag dette her at gaa omkring i Rebellerne's Uniform."

Da Frederic vel var kommen udenfor Leiren, gjorde han Holdt og sagde: "Nu, Gutter, klæder vi os om." Og om etpar Minutter var han og de andre forvandlede til kjække Rebelryttere.

"Hust paa det, Gutter," sagde Frederic, "at dersom vi fanges i denne Forklædning, bethder det ikke blot Døden for os, men Døden i sin mest vanærende Stikkelse."

"Jeg vil aldrig lade mig fange levende," svarede Darling. "Naar jeg trækker paa mig disse Klæder, saa bethder det, at jeg maa enten seire eller dø."

"Ligesaa hos os," raabte de andre.

Frederic smilte. "Jeg antager, Gutter, at vi forstaar hverandre," sagde han, "og at vi alle har samme Mening om den Sag. Og nu, fremad; det blir ellers Nat, før vi naar frem."

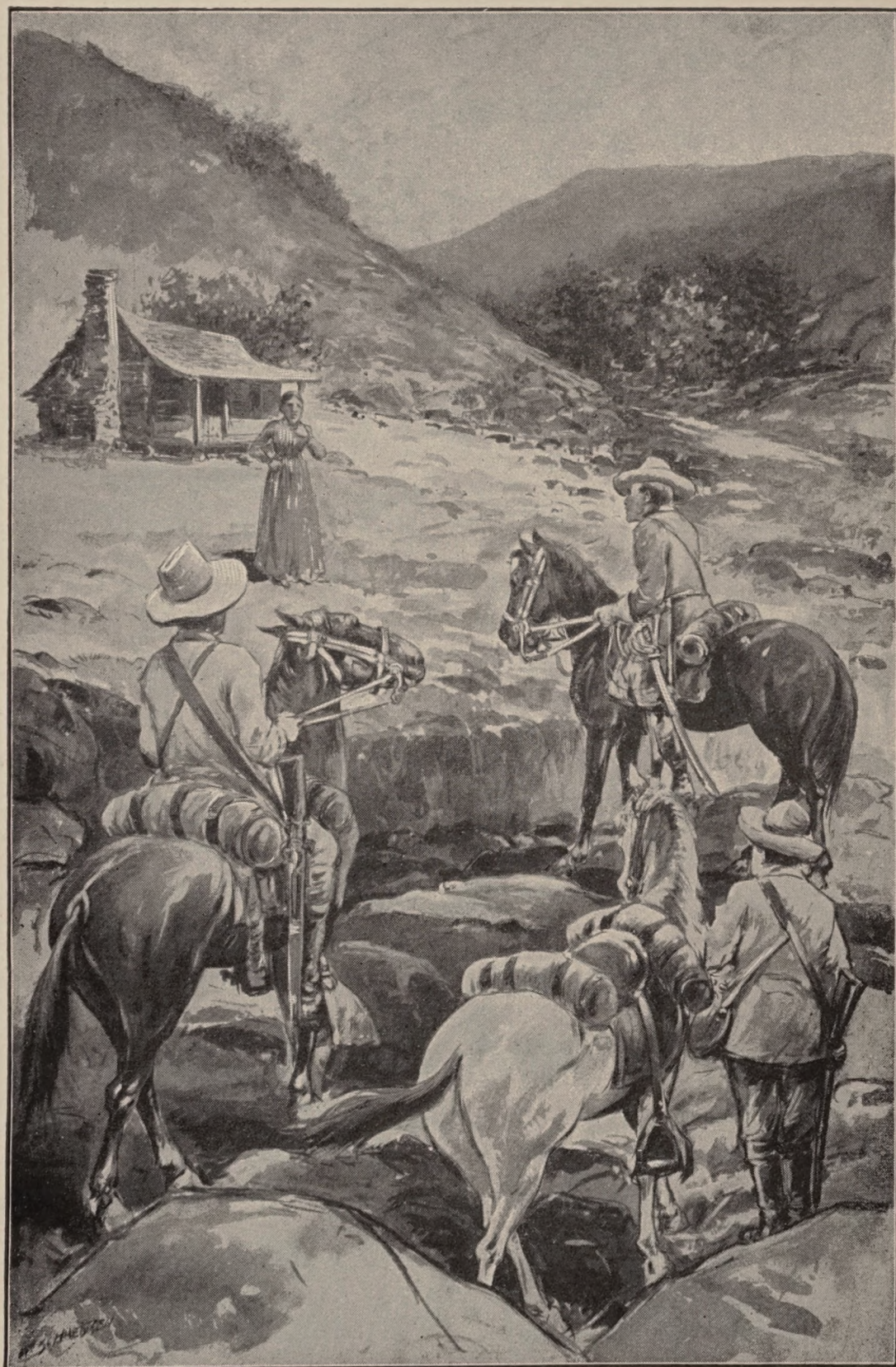
"Sæt, at vi møder Rebellerne, hvad saa?" spurgte Darling.

"Da narrer vi dem, hvis vi kan; kan vi ikke det, faar vi slaas med dem og sælge Livet saa dyrt som muligt."

En halv Time eller saa red de hurtig fremover, uden at der hændte noget, og netop som Solen gik ned, naaede de Nabningen til Snake Creek Gap. I Nærheden var der et Hus, som syntes at være beboet, og Frederic red hen til det forat rette nogle Spørgsmaal til Folkene derinde. Der var bare etpar Kvinder hjemme.

"Nu, Madam," sagde Frederic til en Kjærring, som kom ud tyggende paa en Snuspinde, "har du seet nogen Yankee heromkring?"

"Yankeer!" raabte hun med skingrende Stemme;

"Har du seet nogen Yankeer heromkring, min gode Kone?"

"Dankeer! Kommer Dankeerne hid? Hvad skal der da blive af os?"

"Tag det med Ro," svarede Frederic. "Jeg bare spurgte, om du har seet nogen. Jeg tænkte mig, at nogle Speidere kunde have bobet sig saa langt; men det er ikke sandsynligt."

"Nei," sagde hun, "jeg har ingen seet, og jeg vil heller ikke. Men jeg har hørt Kanonstod derborte mod Nord. Holder de paa at slaas?"

"Ja, omkring Buzzard Roost. Har du nylig seet Sydstatstroppe da?"

"Sydstatstroppe! Hvad er det for noget?"

"Jeg mener, om du har seet nogen af vore Soldater," forklarede Frederic.

"Der var noget slikt her igaar, ja," svarede hun.

Et skarpt Udraab fra Darling fik i dette Dieblik Frederic til at se op. En Tropp af Rebellernes Kavalerister var lige indpaa dem. Den bestod af mindst femti Mand.

"Tag det rolig," sagde Frederic sagte, "lad dem ikke se noget Tegn til, at vi har nogen Frygt. Aniber det, faar vi forsvare os saa godt, vi kan."

Dermed red han rolig nogle Skridt fremover mod Anføreren og sagde:

"Jeg er Kaptein Shackelford af det Første Kentucky Kavaleriregiment. Med hvem har jeg den Ære at tale?"

"Kaptein Seabright af Tolvte Mississippis," var Svaret; "hvad er det, De bestiller her, Kaptein?"

"Jeg er paa Reise til Rome med vigtige Depescher fra General Polk. General Johnston er bange for, at en Del af Dankeernes Arme under McPherson kanske marscherer mod Rome gjennem Lafayette."

"Var det ikke temmelig dumdriftigt af Dem at komme

over paa denne Side af Fjeldet?" spurgte Kaptein Seabright.

"General Johnston paalagde mig at gjøre det. Han troede, at jeg maaske kunde skaffe Bested om, hvorvidt McPherson var paa Marsch sydoover, og om han i det Tilfælde tænker paa at angribe Rome eller Resaca."

Det gav et Sæt i Kaptein Seabright. "Resaca!" raabte han; "jeg vil haabe, at McPherson ikke vil søge at trænge sig igjennem Snake Creek Gap, idetmindste ikke i de første to Dage."

"Der er vist ingen Fare," svarede Frederic. "Jeg har forvisset mig om, at der ingen Yankeeer er i Wilanow, og at der hellerikke har været nogen der med Undtagelse af en liden Trop af Speidere. Men hvorfor siger De, at De haaber, at McPherson paa etpar Dage ialfald ikke vil søge at komme igjennem Snake Creek Gap?"

"Fordi Veien derigjennem endnu er aaben. General Canby har dog indseet, at der er Fare, og har bedet Johnston om at sende en Brigade Kavaleri til Stedet. Den kan ventes engang imorgen."

"Jasaa? Johnston maa have faaet denne Bested, efterat jeg reiste fra ham. Forresten kan General Canby være ganske rolig; Kavaleriet vil have mere end Tid nok til at komme frem, før Yankeeerne kan søge at trænge sig igjennem. Det ser ud til, at Johnston nu giver hele Yankee-Armeen nok at bestille omkring Buzzard Roost. Deres Vinjer naar nu bare et lidet Stykke søndenfor Dug Gap."

"Det glæder mig at høre det; men General Canby vil dog ikke føle sig tryk, før Kavaleriet kommer. Han har nu paalagt mig at ride lige til Wilanow forat undersøge, om Fienden har nogen Troppstyrke paa det Sted."

"Det kan ikke være nødvendigt nu, eftersom jeg allerede har været der og kan give god Bested," svarede Frederic.

"Jeg maa adlyde den Befaling, jeg har faaet," sagde Kaptein Seabright og kastede et skarpt Blik paa Frederic.

"De har Ret, Kaptein," svarede denne uden at forandre en Mine; "jeg vidste ikke, at De havde faaet den bestemte Befaling at undersøge Sagen."

"De sagde vist, at Deres Navn var Shackelford," fortsatte Kaptein Seabright, idet han vedblev at betragte Frederic med et noget mistænksomt Blik; "er De kanske i Familie med vor General Richard Shackelford?"

"Ja, jeg har den Ære," svarede Frederic rolig. "Men jeg faar nok sige Godnat, da vi har langt at reise. Tillykke med Deres Foretagende. Kom Gutter." Og med disse Ord sprængte Frederic og hans Følge sydover.

Kaptein Seabright fulgte dem med Diet, indtil de forsvandt inde i Mørket. Han vendte sig derpaa til en af sine Løitnanter og sagde: "Jeg skulde ønske, at jeg havde udspurgt den Fyr lidt nøiere. Det var lidt mistænkeligt, at han syntes, jeg godt kunde lade være at adlyde Befalingen om at ride til Bilanow. Det er muligt, at dette har været et Selskab af forklædte Yankeer."

"Var den Kaptein en Yankee, saa maa han sandelig have Mod nok," svarede Løitnanten.

"Vi kan ialfald trøste os med det," sagde Kaptein Seabright, "at dersom han er Yankee, vil han ikke komme langt mod Syd, før han faar en Ulykke. Men kom, Gutter, saa skal vi snart faa se, om han talte sandt, da han sagde, at der ikke er Yankeetropper i Bilanow." Dermed sprængte de henimod den By.

Kaptein Seabright var en forsigtig saabelsom en tapper Officer, og han red derfor sammen med to af sine bedste Mænd et Stykke foran de andre, forat der ikke skulde være Fare for en Overtumpling. Da de havde redet to Mil, kom de op paa en Bakke, hvorfra de kunde se Bilanow. Kaptein

Seabright udstødte et Udraab af Forbauselse. Bagtilden, som oplyste hele Dalen, viste ham, at McPhersons hele Arme var leiret dernede. Han kastede et eneste Blik udover den, og saa mumlede han:

“Gid jeg havde dig her, Kaptein Shackelford, og med et Reb om Halsen din.”

Han red frem nogle Skridt forat kunne se bedre. Pludselig blev han anraabt, og da han ikke svarede, tog Skildvagten Sigte paa ham og skjød. Kuglen peb tæt forbi Kaptein Seabrights Hoved, og han dreiede sin Hest rundt og sprængte tilbage til sine Mænd.

“Gutter,” raabte han, “den der Kaptein Shackelford narrede os. McPhersons hele Arme er foran os og er undervejs til Snake Creek Gap. Lad os skynde os tilbage til vore og varsle dem, før et Regiment af Yanteernes Kavaleri er over os.”

Imidlertid kunde de høre, at Yantee-Regimentet allerede var tæt indpaa dem, og Rebellerne jog derfor tilbage den Vej, de kom.

Medens de gjør dette, vender vi tilbage til Frederic og hans Følge. Da de var komne i Sikkerhed efter Sammenstødet med Rebellerne, gav Frederic Befaling til at gjøre Holdt. “Gutter,” sagde han, “dengang havde det nær gaaet os ilde, da jeg slog paa, at det ikke kunde være nødvendigt for Kaptein Seabright at ride til Wilanow. Men der var meget, som stod paa Spil. Jeg fik den Bested, jeg ønskede; men det ser nu ud til, at det lidet har nyttet os.”

“Hvorfor det?” spurgte Darling.

“Jo, du skjønner vel, at Rebellerne kommer til at faa Die paa McPhersons Forpost. Det er Nat, og de vil se Leirilden. Disse Speidere vil opdage, at de har en stor Hær foran sig, og at den er undervejs til Snake Creek Gap,

og Følgen blir den, at inden Morgenen kommer, vil denne Fjeldkløft være besat af en stor Styrke Rebeltropper. Derfor var det, at jeg vovede saa meget for om muligt at faa den Kaptein til at lade være at fortsætte Turen til Villanow. Gutter, den Eskadron Kavaleri maa stanses og tages tilfange; ellers kommer McPhersons Planer til at gaa overstyr."

"Men hvorledes?" spurgte Darling. "Vi er seks og de femti."

"De maa alligevel stanses," erklærede Frederic med Eftertryk, "og vi maa gjøre det."

Hadde det været lyst, vilde Frederic have seet, at hans Mænd stirrede paa ham, som om de mistænkte ham for at være gal.

"De maa stanses, siger jeg," gjentog han, "og jeg tror, vi kan gjøre det."

Han forklarede dem sin Plan. De hørte ham tilende uden at sige noget, og saa raabte de:

"Bravo, Kaptein! Vi er med. Det er mørkt, og Planen lader sig udføre."

"Kom da," svarede Frederic; "vi har ingen Tid at kaste bort."

De dreiede sine Heste om og sprængte afsted efter Rebellerne, som havde femten Minutters Forsprang. Da de havde redet omtrent to Mil, naaede Lyden af et Risleflud deres Øren.

"Der," raabte Frederic; "de har stødt paa vor Forpostvagt, og om et Dieblis kan vi vente dem tilbage. Her er et heldigt Sted for Udførelsen af vor Plan."

Der var tæt Skog paa begge Sider af Veien og saa mørkt, at man ikke kunde se en Gjenstand fem Skridt borte.

"Nu, Darling," sagde Frederic hurtig; "du og Abery rider omtrent femti Skridt frem og stiller eder paa den ene

Side af Veien, medens Craig gjemmer sig paa den anden Side. Owens og Adams forbliver her med mig. Naar Rebellerne kommer, skal vi søge at stanse dem. Da maa du, Darling, med Avery og Craig gjøre al den Varm, du kan. Gib Kommando, som om du havde en stor Troppstyrke at raade over. Sig til dine Mænd, at de ikke maa skyde, før du befaler det. Endel af vore Kavalerister vil udentvil være lige i Hælene paa Rebellerne; kan vi stanse disse, indtil vore kommer, vil vi kunne gjøre dem til Fanger."

"Men, Kaptein," sagde Darling, "du og de to med dig faar den farligste Plads. Lad mig faa være med dig."

"Nei, gjør som jeg har sagt, og gjør det fort, for her kommer de."

Hestens hurtige Hovslag kunde høres et Stykke foran, og Darling, Avery og Craig skyndte sig til det Sted, som var dem anvist.

"Staa nu fast," hvistede Frederic til sine to Mænd. "Giv ikke efter, selv om Rebellerne skulde ride lige over os. Dersom de ikke stanse, straks jeg befaler dem det, faa skyder vi; men paa Hestene, ikke paa Mændene. Lykkes det os at faa de første Heste til at styrte, vil Resten stanse."

Rebellerne kom med strygende Fart og uden at drømme om Fare. Men saa hørte de pludselig den skarpe Kommando:

"Holdt! Obergiv eder. I er omringede."

Deres Fart var saa stor, at de ikke kunde have stanset straks, selv om de havde villet det.

Frederic og hans to Kamerater brændte Løs med sine Revolvere. Kaptein Seabrights Hest styrtede død om, og fire eller fem til blev enten dræbte eller dødelig saarede, og en hel Del af Mændene skamslog sig saa slemt, at de laa hjælpeløse paa Jorden. Resten af dem stansede og sad der aldeles forstyrrede af det ubentede Angreb.

Fra begge Sider af Veien raabtes der til dem, at de skulde overgive sig. Og saa hørte de:

"Forsigtig, Gutter! Skyd ikke; lad der ikke blive noget unødvendigt Slagteri."

"Overgiv eder," raabte Frederic med Tordenrøst; "I er omringede."

Da Kaptein Seabright, som havde kommet sig paa Benene igjen, hørte Kommandoen og Raab fra alle Kanter, troede han, at han var midt inde mellem et overbældende Antal af Fiender, og han raabte derfor:

"Skyd ikke! Vi overgiver os."

I dette Dieblik kom den Trop af Unionskavaleriet, som havde sat efter dem, til Stedet.

"Skyd ikke!" skreg Rebellerne Bagtrop i Fortvilelse; "vi har overgivet os."

"Hvad for noget? Til hvem?"

"Vi ved ikke; men vi er omringede af Fiender."

"De har overgivet sig til Kaptein Shackelford," svarede Darling, som gik Unionsofficeren imøde og med saa Ord satte ham ind i Situationen.

Officeren kunde ikke tilbageholde et Udraab af Forbauselse; men han befalede sine Mænd at afvæbne de fangne Rebeller og at se vel til, at ikke en eneste af dem slap dem ud af Hænderne.

Først da Fangerne var i Forvaring inde i Unionshærens Leir, fik de Greie paa, hvilket Pudse der var spillet dem. Kaptein Seabright var næsten fra sig selv af Forbitrelse og Skam, da han fik Sandheden at vide. Han bar sig ad som en gal Mand.

Rasende knyttede han Næven mod Frederic og skreg: "Jeg burde have vidst, at du var en forklædt Yankee. Jeg havde ogsaa virkelig en Mistanke om det; men jeg var dum

nok til at lade dig slippe væk. Men Enden er ikke endnu. Jeg skal engang have den Glæde at se paa, naar du blir hængt."

"De er i en ophidset Stemning netop nu, Kaptein," lo Frederic; "men De faar Tid til at kjøle Dem af, naar De kommer til Johnson Island.*) Men kom nu med mig, jeg vil gjøre Dem den Ære at forestille Dem for en af vore mest udmærkede Mænd, Generalmajor McPherson."

Kapteinen, som skjønte, at det vilde være Daarskab at fortsætte sin Tirade, fulgte med mørk Mine Frederic til McPhersons Hovedkvarter.

"Hvad, Hr. Kaptein!" raabte Generalen, "er De allerede her, og med en Fange ogsaa?"

"Ja, Hr. General; det er mig en Glæde at kunne melde, at jeg har været heldig og har sikret mig de Oplysninger, som De ønskede. Der er nu aaben Veie gennem Snake Creek Gap; men en Brigade Kavaleri har faaet Befaling til at besætte den og vil komme nedover fra Dalton engang imorgen. Denne værdifulde Oplysning har jeg faaet af denne Herre, som er med mig. Tillad mig at forestille Kaptein Seabright af det Tolvte Mississippis Kavaleri-Regiment. Han var saa venlig med femti af sine Mænd at følge mig ind i vor Leir."

"Hr. Kaptein Seabright, det glæder mig at træffe Dem," sagde Generalen.

Kaptein Seabright strammede sig op og svarede stolt:

"Hr. General, jeg er et Offer for et foragteligt Yankee-kneb, som er spillet mig af en Spion, ikke af en Gentleman. Jeg foragter alle, som kan nedlade sig til et saadant skamløst Forræderi.

*) En Ø i Lake Erie i Nærheden af Sandusky, Ohio, paa hvilken der var et Fængsel for Rebelofficerer.

"Saa, De gjør det?" svarede General McPherson smilende, og dermed vendte han sig til en Ordonnans og fortsatte: "Før denne Mand til Arrestforvareren. Jeg havde tænkt, at han for inat kunde været min Gjest; men jeg skjønner nu, at mit Selskab ikke vilde være ham behageligt."

Ordonnansen førte den forbitrede Kaptein væk, og Frederic hørte aldrig mere om ham. Derpaa vendte Generalen sig til Frederic og udspurgte ham om hans Eventyr, og især vilde han vide, hvorledes han havde baaret sig ad med at fange Kaptein Seabright og hans femti Mænd.

Da han havde gjort Rede for det altsammen, lagde Frederic til: "Havde det ikke været for Major Croft, der saa hurtig satte efter Rebellerne, vilde det ikke været mig muligt at sikre mig saa mange Fanger. En stor Del af Wren tilkommer ham."

"Majoren skal ikke blive glemt," sagde McPherson; "men hvad dig angaar, Kaptein Shackelford, kan jeg ikke sige noget, som vil være en passende Belønning for den Tjeneste, du har gjort vor Sag. General Sherman skal saa Bested. Har du ellers nogen yderligere Ordre fra ham?"

"Ja, Hr. General; dersom jeg var heldig, skulde jeg være med Dem paa Marschen gjennem Snake Creek Gap og hde Dem al mulig Hjælp."

"Det glæder mig at høre det. Vær min Gjest for inat? Det tegner til, at vi faar nok at bestille imorgen."

Darling blev sendt tilbage med Depescher, hvori General Sherman underrettedes om Stillingen, og om at McPherson udentvil kom til at indtage Resaca engang den følgende Dag. Sherman smilte, da han læste dette. Tidlig den følgende Morgen gav han den Befaling, at der skulde ske et almindeligt Angreb mod Rebellerne paa Rocky Face; og Slaget rasede og tordnede hele Dagen, men var dog mere støiende end farligt.

Tidlig om Morgenen den 9de Mai førte McPherson sin Hær gennem Snake Creek Gap uden nogen Modstand fra Fiendens Side. Netop som han var kommen igjennem, mødte han Debrells Kavaleri, som var sendt forat spærre ham Veien. Denne Rebelbrigade blev snart slaaet paa Flugt, og Kloften to stod Tennessee-Armeen foran Resaca. General McPherson fandt imidlertid her en større fiendtlig Styrke, end han havde ventet. Hellerikke laa Jernbanen der, hvor den ifølge det Kart, han havde, skulde ligge; den var længere mod Ost.

Bed denne Anledning var det, at den dygtige og uforfærdede General McPherson begik sit Livs store Feiltrin. Da han var bange for, at dersom han rykkede langt nok frem mod Ost til at sætte sig i Besiddelse af Jernbanen, vilde Johnston kaste sin hele Arme ind mellem ham og Fjeldkløften og saaledes affjære ham Anledningen til at sætte sig i Forbindelse med Resten af Hæren, befalede han sine Tropper at trække sig tilbage til Enden af Snake Creek Gap. Han var hellerikke vel forberedt paa at levere et Hovedslag, da han manglede tilstrækkelig baade Ammunition og Proviant. Han gjorde derfor dette Tilbagetog og gav derved ogsaa Johnston Anledning til at gjøre Retræt.

Da Frederic hørte Befalingen om at trække sig tilbage, blev han høilig overrasket; men det gik ikke an for ham at protestere. Han forstod dog, at der ikke længere kunde blive Tale om at ødelægge Sydstatsarmeen, og at McPherson her forspildte Anledningen til at udføre en af de mest glimrende Bedrifter i Krigen's Historie. Han kom ogsaa ihu, hvor inderlig General Thomas havde ønsket at faa Lov til at lede Toget; og han vidste, at havde Thomas haft Kommandoen, vilde han aldrig have befalet at gjøre Retræt. Dersom Thomas med Cumberland-Armeen havde været her i McPhersons Sted, vilde Johnstons hele Hær været dømt til Undergang.

McPherson indtog nu en sterk Forsvarsstilling indunder Fjeldet og sendte Frederic tilbage til Sherman med Oplysninger om Situationen.

Det var Midnat, da Frederic naaede frem til Shermans Hovedkvarter, men hans Depescher var saa vigtige, at Generalen blev vækket og Frederic slap ind til ham.

Da Sherman læste Brevet fra McPherson, gav hans Minespil tiltjende, at han følte sig skuffet. Uden et Ord lagde han Depeschen tilside og gik urolig frem og tilbage med Hænderne paa Ryggen og bøiet Hoved; han syntes at have glemt, at han ikke var alene. Saa pludselig vendte han sig mod Frederic og begyndte at spørge.

Da Frederic endelig fik Lov til at gaa, hørte han Sherman mumle: "Det er for galt, for galt. Men jeg burde have givet McPherson mere bestemte Instruksler."

Der er ingen Tvil om, at McPhersons Forsømmelse af at bemægtige sig Jernbanen ved Resaca var en af de bitreste Skuffelser, som Sherman oplevede under Felttoget mod Atlanta. Det var forbi med hans Haab om allerede ved Felttogets Begyndelse at knuse Rebellerne's Arme. Og dog kunde han ikke bære det over sit Hjerte at rette nogen Anklage mod McPherson; han klandrede sig selv, fordi han ikke havde givet McPherson mere utvetydige Befalinger. Da de mødtes gjorde Sherman derfor ikke andet end at tage McPherson ved Haanden og sige:

"Hr. General, jeg beklager Deres Uheld. De forspildte en Anledning, som en Mand ikke faar mere end en Gang i sin Levetid."

Til trods for sin Skuffelse, var Sherman lige energisk. Han befalede straks den største Del af sin Hær at rykke frem gjennem Snake Creek Gap forat komme McPherson tilhjulps og efterlod bare det Fjerde Korps og Stonemans Kavaleri ved Rocky Face. Saaledes blev Sherman, som etpar

Dage før ikke fandt det raadeligt at sende hele Cumberland-Armeen fra sig, nu endelig nødt til at efterlade bare et eneste Armekorps foran hele Rebelhæren, hvor det var i Fare forat angribes og tilintetgjøres.

General Johnston kom underveir med, hvad Sherman havde fore, og om Aftenen den 12te Mai forlod han derfor sin Stilling paa Rocky Face Ridge og i Buzzard Roost og trak sig tilbage til Resaca, hvor de to Armeer skulde prøve Styrke.

Tredje Kapitel.

Resaca.

Det var ikke bare General Sherman, som var bitterlig skuffet over, at Rebellerne hidtil havde sluppet fra det uden noget nævneværdigt Tab; hele hans Arme delte hans Græmmelse. Mange Meninger fremsattes af de forskellige Medlemmer af General Thomas's Stab, medens de sad omkring Veirilden og drøftede Sagen; men alle var enige om, at dersom "Gamlesar" selv havde faaet Lov til at lede Toget gennem Snake Creek Gap, vilde Sagen have faaet et andet Udfald. Det forestaaende Slag gav dem ellers nok at tænke paa, og McPhersons uheldige Ekspedition blev derfor saagodtsom glemt.

Om Eftermiddagen den 14de havde Sherman sin Hær samlet omkring Resaca. Johnston havde faaet Forsterkninger og havde nu ialt mindst 70,000 Mand. Alle Tegn tydede paa, at han havde til Hensigt her at forsvare sig til det yderste. Mere end hundrede Kanoner tordnede, og en skarp Musketild gjenløb mellem Bakkerne. Der var tæt Skog over den største Del af Slagmarken, og inde mellem Træerne og Krattet stod der mangen en blodig Kamp, som ingen anden end Deltagerne vidste noget om. De, som er med i et Slag, har det heldigvis for travlt til at se alle dets gysselige Rædsler.

Langs hele Linjen blev Rebellerne trængt tilbage. De holdt dog Stand bagenfor sine Forskansninger; og de tapre Mænd af Ohio- og Tennessee-Armeen kunde med sin bedste Vilje ikke fordrive dem dersfra, men maatte efter hvert Stormløb trække sig ud af Kampen for derpaa at forsøge det igjen med samme Resultat.

Venstre Fløi af Unionshæren var General Stanleys Division af Fjerde Korps. Den maatte trænge sig frem gennem det tætte Krat og kjæmpe sig frem Skridt for Skridt. Der var intet Kavaleri paa venstre Haand, som kunde beskytte denne Division mod at blive flankeret og overrumplet. General Thomas, som var bange for, at noget saadant kunde ske, sendte Frederic og hans Kompani af Speidere derhen forat undersøge Stillingen.

"Dette Krat er jo tættere end Haaret paa en Hund," brummede Darling. "Hvorledes kan Generalen vente, at vi skal finde frem og opdage nogenting her? Før vi ved af det, kommer vi lige op i Armene paa vore Venner, Rebellerne; og saa kan vi sige Verden Farvel."

"Ja, det er et Sted, hvor Rebellerne har udmerket Anledning til at snige sig ind paa os," svarede Frederic. "Lad os gaa lidt mere mod venstre; kanske vi der vil finde lidt mere Rum mellem Træerne."

Da de havde gjort dette, stansede de og lyttede. De kunde ikke høre nogen bestemt Lyd; men dog syntes der at være en slags besynderlig Skjelven i Luften, som var rent uhyggelig.

"Dette her er næsten skikket til at gjøre en ræd," hviskede Darling. "Jeg synes at føle noget, om jeg end ikke hører det. Det er som om hele Skogen aander, som om der var Liv i den."

"Du kan have Ret," svarede Frederic. "Jeg skulde ønske, at jeg kunde se, hvad vi har her foran os. Jeg vil

Frederic kastede et eneste Blik udover og det var nok.

ogsaa se det," fortsatte han, idet hans Die faldt paa et høit Træ, som ragede op over Resten af Skogen. "Jeg vil bruge det Træ til Udkigstaarn."

"Pas dig bare, at ikke en af Rebellerne tror, du er et Skorn og skyder dig," sagde Darling.

"Jeg faar vobe det."

Frederic kunde klatre som en Kat, og han befandt sig snart oppe i Træets Krone; men han sørgede hele Tiden for at have Stammen mellem sig og Fienden. Da han naaede Toppen, kastede han et eneste Blik udover og det var nok. Lige foran sig saa han mange af de fiendtlige Regimenter ordne sig til Angreb, og langt borte mod venstre saa han en Afdeling, som søgte at komme Unionstropperne i Ryggen. Det var General Hood, som var isærd med at efterligne Stonewall Jackson i en af denne Generals berømte Flankebevægelser.

Nogle af Rebellernes Skarpskyttere fik Die paa vor Helt, og en Kugle pek forbi hans Dre. Han kom sig ned af Træet meget hurtigere, end han havde klatret op; men inden han naaede Jorden, fik han dog en Kugle gennem Bluseærmet.

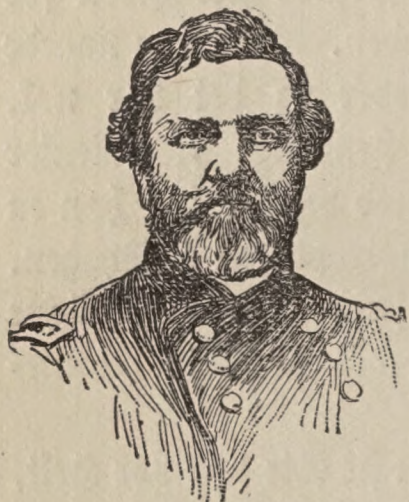
"Det var ogsaa paa høi Tid, at jeg kom ned," sagde han. "Den Fyren skyder godt; næste Gang kunde han maaske træffe. Men kom, Gutter; det blir snart altfor hedt for os her."

De sprang i Sadlen og red afsted. Da de naaede General Stanley, sagtnede Frederic Farten længe nok til at fortælle ham, hvad han kunde vente. "Men kan De holde Stand en kort Tid," sagde han, "skal jeg forklare Situationen for General Thomas, og han vil da udentvil sende Dem Forsterkninger." Og dermed jog han videre.

Frederic fandt General Thomas og satte ham med nogle faa Ord ind i Situationen. Generalen pegte paa en Afdeling

i Reserven og sagde: "Der er General Williams's Division af Tyvende Korps. Hils Generalen fra mig, at han skal lade dig føre ham og hans Tropper derhen saa hurtig som muligt."

Medens Thomas endnu havde det sidste Ord i Munden, gav Frederic sin Hest Sporerne, og et Dieblik senere havde General Williams faaet Befled, og hans Tropper satte afsted i Springmarsch. Frederic syntes dog, at det tog for lang Tid.

General Thomas.

"De maa skynde Dem, Hr. General," sagde han, "ellers er Fienden over vore Gutter, inden vi naar frem."

"Mændene gjør sit bedste, Kaptein," erklærede Generalen. "Det gaar ikke an, at de er fuldstændig udmattede, naar de kommer frem til Kamppladsen." Men han sendte dog sine Adjutanter tilbage og lod

dem gjentage Befalingen om at skynde sig.

Bludselig hørtes fra venstre Rebellerens bekjendte Kamp-
raab og derpaa en heftig Musketild.

"Der begynder Kampen," raabte Frederic.

General Williams vendte sig i Sadlen, viftede med Hatten og raabte:

"Kom, Gutter! Lad os nu vise, hvad vi duer til."

Hookers tapre Mænd lod sig ikke bede to Gange; de stormede frem uden at tænke paa noget andet, end at deres Kamerater svævede i Fare.

Kampen lod til at stilne af; Rebellerens Kamp-
raab kom nærmere og blev sterkere, og Unionstropperne kunde ikke høres at svare.

“De jager vore Mænd foran sig,” suktede Frederic. “Vore besvarer ikke engang Fiendens Ild; de er paa Flugt. Jeg var bange for, at det kom til at gaa saaledes i dette tætte Krat.

Saa hørtes Tordenen af et Batteri, der syntes at maatte bestaa af mindst tyve Kanoner. De anpustne Soldater raabte Hurra, og Frederic svingede Hatten og opmuntrede dem endnu engang til at skynde sig.

De begyndte snart at møde enkelte Mænd, som stræbte med at flygte gennem Skogen, og saa mødte de Brudstykker af Kompanier og Regimenter.

Armeens to venstre Brigader var spredte som Avner for Vinden. Deres eneste Redning laa i at flygte; og de havde Forstand nok til at gjøre det.

Men da de fik se Hookers Mænd, fik de nyt Mod. De stansede og begyndte igjen at fylke sig under sine Faner.

Batteriet vedblev hele Tiden at tordne. De fremrykkende Kolonner fik snart se et Syn, der begejstrede dem saaledes, at deres rungende Hurraer næsten overdøvede alt andet.

Paa en liden Bakke i Kanten af en aaben Mark stod det Femtende Indiana Batteri indhyllet i Ild og Røg. Det stod der aldeles alene; men hver Mand var paa sin Post, og Kanonerne holdt bogstavelig paa at feie Fienden af Marken. Gang paa Gang havde Rebellerne søgt at komme forbi; men det var dem umuligt. Dette ene Batteri havde meiet dem ned og hindret dem fra at trænge sig frem. Nu var de dog ifærd med at krybe omkring det; og dette vilde have lykkedes, dersom Hookers Tropper ikke i rette Tid havde indfundet sig. Men nu maatte Rebellerne flygte tilbage gennem Skogen samme Vej, som de nylig havde jaget de to ullykkelige Briga-

der. Fra at være Forsølgere blev de nu de forfulgte og flgtede i vild Uorden.

Frederic styrtede sig som en Berserk ind i Kampen. Medens han trængte sig frem gennem det tætte Krat, overraskedes han ved at se en Unionsofficer krybe frem af nogle Buske, som voksede ved Siden af et vindfældt Træ. Officeren holdt en lang Saban af en forstrækket Rebelsoldat ved Kraven.

Idet Officeren reiste sig, sagde han til sin Fange:

"Stram dig nu op, Johnny, og se ud som en Soldat, og gjør Honnør for din Overmand."

"Ja minsandten er det Hugh Raymond," raabte Frederic. "Skal jeg tro, at det virkelig er dig, der har ligget som en Hare under denne Træstamme? Den tapre Hugh Raymond, som udmærkede sig ved Missionary Ridge og avancerede til Kaptein! Du store min, hvor lykkelig du ser ud, Hugh!" Og Frederic rystede af Latter.

Kaptein Raymond var ogsaa virkelig en komisk Figur netop nu. Han var hatteløs, og hans Uniform var skidden og sønderreven; hans Kaarde var borte og Skeden bøiet, og han havde endel blodige Strammer i Ansigtet. Han var ligesaa ung som Frederic og havde et mere gutteagtigt Udseende.

"Ikke for fort, Frederic Shackelford," svarede den unge Kaptein med en komisk Grimace. "Se bare, hvad jeg har fanget. Hei, du Rebel; stram dig op lidt og se bedre ud. Kan du slutte med at klapre Tænderne længe nok til at sige Goddag? Lad mig forestille dig for Kaptein Shackelford af General Thomas's Stab. Du er i fint Selskab, Rebel, det fineste, du nogensinde har seet."

"Hvad ialverden er dette for noget?" spurgte Frederic.

“Jo, ser du, jeg kommanderede Fortroppen, og før jeg vidste Ordet af, var Skogen fuld af Rebeller. Jeg gav Signal til Retræt; men det havde ikke været nødvendigt; thi da jeg vendte mig om, saa jeg Gutterne paa hovedfuls Flugt igjennem Skogen. Jeg stod igjen aldeles alene og var næsten omringet af Fienden. Rebellerne raabte til mig, at jeg fik overgive mig; men jeg havde ingen Lust til at leve paa den ynkkelige Koft i deres Fængsler, og derfor tog jeg Venene fat. Jeg er Verdens flinkeste Hurtigløber, skal jeg sige dig. Hele Rebelarmeen skjød paa mig.”

“Lidt mindre kan gjøre det, Hugh.”

“Jeg syntes ialfald, at alle skjød paa mig. En Kugle traf min Raarde, her kan du se. En anden tog Hatten fra mig. Jeg løb fra dem og holdt paa at ønske mig selv tillykke; men saa snublede jeg over en Trærod og styrtede paa Hovedet ind i denne Busten her. Der var et Hul under Træstammen, og jeg faldt lige i det. Her var jeg dog i Skjul, og Rebellerne gik forbi uden at opdage mig. Nu var jeg altsaa igjen bagenfor Rebellerne, ligesom du og jeg var det, dengang vi sad i det Træ, du ved. Skogen var fuld af Rebeller. Jeg kunde høre dem paa alle Kanter, og jeg vovede ikke at røre mig. Men saa kastede en Mand sig ind i Busten til mig, og til min Forbauselse saa jeg denne Rebel, som krøb tæt op til mig. Jeg saa straks, hvordan det var fat med ham. Han var saa ræd, at han ikke engang lagde Merke til, at jeg var en Yankee; og jeg gav ham ingen Oplysning. Jeg vidste, at der ikke var noget Haab for mig, medmindre Rebellerne blev slaaet tilbage. Da det Batteri begyndte at operere, begyndte jeg at fatte Haab. Og senere, da jeg hørte den skarpe Musketild og vore Soldaters Raab, kunde jeg bare saavidt holde mig fra at raabe med.”

“Det var Hookers Tropper,” sagde Frederic. “Du kan tro, at de ikke var sene med at kaste sig ind i Kampen.”

"Ja, Hurra for Hooker! Om en Stund kom Rebellerne tilbage; og da jeg var sikker paa, at alle var komne forbi, rustede jeg i denne Rebellen min og gjorde ham opmærksom paa, at han nu fik være med mig. Du skulde bare seet, hvorledes han aabnede Dinene. 'Hvad, er du en Yankee?' stammede han.

'Tavist er jeg en Yankee,' sagde jeg og trak min Revolver. Og han skyndte sig med at adlyde mig. Hvordan har du det nu, Johnny?"

"Tak godt," svarede Rebellen, som nu havde gjenbundet Fatningen. "Jeg er glad over, at du er en Yankee. Nu slipper jeg da at slaaes mere. Kapteinen min bandte paa, at han vilde skyde mig, dersom jeg løb min Vej engang til. Han troede vist, at jeg var dræbt, da han saa mig styrte paa Hovedet ind i Busten. Dengang lurede jeg ham."

"Han er en tapper Helt, Hugh," lo Frederic. "Du burde skrive til Kate og fortælle hende om din fortvilede Kamp med at fange ham. Hun vilde kanske blive mere naadig mod dig. Hører du nogensinde fra hende nu?"

Hugh's Binde blev overskynet. "Frederic," sagde han, "du kan gjøre Nar af mig, dersom det kan more dig; men jeg skulde ønske, at jeg aldrig havde seet din Kusine Kate. Jeg var dum nok til at skrive til hende, og hvad tror du, hun svarede?"

"At hun vilde være stolt af at kunne veksle Breve med saa kjæk en Soldat som Kaptein Hugh Raymond."

"Nei, ikke netop de Ord. Hun skrev, at hun ikke vilde veksle Breve med en Yankee."

"Du adlød dette Bink, naturligvis?"

Hugh sukede. "Der var ogsaa en Efterskrift."

"Hvordan lød den?"

"Dersom du blir dræbt, skal jeg plante en Forglemmigei paa din Grav."

"Stakkels Hugh! Har jeg ikke sagt dig, at du helst ikke skulde lege med den Ild?"

"Na, det gjør bare godt," svarede Hugh. "Kjærligheden er en god Ting, selv om den smerter. Bryd dig ikke om mig; jeg ligesom liker det. Men kom, Johnny; lad os gaa. Du er mit eneste Haab; du har reddet min Gre. Hvor længe var det, jeg maatte kjæmpe for at tage dig? Var det ikke en stiv halv Time? Du er en Perle. Altsaa, fremad Marsch!" Dermed førte Raymond med Triumf sin Fange afsted.

Det var nu mørkt, og Frederic red tilbage forat afgive sin Indberetning til General Thomas.

"Vi kom netop tidsnok, Hr. General," sagde han, "til at redde venstre Fløi. Fienden havde slaaet den af Marken, da Williams's Division naaede frem. Men Rebellerne tog Flugten, da vi løb Storm mod dem."

"Det glæder mig, svarede Thomas rolig. "Du fortjener en Udmærkelse, fordi du saa hurtig gav mig Besked om Stillingen. Det havde været slemmt for os, dersom Fienden havde flankeret os."

"Hr. General," sagde Frederic med Ild i Øiet; "jeg vilde gjerne lægge ind et godt Ord for det Femte Indiana Batteri. Det holdt Stand alene med hver Mand paa sin Post og meiede Fienden ned som Græs. Jeg vidste ikke, at et Batteri kunde skyde saa hurtig."

"Ja, Kaptein Simonson er saa tapper en Mand, som der findes. Dette er akkurat, hvad jeg ventede af ham."

Begge Armeer tilbragte Natten med at befæste sine Stillinger og forberede sig til næste Dags Kamp. Om Morgenen flyttedes Resten af Hookers Korps og Ohio-Armeen over til venstre Fløi.

Der var en sterk Kanontorden og en skarp Musketild hele Dagen; men det var først Klokken tre om Eftermiddagen, at Kampen blev blodig. Da var det, at Hooker ordnede

sine Kolonner og gjorde Stormløb mod et Batteri lige foran Fiendens Fæstningsværker.

Det var et fortvilet Angreb, og Udfaldet syntes en Tid at være uvist; men endelig maatte Kanoneererne bige, og Batteriet faldt i Hookers Hænder. Men Rebellerne sprang over sine Forstansninger, og der stod en blodig Kamp omkring Kanonerne. Unionstropperne trængtes nu tilbage; men de opstillede sig bagenfor Brystvernet, som havde beskyttet Batteriet; og derfra kunde Rebellerne ikke fortrænge dem. Da Natten kom, havde Unionismændene Kanonerne i sin Besiddelse. Omkring dette Batteri laa de døde i store Dynger.*)

Længere mod venstre fra Batteriet rasede den mest haardnakkede Kamp. Her stødte Ohio-Armeen sammen med Rebellerne under General Hood og slog dem paa Flugt. Det begyndte allerede at mørkne, og Hood samlede sine spredte Tropper og gjorde et nyt Forsøg paa at bide de fremrykkende Unionsfoldater Stangen; men netop som han skulde begynde Angrebet, kom en Adjutant fra General Johnston og overrakte ham en Depesche. Han læste den og sukede. Den befalede ham at indstille Kampen og bare holde sig, hvor han var, indtil det blev mørkt, og saa trække sig tilbage.

“General McPhersons Tropper har,” sagde Depeschen, “erobret en Høi, hvorfra hans Artilleri behersker Jernbanen saabelsom Broen over Oostanaula Riber. General Polk har uden Held søgt at tage den fra dem igjen. Nu har de befæstet sin Stilling saaledes, at det blir umuligt at tage den. Og desuden har en stor Del af Tennessee-Armeen sat over Elven ved Lays Ferry og holder allerede paa at trænge

*) En af de tapreste Deltagere i denne rasende Kamp var en Mand, som senere blev de Forenede Staters Præsident, Benjamin Harrison.

bort Kavaleri til Calhoun. Imorgen vil enhver Bei være spærret for os. Et hurtigt Tilbagetog er det eneste, som kan redde os."

I den mørke Nat trak Rebellerne saaledes sig igjen tilbage og overlod Kamppladsen til Unionstropperne.*)

*) Slaget ved Refaca var nærmere ved at være et Hovedslag; det vil sige, et, hvori hele Armeen tog Del, end noget andet under dette Felttog. Sherman tabte mellem fire og fem tusen Mand. Rebellernes Tab var næsten ligesaa stort.

Fjerde Kapitel.

Et Slag, som aldrig blev kjæmpet.

Sørst længe efter Midnat blev det stille paa Slagmarken ved Resaca; thi forat kaste sine Fiender Blaar i Dinene, vedblev Rebellerne at larme og lade, som om de vilde gjenoptage Kampen den følgende Dag.

Dette troede ogsaa Unionsfjoldaterne, da de lagde sig ned paa Marken forat faa nogle Minutters Søvn. Men da Dagen begyndte at gry, opdagede de, at Rebellerne var forduftet.

Bagenfor Stogen og Bakkerne, hvor Unionstropperne ikke kunde se dem, havde Rebellerne bygget en Flydebro over Floden, og om Morgenen satte de i al Stilhed over den. I de to Dage havde disse Johnstons Veteraner kjæmpet for sit Liv; og hellerikke om Natten fik de Hvile; thi da havde de det travlt med at trække sig tilbage. Nu marscherede de igjen bort fra Slagmarken; men deres Mod var ikke knækket.

To af deres øverste Generaler sad paa fine Heste og betragtede Armeen, som marscherede over den ghygende Flydebro. De havde opstillet etpar Batterier paa en saadan Maade, at de kunde hilse Unionshæren Velkommen, dersom den skulde finde paa at forfølge dem.

Netop som Solen randt kom Bagtroppen over Broen, og Batterierne fulgte efter.

Da løftede en af Generalerne sine Dine mod Himlen og raabte: "Gudskelov! Faren er overstaaet. Armeen er bleven frelst som ved et Mirakel."

Taleren var Generalløjtnant Leonidas Polk. Skjønt han havde gennemgaaet Militærskolen i West Point, var han, da Krigen brød ud, Biskop i Episkopalkirken. Men da der blev Ufred, lagde han sit biskoppelige Ornat tilside og greb Sverdet og var en af de mest betroede af Sydens Generaler.

Den Officer, til hvem han talte, var Generalløjtnant J. B. Hood, som ogsaa kommanderede et Korps under Johnston.

"Ja det er virkelig et Mirakel, at vi slap ud af denne Fælde, hvori vi aldrig skulde have været," svarede General Hood; "og vi havde heller ikke kommet ud af den, havde det ikke været for det rasende Angreb, som jeg igaar rettede mod Fienden. Sherman troede, at vi vilde forsvare os til det yderste. Men nu er vi altsaa igjen paa Tilbage tog."

"De tror vist ikke paa denne Taktik med at gjøre Retræt," bemærkede General Polk med et Smil.

"Jo, naar det gjælder at komme ud af en saadan Fælde som den, vi nu har været i, og som vi burde have undgaaet. Vi burde have gaaet angrebsvis tilberks, da vi forlod Dalton. Det var, hvad jeg ventede og hvad man havde sagt mig skulde blive Programmet, da jeg overtog min nuværende Stilling. Havde jeg troet andet, vilde jeg have betakket mig for den Ære at kommandere et Korps under Johnston. Nu hører vi bare Kommandoen om at gjøre Tilbage tog, medens jeg havde forstaaet, at Johnston havde for Bane at sige "Fremad!" Det kan bare ende paa en Maade, nemlig dermed at Armeen mister Modet og opløses."

"Meget kan siges paa begge Sider," svarede General Polk; "men jeg haaber, at vi snart kommer til at kjæmpe et

afgjørende Slag. Sherman kommer sikkert til at give os en god Anledning engang."

"Ja, men Spørgsmaalet er, om vi kommer til at benytte Anledningen," sagde Hood med bidende Spot.

"Na, jeg vil haabe det ialfald," svarede Polk, idet han sagde Farvel og red derfra.

General Johnston.

Paa Sletten i Nærheden af Adairsville samlede Johnston sin Arme og gjorde sig rede til at levere et Slag; men saa syntes han ikke om Stedet og trak sig derfor tilbage henimod Cassville.

Sherman, som forfulgte ham, delte sin Arme saaledes, at hver af de to Fløie var seks til otte Mil fra Centrum.

Her var nu Johnstons Anledning, og han søgte at udnytte den. General Hood raadede ham til at levere Slag ved Adairsville;

men Johnston troede, det var heldigere at samle Hæren ved Cassville og der prøve Styrke med Sherman. Han gik ud fra, at Unionshæren efterat have passeret Adairsville vilde blive spredt over et endnu større Terræn end før, og heri havde han ogsaa Ret.

Da han trak sig tilbage fra Adairsville, gjorde han det paa en saadan Maade, at han fik Sherman til at tro, at han tog Kursen mod Kingston. Saaledes havde Johnston hele sin Styrke samlet mod Shermans venstre Fløi, og han kunde have kastet sig med sin hele Hær over Ohio-Armeen. Men han ventede en Dag for længe.

Om Aftenen den 18de Mai var Rebellerens Hær samlet foran Cassville. I en Henvendelse til sine Soldater erklærede Johnston nu, at han havde til Hensigt at levere

et Slag. Til General Hood sagde han: "Tiden, som De har ventet paa, er nu her. Shermans Hær er delt. Hans venstre Fløi er hans svage Punkt, og De skal nu faa det mest ansvarfulde Hverb. Imorgen rykker De frem paa Veien mod Canton, og saasnart De hører Folks Kanoner, angriber De Schofield fra Siden og i Ryggen. Gjør det hurtig og sikkert."

Anledningen, som Hood havde ventet paa, var forhaanden; men han forsømte den. Da han havde marscheret omtrent tre Mil, var der nogen, som angreb ham fra Siden. Han troede, at han havde med en stor Infanteristyrke at gjøre; men i Virkeligheden var det McCooks Kavaleribrigade, som havde angrebet ham.

Hood gjorde Holdt og saa dreiede han af mod høire og besvarede Ilden og trak sig derpaa et Stykke tilbage. Forgjæves ventede Johnston paa at høre Slaget begynde foran Hoods Linjer, og tilslut sendte han sin Stabschef, General Mackall, afsted forat undersøge, hvorfor Hood ikke havde begyndt Angrebet.

General Mackall fandt Hoods Tropper staaende stille, medens en ubetydelig Skjærmydsel gik for sig ude ved hans høire Fløi. I største Ophidselse spurgte Mackall, hvorfor Hood ikke havde rykket frem samtidig med Folk, saaledes at Slaget kunde begynde langs hele Linjen.

Hood pegte mod høire og forklarede, at havde han rykket længere frem, vilde han have faaet Fienden i Ryggen.

Medens dette gik for sig, havde General Hardee, som kommanderede Johnstons venstre Fløi, rykket frem i bedste Orden, indtil han befandt sig ligeoverfor Unionshærens Fjerde og Fjortende Korps.

Da Johnston af General Mackall fik Bæstet om Stillingen over paa høire Fløi, skjønte han, at hans hele Plan maatte mislykkes, og han gav derfor den Befaling,

at Hæren skulde trække sig tilbage til sine Forstansninger bagenfor Casville og gjøre sig rede til at levere et Slag den følgende Morgen.

Men den Nat fandt et stormende Optrin Sted i Rebelernes Hovedkvarter. Generalerne Hood og Polk rapporterede begge to, at de Stillinger, som var dem anviste, ikke kunde forsvares, da Fiendens Artilleri var stationeret saaledes, at det kunde meie dem ned fra Siden.

"General Hood," sagde Johnston spottende, "De er jo den, som har ventet saa længe paa Anledning til at slaas, og som har kritiseret mig saa strengt, fordi jeg ikke har bobet at levere et Hovedslag. Nu da jeg vil gjøre det, er De den første af mine Generaler, som gjør Indsigelse."

"Jeg tror paa et offensivt, ikke paa et defensivt Felttog," svarede Hood med fornem Mine.

"Hvorfor begyndte De da ikke Kampen idag, da jeg havde befalet det? Det var Deres Undladelse af at tage Offensiven, som forstyrrede min hele Plan."

"Dette er første Gang, jeg faar vide, at De tænkte paa at levere et Hovedslag idag," erklærede Hood. "Jeg bad om og fik Deres Tilladelse til at angribe Fienden; men jeg vidste intet om, hvad De havde befalet de andre Generaler at gjøre."

"Det er en besynderlig Paastand. Troede De kanske, at jeg havde til Hensigt at lade Deres Tropper kjæmpe alene? Men der skal ikke være nogen Misforstaaelse med Hensyn til, hvad vi vil imorgen. Vi vil nemlig levere et Slag."

"Paa hvilken Maade, Hr. General?"

"Vi vil tage imod Fienden, naar den angriber os her i vore Forstansninger."

"Hr. General," sagde Hood med Eftertryk, "jeg protesterer. Jeg har sagt Dem, at mine Tropper er udsatte for Fiendens Ild fra Siden, og General Polk har sagt Dem det

samme om sin Stilling. Der er nogle Dele af vor Slaglinje, som ikke vil kunne holde Stand en eneste Time. Der-
som De vil lade mig begynde et Angreb imorgen, vil jeg med Glæde gjøre det; men ellers maa jeg protestere mod at levere et Slag."

Med en Stemme, der skjald af Bevægelse, svarede Johnston: "Hr. General Hood, jeg har Ansvaret i denne Sag. Inden Morgen vil Unionshæren have befæstet sin Stilling saaledes, at det vilde være Vanvid at angribe den. Jeg kan ikke og vil ikke tillade det. General Hardee, hvad siger De?"

"At mine Tropper kan slaa tilbage hvilket som helst Angreb, som Yankeeerne kan rette imod dem," svarede den gamle Krigsmand.

Generalerne Hood og Polk holdt dog fremdeles fast ved sit. Johnston overveiede Sagen en Stund og sagde tilslut: "Ja, mine Herrer, jeg kan ikke indlade mig paa et Hovedslag, naar to af mine Generalløjtnanter protesterer. Vi vil derfor trække os tilbage til den anden Side af Etowalesfloden."

— Vi hører ellers nærmest hjemme i den anden Hær, og vi faar vende tilbage til den.

Slaget ved Resaca havde givet Unionshæren en afgjort Fordel.

"Derjom Johnston forbliver, hvor han er, fireogtyve Timer til," sagde General Thomas om Aftenen den sidste Dag til sin Stab, "vil hans Hær være dømt til Undergang."

"Men gjør han det?" spurgte Stabschefen.

"Nei, jeg er bange for, at han ikke gjør det," svarede Thomas. "Men han gav os nok at bestille idag; og hidtil har han ikke vist noget Tegn til at ville trække sig tilbage inat."

General Thomas's Frygt var vel grundet; thi, som vi

har seet, gjorde Johnston Retræet om Natten, og hans Hær reddede sig, som General Polk sagde, som ved et rent Guds Under. Sherman satte straks efter den.

Tidlig om Morgenen den 16de gav General Thomas en Depesche til Frederic og bad ham om hurtigst muligt at levere den til General Jefferson C. Davis.

Den var en Befaling til Davis om med sin Division at gjøre en Omvei og saa marschere lige mod Rome. General Sherman maatte saaledes en Tid klare sig uden denne Division paa mindst 7,000 Mand.

Under Forfølgelsen af Rebelhæren var Frederic og hans Speidere stadig foran og søgte at skaffe sig Underretning om Johnstons Planer.

"Saavidt jeg kan skjønne," meldte Frederic til General Thomas, "tænker Johnston paa at stanse paa denne Side af Adairsville. Jeg ved, at han nu har samlet alle sine Tropper. Fra Toppen af et høit Træ oppe paa en Bakke var jeg ved Hjælp af min Riffert istand til temmelig grundig at studere Terrænet foran. Fienden har bygget et sterkt Brystvern tversover Dalen; men der er aaben Mark paa venstre Haand, og deres Stilling kan let flankeres."

I dette Dieblik hørtes Rifflestud, og Thomas red frem og fandt, at Rebelhærens Bagtrop gjorde haardnakked Modstand mod hans Fortrop; og Natten kom, før det lykkedes ham at slaa denne Fiende af Marken.

I Løbet af Natten samlede hele Hæren sig foran Adairsville i Forventning om, at der skulde staa et Slag, saasnart Morgenen kom; men saa opdagedes det, at Fienden igjen havde trukket sig tilbage.

Alle Tegn tydede paa, at Rebellerens Hovedstyrke havde marscheret til Kingston, og det var med denne Tanke, at Sherman rykkede frem. Kingston ligger mod Syd fra Adairsville, medens Cassville er længere mod Sydøst.

Frederic kom til General Thomas og sagde: "Hr. General, alting tyder paa, at det ikke er ved Kingston, men ved Caszville, at Fienden har samlet sin største Styrke. Er dette Tilfældet, vil Schofield være i stor Fare; thi han vil da have hele Rebelhæren foran sig."

"Hvilken Grund har du til at tro, at de er ved Caszville og ikke ved Kingston?"

"Fordi Johnston har gjort sig stor Flid med at faa det til at se ud, som om han har samlet sin Hær ved Kingston. Desuden ser jeg af Kartet, at Jernbanen gaar lige mod Ost fra Kingston, og der vilde Johnston udsætte sine Provianttog for den største Fare. Af disse Grunde tror jeg, at han er ved Caszville."

General Thomas fandt ogsaa dette saa rimeligt, at han, efterat have raadspørt sig med Sherman, befalede Hooker at følge den lige Vej fra Adairsville til Caszville, saa at han i Tilfælde kunde komme Schofield til Undsætning.

"Dick," sagde Frederic til sin Løjtnant, Dick Darling, "dersom Johnston tænker paa nogensinde at prøve Styrke med os i et Hovedslag, har han idag sin gyldne Anledning. Saaledes som vore Tropper nu spreder sig, vilde Tennesse-Armeen være aldeles udenfor, om der skulde blive en Kamp. McPherson vilde være mindst tolv eller fjorten Mil borte. I nogle Timer maatte Hooker og Schofield kjæmpe mod Fiendens hele Hær."

"Du tror altsaa, at dersom Johnston angriber os, saa blir Angrebet rettet mod vor venstre Fløj?"

"Ja, naturligvis; Johnston har sin Hær samlet ved Caszville."

"Nu, jeg formoder, at Schofield og 'Fighting Joe' Hooker vil kunne holde Stand, indtil Sherman faar Tid til at komme dem tilhjælp med Resten af os."

Dette tænkte Sherman ogsaa. Det var ham saa meget om at gjøre at faa kjæmpe et afgjørende Slag, at han var villig til at bøde noget.

Men Dagen gik, uden at der blev nogen Kamp, og om Aftenen var Thomas ikke mere end fire Mil fra Kingston, og Schofield var omtrent otte Mil fra Cassville.

Næste Morgen, den 19de Mai, marscherede Thomas's Fortrop ind i Kingston efter endel skarpe Smaatræfninger med Fienden. Og nu fik man Bished for, at Frederic havde gjettet rigtig, og at Rebelhæren var ved Cassville.

General Thomas dreiede derfor straks af tilvenstre og marscherede lige mod denne By. De første to Mil maatte hans Tropper trænge sig frem gjennem en tæt Skog, og det gik sent. Men da de kom gjennem den, befandt de sig paa en stor, aaben Slette, og de fik da se et Syn, som jog det varme Blod gjennem Aarerne. Foran dem laa et af de vakreste Partier i Georgia. Den svagt bølgende Slette strakte sig milevidt udover med grønne Enge og rige Kornagre. Men det var ikke Landskabet, som tiltrak sig Soldaternes Opmærksomhed. To Mil foran dem stod Rebelarmeen i sluttet Fylking og slagfærdig, og medens de stirrede paa den, satte den sig i Bevægelse og kom dem imøde saa stolt og sikker, som om den var paa Parade.

Frederic sad paa sin Hest og var som fortryllet af dette Skue. Skulde der nu staa et Slag her paa denne aabne Slette, hvor man kunde overskue det hele, og hvor den Side, som eiede det største militære Geni, vilde gaa af med Seiren?

De forreste i Rækkerne havde allerede tørnet sammen, og Frederic red fremover med sine Speidere og saa sig forsigtig omkring. Han vilde inderlig gjerne faa Anledning til at tage nogle Fanger for om muligt at faa Oplysning om, hvad

Om trent femten eller tyve fandt Tilbageveien spærret.

Johnstons Plan kunde være. Hans Die faldt paa en liden Hulvei, som førte igjennem og saa bagenfor Rebellerne første Fortrop. Han saa, at var han snar, kunde det maaske være ham muligt at faa Kloen i nogle af disse Mænd, hvorfor han gav sit lille Kompani Bested om at følge og sprængte afsted bent imod Fiendens Slaglinje.

"Du store Julius Cæsar," raabte Kaptein Hugh Raymond, som igjen havde Kommandoen der foran; "der er den Bovehals Shælford igjen. Han vil saamæn paa egen Haand løbe Storm mod hele Rebelarmeen."

Men saa gik det op for Hugh, hvad Frederic havde fore. "Gutter," skreg han, "de vil forsøge at faa fat i de Rebeller, som er paa den lille Bakke derborte. Vi kan hjælpe til. Fremad!" Og med et rungende Hurra styrtede Hugh og hans Mænd afsted forat staa Frederic bi.

Efter en hidsig, men kort Kamp maatte Rebellerne tage Flugten; men femten eller tyve af dem fandt Veien tilbage spærret af Frederic og hans lille Tropp, og de kastede sine Vaaben fra sig og bad om Naade.

"Godt gjort, Frederic!" raabte Hugh, da den lille Fægtning var endt. "Det der gjorde du saamæn med Glans."

Frederic steg af og gav Hugh Haanden og sagde:

"Tak for Hjælpen, Kaptein. Den kom inderlig vel med. Men lad os nu se, hvad vi har faaet fat i, og hvad vi kan faa vide. Sergeant, bring den Rebelkapteinen hid," og han pegte paa en af Fangerne, som bar en Kapteins Uniform.

Sergeanten adløb.

"Hr. Kaptein," sagde Frederic til sin Fange, "kan De fortælle mig, hvad alle disse Tropper her foran os skal betyde? Betyder det, at her skal staa et Slag?"

"Det vil De snart faa at vide, uden at jeg fortæller det."

"Sergeant, undersøg hans Lomme," befalede Frederic. "Giv ham tilbage det, som hører ham til; men se, om du ikke kan finde noget, der kan skaffe os Oplysning."

Kapteinen protesterede mod denne Undersøgelse; men dette hindrede ikke Sergeanten fra at tømme hans Lomme.

"Jeg finder ikke noget," sagde Sergeanten tilslut, "medmindre det skulde være denne lille sammenfoldede Papirlap, som laa i hans Lommebog."

"Giv ham alt det andet tilbage og lad mig faa se den Papirlap."

Frederic aabnede den og saa straks, at han havde gjort et Fund, som kunde faa Betydning. Han læste nemlig en Henvendelse fra General Johnston til sine Soldater saaledende:

Soldater af Tennessee-Armeen! J har lagt for Dagen de høieste Egenskaber, som kan pryde en Soldat, nemlig haardnakket Udholdenhed i Kamp og seig Taalmodighed. Bed eders Mod og Dygtighed har J slaaet alle Fiendens Angreb tilbage Eders Kommunikationer er nu sikrede. Nu vender vi om og marscherer Fienden imøde. Med fuld Tillid til Officerernes Dygtighed og Soldaternes Mod fører jeg eder nu ind i Slaget.

Vi tør have det fortrøstningsfulde Haab, at den almægtige Gud fremdeles vil belønne vore patriotiske Bestræbelser og velsigne vort Flag. Opmuntrede ved det Held, som vore Brødre i Virginia og over paa den anden Side af Mississippien har havt, vil vi kæmpe ligesaa tappert, som de har kæmpet, og da vil vor Kamp ogsaa blive kronet med ligesaa ærefulde Seire."

"Dette betyder Kamp," mumlede Frederic. Han

sprang straks i Sadeln og lod sin gode Prince jage afsted som en Pil tilbage til General Thomas.

“Læs dette, Hr. General; Johnston vil nok slaaes denne-gang,” sagde han, idet han overrakte Generalen Johnstons Proklamation.

Thomas læste den forsigtig igjennem og sagde: “Dette er en glædelig Nyhed, netop hvad Sherman ønsker; men Armeen maa samles saa snart som muligt. Tag dette Papir til Sherman saa hurtig, som Hesten kan bære dig. Du vil finde ham i Kingston.”

“Men, Hr. General, hvad siger De om disse Tropper foran os?”

Thomas kastede et Blik udover. “Jeg ser, at de har stanset. Jeg tror, at denne Manøvre bare har til Hensigt at føre os bag Lyset, og at det virkelige Angreb vil blive rettet mod venstre Fløi. Du kan ellers sige til General Sherman, at vi nok skal klare os.”

I næste Dieblik jog Prince afsted henimod Kingston, og underveis hørte Frederic Tordenen fra Thomas's Kanoner, da han sendte Fienden sin første Hilsen.

General Sherman holdt netop paa at sige til en af sine Stabsofficerer, at “det lader nok til, at Thomas har fundet Fienden,” da Frederic naaede frem.

Det lysnede op i Shermans Ansigt, da han læste Johnstons pralende Proklamation; thi der var intet, han mere ønskede end et afgjørende Slag. “Hvor har du faaet fat i dette, Kaptein?” spurgte han.

Frederic fortalte ham det hele.

“Det var godt gjort, Kaptein. Jeg har noget at sige dig; men vent et Dieblik.”

Han gav sine Adjutanter Beseed, og de red snart afsted, som om det gjaldt Livet, forat underrette McPherson, Hooker og Schofield om, at de skulde samle sig omkring

Thomas, og for ligeledes at lade Schofield og Hooker vide, at de maatte være forberedte paa et Angreb.

Da dette var besørget, vendte Sherman sig til Frederic og sagde:

"Jeg maa lykønske dig med, hvad du har udrettet, siden du traadte ind i Tjenesten. Jeg tror, jeg kommer til at maatte stjæle dig fra General Thomas. Du synes at have en egen Begavelse i at faa fat i Oplysninger. Du siger, at Fiendens Hovedstyrke synes at være lige foran Thomas?"

General Schofield.

"Det synes ikke bare saa; men det er saa. Jeg saa dem jo selv, og de frembød virkelig et stolt og herligt Skue, selv om de var Rebeller. Deres Slaglinje var næsten to Mil lang og saa vel ordnet, som om de havde været paa Parade."

"Jeg tror, at Thomas slaar dem af Marken," sagde Sherman efterat have lyttet en Stund. "Kanonerne synes at være længere borte, og jeg kan ikke høre Rebellerne svare. Du kan sige til General Thomas, at McPherson saa hurtig som muligt skal slutte sig til ham paa højre Fløi, og sig ogsaa, at han faar yde Schofield og Hooker al den Hjælp, han kan, dersom de angribes."

Frederic sagde Farvel, og paa mindre end en halv Time var Prince ham tilbage til hans Chef. Men det saa ganske anderledes ud, end da han var der før.

Nu var der ingen Fiende at se; men saa langt Diet kunde naa, marscherede de saakaldte Unionsfoldater frem over Sletten med vailende Faner, og deres blanke Vaaben glitrede i Sollyset. Paa en Bakke saaes tyve Kanoner, som

regnede Rugler ind i Skogen paa den anden Side, hvor den fiendtlige Hær forsvandt. Røgen og Tordenen fra disse Kanoner gjorde det hele Syn endnu mere imponerende.

Frederic lod Prince staa stille og betragtede det storslagne Panorama. De lange Rækker af Mænd, de glitrende Baa-ben, de vaiende Flag, Røgen fra Artilleriet; alt tilsammen dannede et Billede, som han aldrig glemte.

Rebellerne blev langsomt trængt tilbage gennem Skogen, og da Natten kom, var de i sine Befæstninger bagenfor Caszville. Hver eneste Soldat i Shermans Hær troede nu, at der sikkert kom til at staa et stort Slag den følgende Dag. Men nei, da Morgenen kom, var Fienden borte. Etowah River, søndenfor Caszville, strømmede nu mellem to Hære, og det store Slag blev aldrig udkjæmpet.*)

*) Johnston forsømte den bedste Anledning, han havde under hele Felttoget, da han ikke leverede et Slag den 18de eller 19de i Nærheden af Udairsville eller foran Caszville. En ny Afdeling Infanteri under General French og en Brigade Kavaleri havde netop sluttet sig til ham, saa at han havde mere end 70,000 Mand. Paa grund af Tabet ved Resaca og General Davis's Fravær med sin Division, havde Sherman ikke fuldt 90,000 Mand, og Armeerne vilde saaledes ikke have været saa ulige i Styrke, som de var ved Gettysburg. Havde de mødt hinanden paa Sletten ved Caszville, vilde det blevet det største Slag i hele Krigen. Johnston angrede siden bittert, at han ikke havde leveret dette Slag. Historien ved Caszville gav Anledning til en bitter Strid mellem Johnston og Hood.

Femte Kapitel.

Paa Shermans Stab.

Unionsarmeen forblev rolig i Caszville tre Dage forat hvile ud, noget, som høilig tiltrængtes. Samtidig med Shermans Marsch mod Caszville havde General Jefferson C. Davis været overmaade heldig i sit Tog mod Rome, idet han havde erobret denne By med dens uhyre Jernstøberier og mekaniske Verksteder. Seks Kanoner og en Masse Bomuld og Krigsforraad faldt ogsaa i hans Hænder. Støberierne og Verkstederne brændte han. Han opholdt sig i Rome tre eller fire Dage og marscherede derpaa mod Sydøst gennem Van Wert og sluttede sig til Shermans Hær i Dallas.

Om Aftenen den anden Dag i Caszville, da Frederic kom hjem fra en Opdagelsestur langs Bredderne af Stowah River, blev der overrakt ham et officielt Dokument. Til sin Forbauselse læste han, at han herefter skulde fritages for at gjøre Tjeneste paa General Thomas's Stab, og at han skulde indfinde sig hos General Sherman. I en meget bevæget Stemning opsogte han General Thomas og spurgte ham, hvorledes det var at forstaa.

“Kaptein Shackelford,” svarede Thomas venlig, “det betyder bare, at du skal et Trin høiere op; at du istedetfor at have Kommandoen over bare mine Speidere og Spioner, skal staa i Spidsen for denne Gren af Tjenesten i hele Armeen.

Jeg beklager, at jeg maa give Slip paa dig; men jeg maa være enig med Sherman deri, at det vil være heldigere, at du rapporterer til ham og staar under hans umiddelbare Kommando. Jeg faar jo alligevel nyde godt af din Dygtighed, og din mere betydningsfulde Stilling vil sætte dig istand til at blive til endnu større Nytte end før."

"Men, Hr. General, jeg vil nødig forlade Deres Tjeneste," sagde Frederic, og der var næsten Taarer i hans Stemme.

"Hverken du eller jeg er vor egen Herre," svarede Thomas. "En Soldats ene Pligt er Lydighed, og han skulde have bare en Videnstabs, nemlig Kjærlighed til sit Land. Jeg ved, at hvor du end er, og under hvilken General du end kan komme til at tjene, vil du gjøre din fulde Pligt. Gaa nu, og Gud være med dig."

Frederics Hjerte var fuldt, da han satte sig op paa Prince og langsomt red afgaarde. At forlade General Thomas var som at sige Farvel til et kjært Hjem. Han antom snart til General Shermans Hovedkvarter, hvor han fik en hjertelig Modtagelse og straks var som hjemme.

Han lagde Merke til, at Disciplinen ikke var saa streng her, som den var omkring Thomas's Hovedkvarter. Stabs-officererne talte mere frit med hverandre og tog ikke i Betænkning ved Leilighed at drøfte de forskjellige Generalers Feil og Fortrin.

Næste Morgen havde Frederic en Privatsamtale med General Sherman, der nu, saaledes som Thomas havde antydet, gjorde ham til Medlem af sin Stab og gav ham Overkommandoen over alle Armeens Speidere og Spioner. Det var en ærefuld Stilling for en Officer saa ung som Frederic.

"Du er nok ung," forklarede Generalen; "men jeg har holdt Die med dig, og jeg tror, at du er den ansvarfulde

Stilling voksen. Glem ikke, at der kan komme Tider, da jeg maa stole alene paa de Oplysninger, som du giver mig, og at du saaledes til en vis Grad vil være ansvarlig for Udfaldet af det hele Felttog."

"Hr. General," svarede Frederic langsomt, "jeg er mig det tunge Ansvar bevidst, og jeg haaber, at jeg skal vise mig værdig til Deres Tillid."

"Jeg har ingen Frygt i saa Henseende. Og nu til Sagen. Du har idag grundig undersøgt Terrænet langs Flodbredden, ikke sandt?"

"Jo, Hr. General."

"Jeg kommer vel ikke til at have nogen Vanskelighed med at sætte over Floden?"

"Nei, ikke paa noget Sted nedenfor Cartersville."

"Hvor mange Spioner har du, som nu er ude blandt Rebellerne?"

"Tre. Green skulde have været tilbage her for flere Dage siden; jeg er bange for, at han er kommen i Uleilighed. Stribbling sendte jeg ud først idag. Delaney har været ude en Uge. Jeg bad ham gaa saa langt Syd som til Macon, dersom det var ham muligt. Men jeg har gjort den Erfaring, at under et Felttog som dette er Spioner til liden Nytte. Den Underretning, de kommer med, er i Regelen saa gammel, at vi ikke kan gjøre Brug af den. Mine Speidere gjør meget mere Nytte. De har Mod til at vove noget, og det er mærkeligt, hvor meget de faar at vide ved at streife omkring i Udkanterne af Rebelarmeen og ved nu og da at udgive sig for at høre den til. De Folk, som har sine Hjem her, og som ikke er Soldater, er rene Guldgruber, især Kvindfolkene. Alle mine Gutter ser godt ud og er Mestres i den Kunst at indsmigre sig hos Sydens Kvinder. Rebel-officererne aabenbarer mange Krigshemmeligheder for de vakre Jenter, og det tager ikke mine Gutter længe at faa

disse Jenter til at fortælle, hvad de ved." Generalen lagde sig tilbage i Stolen og havde sig en hjertelig Latter.

"Saa," udbrød han, "det er deri Hemmeligheden stikker! Jeg har ofte spekuleret paa denne Sag. Nu forstaar jeg, hvorfor du ikke vil have andet end unge vakre Mænd til dette Arbejde."

"Det svarer Regning, Hr. General. Jeg hører, at De skal bryde op herfra imorgen."

"Ja; og det er dette, som jeg vilde tale om. Johnston er inde mellem Allatoona-Fjeldene, da han tror, det er sandsynligt, at jeg kommer den Wei. Men gjør jeg det, er det saa langt mod Ost, at det vilde udsætte mine Kommunikationer for Fare, og desuden er omhandlede Terræn saa ujevnt og vanskeligt, at Johnston vilde have let forat overrumple mig. Istedetfor at følge ham vil jeg derfor lægge Ruten gennem Dallas og om muligt angribe Johnstons Kommunikationer ved Big Shanty eller Marietta. Paa den Maade vil jeg være istand til at flankere hans Stilling ved Allatoona og tvinge ham til enten at levere Slag eller trække sig tilbage til Chattahoochee. Men det Strøg, hvorigennem jeg maa marschere forat naa Dallas er bebofset med Skog, og desuden er det meget ujevnt, næsten et Bjergland. Det vil blive farligt for vore Speidere at gjøre et Streiftog ind i dette Strøg, og det vil blive næsten umuligt at faa vide noget om, hvad Fienden foretager sig. Det er dog af den yderste Vigtighed, at jeg snarest muligt faar Besked, naar Johnston kommer til Rundskab om, hvilken Wei vi marscherer. Dette er det, jeg vil at du skal skaffe mig Underretning om. Det blir et farefuldt Hverv. Vær ikke dumdriftig; men kan du faa dette at vide, saa gjør det. Og en Ting til — indlad dig ikke i nogen Kamp, dersom du kan undgaa det."

"Vi er aldrig dumdriftige, Hr. General, og vi slaas aldrig med Fienden, naar vi kan løbe fra den. Alle mine Speidere har ypperlige Heste og stoler paa disses Hurtighed mere end paa sin egen Tapperhed."

Generalen smilte. "Det er undertiden nødvendigt at løbe sin Vej," sagde han; "men Rygtet vil vide, at Kaptein Shactelford ikke er fri for en vis Tilbøielighed til at slaas, naar han burde smøre Hafer."

"Jeg gjør det aldrig som Speider, Hr. General. Jeg vilde ellers ikke due til noget i den Bestilling."

"Nu vel, Kaptein, jeg stoler paa dig. Gid din første Tur i din nye Stilling maa have et heldigt Udfald." Og dermed fik Frederic gaa.

Den 23de Mai flyttede Sherman sin hele Arme over Etowah River og styrede Kursen mod Dallas.

Udpaa Eftermiddagen omblyttede Frederic og nogle faa af hans Mænd sine Klæder med Rebeluniformen og vovede sig ind i Fiendens Land foran Unionsarmeens Forpost. Strøget var akkurat slikt, som Sherman havde skildret det, ujevnt og skogtæt og tyndt befolket. Det var nødvendigt for Tropperne at marschere fremover med den yderste Forsigtighed. De saa Folk, som Frederic traf, var meget ubidende; de syntes at have bare en uklar Forestilling om Krigen, og de vidste endnu mindre om, hvor Johnston var. De havde nok seet endel "Hestesoldater," — som de kaldte Kavaleriet, — men bare i smaa Selskaber.

Efter en Times Ridt naaede Frederic og hans Mænd en liden Landsby, som kaldtes Burnt Hickory. Efter en forsigtig Undersøgelse forvissede Frederic sig om, at den var besat af bare en liden Trop Kavaleri, og han bestemte sig derfor til aabenhjst at ride derind. Der var en Rebelsergeant med et halvt Dusin Mænd.

"Hvem er det?" spurgte Sergeanten, da Frederic og

hans Mænd kom ridende hen til ham og imponerede ham ved sine vakre Heste og Uniformer.

"General Johnstons Speidere," svarede Frederic. "Er der Yankeer i Omegnen?"

"Nei; men en af vore Folk kom nylig forbi og fortalte, at en hel Hob Yankeer havde sat over Elven og var paa Veien henimod Van Wert."

"Saa?" svarede Frederic. "Ja, vi er ude forat finde General Jackson.*) Vi skulde fortælle ham fra General Johnston, at han skulde undersøge netop denne Sag."

"Ja, Generalen er nede ved Van Wert," sagde Sergeanten. "Vi er under hans Kommando."

I dette Dieblik ankom et Jlbud paa en skumklædt Hest fra den Kant, hvor Allatoona laa, og spurgte, hvor General Jackson var.

"Han er paa yderste venstre Fløi nede ved Van Wert," sagde Frederic.

"Er han saa langt borte? Det blir en haard Tur; men jeg maa finde ham, da jeg har Depescher for ham fra General Johnston. Og en af eder maa lade mig saa en frisk Hest. Her er en Ordre, som siger det," fortsatte han og tog frem et Brev.

"Kommer du ogsaa fra General Johnston?" spurgte Sergeanten. "Disse Tyrene siger, at de er hans Speidere."

Kurieren saa skarpt paa Frederic og hans Mænd og gjorde Tegn til at ville trække sin Revolver. Frederic kom ham i Forkjøbet og holdt ham en Pistol for Panden og befalede ham at overgive sig. Frederics Mænd viste de andre Rebeller den samme Opmerksomhed, og disse stod der som lammede af Forbauselse.

*) General W. H. Jackson, en af Rebellerne's Kavaleri-Generaler.

“Overgib eder,” tordnede Frederic; “vi er Yankeeer.”

Rebellerne kastede sine Vaaben fra sig; men Overraskelsen var saa stor, at de ikke kunde faa et Ord frem.

“Lad det være,” kommanderede Frederic, da han saa, at Kurieren søgte at ødelægge det Brev, han havde. “Forsøger du det engang til, ekspederer jeg dig ud af Verden. Gib mig det Brev.”

Kurieren skjald i alle Lemmer og var bleg som et Lig; men han adlød Befalingen, og Frederic aabnede Brevet og læste:

“General W. S. Jackson!

Shermans hele Arme har sat over Etowah Riber og marscherer nu mod Dallas. Min Arme har sat sig i Bevægelse forat spærre ham Veien. Naar De trækker Dem tilbage, maa det være til Dallas; men De maa ikke lade ham komme frem paa anden Maade end ved at kjæmpe sig frem Skridt for Skridt.

J. E. Johnston, General.”

“Aha,” raabte Frederic; “den gamle Ræv har altsaa allerede opdaget Shermans Flankebevægelse. Vor General bør faa vide dette straks. Gjør vore Fanger færdige til Reisen, Gutter. Vi skal ialfald ikke vende tomhændet tilbage.”

Rebellerne faa alt andet end muntre ud, da de nu blev tvungne til at sætte sig op paa sine Heste og følge Speiderne tilbage til Unionshæren.

Da Sherman havde læst Johnston's Depesche, sagde han bare: “Jeg kunde ikke vente det; men jeg skulde dog ønske, at Johnston først tolv Timer senere havde faaet dette at vide. Söm Stillingen nu er, maa jeg søge at komme før ham til Korsveien ved New Hope Kirke.” Han sendte derfor Bud til Hooker, hvis Tropper marscherede i Spidsen, at han

maatte skynde sig for om muligt at komme før Johnston til Korsveien. Derpaa vendte Generalen sig til Frederic og lykønskede ham hjertelig med det Held, han havde havt.

"Ja, har vi ikke udrettet noget andet," sagde Frederic. "saa har vi ialfald berøvet Rebelarmeen otte Mand, og det uden noget Tab paa vor Side."

"Det blir otte mod ingen," lo Generalen; "altsaa endnu bedre end Johnston; thi i sine Beretninger til sine overordnede paastaar han bare at have dræbt otte Gange saa mange af mine Mænd som jeg af hans."

"Paastaar han virkelig det?"

"Jamen gjør han saa; han maa jo vise sin Regjering, at han er noget til Kar."

"Ja, faar han den til at tro noget saadant, maa den have let for at lade sig tage ved Næsen," sagde Frederic, idet han gik.

Skjønt General Hooker skyndte sig alt, hvad han drkede, naaede han ikke frem til New Hope Kirke før om Aftenen den 25de, og da var General Hood allerede der. Hooker angreb ham straks, og der stod et af de blodigste af de mindre Træfninger under dette Felttog. Hooker maatte vige efterat have tabt næsten 2,000 Mand.

Den følgende Morgen var begge Armeer samlede og stod slagfærdige overfor hinanden.

Paa en Tur over mod venstre havde Frederic opdaget, at under Hastverket med at samle Tropperne ved Dallas havde Johnston ladet sin høire Fløi skilles fra Resten af Armeen. Sherman fik Bested herom og bestemte sig til at gjøre et Forsøg paa at slaa denne Fløi af Marken. Til at udføre dette valgte han General Thomas J. Woods Division af Fjerde Korps. R. W. Johnsons Division af Fjortende Korps skulde beskytte Woods venstre Fløi, medens høire Side

skulde beskyttes ved McVeans Brigade af Haskells Afdeling af Ohio-Armeen. Det hele var under General D. D. Howards Kommando, og vor Ven Frederic skulde gjøre Tjeneste som Fører.

Paagrund af den svære Skog og det tætte Krat gik det meget sent med at komme frem. Frederic havde Besvær med at formaa Generalerne til at gaa langt nok mod venstre. Mod hans Protest gjorde de Holdt og ordnede sig til Angreb og rykkede saa frem og gjorde den Opdagelse, at Fiendens Forskansninger strakte sig langt bortover mod venstre. De trak sig derfor tilbage og marscherede til det Sted, som Frederic havde sagt vilde være det rette. Men imens havde de spildt megen kostbar Tid, og det var Klokken fire Eftermiddag, inden de igjen var færdige til at rykke frem. Da den nu havde mar-

General Howard.

scheret et Stykke Bei uden at finde Fienden, gjorde Kolonnen halvt om mod høire og styrede mod Vest istedetfor mod Syd.

Frederic protesterede engang til og paastod, at denne Marsch vilde føre dem lige mod Fiendens yderste høire Fløi, istedetfor at Angrebet burde ske fra Siden og i Ryggen. Men hans Protest blev ikke hørt. Det gik, som han havde sagt; Angrebet rettedes mod Rebellerens yderste høire Fløi. Under Slaget gjorde Frederic Tjeneste som Adjutant paa General Howards Stab. Der blev en forfærdelig Kamp, hvori Unionstropperne vilde have seiret, dersom General Wood havde faaet ordentlig Støtte. General Hazens Brigade ledede Angrebet og naaede Rebellerens Brystvern; men da den ikke fik Hjælp og var udsat for en dræbende Krydsild, maatte

den trække sig tilbage. General Woods to andre Brigader fornyede Forsøget, men sloges ogsaa tilbage med et stort Mandefald.

General R. W. Johnsons Division, som skulde have beskyttet Woods venstre Fløi, hilse des af en Salve fra Wheelers Kavaleri og stansede.

Dette gav Wheeler Anledning til at angribe Wood fra venstre Side og meie hans Rækker ned, saaledes at denne General ikke kunde holde Stand.

General McLean paa højre Fløi lod sig slet ikke se. Begge Sider af den angribende Kolonne var saaledes udsatte for Fiendens Krydsild.

Efter to Timers fortvilet Kamp maatte Woods Division trække sig tilbage og efterlade næsten en Tredjedel af Tropperne som dræbte eller saarede paa Balpladsen.

Baade General Howard og General W. R. Johnson saare des i denne Kamp, dog ikke alvorlig.*)

Det var med dyb Smerte, at Frederic saa Udfaldet af denne Kamp; han følte og vidste, at havde Angrebet været ledet paa rette Maade, vilde Unionstropperne have vundet Seir.

Det var derfor med tungt Hjerte, at han i den mørke

*) Det er beshynderligt, at General Sherman i sine "Erindringer" slet ikke nævner dette Slag, og det var dog det blodigste, som af nogen enkelt Division blev kæmpet under Felttoget mod Atlanta. Wood tabte 1,500 Mand, næsten ligesaa mange, som tabtes af Newtons og Davis's Divisioner tilsammen, da disse en Maaned senere ledede det berømte Angreb paa Kenesaw. Sherman synes fuldstændig at ignorere sit Tab i dette Slag; thi han siger, at Cumberland-Armeen i Mai Maaned tabte 6,856 Mand. I Virkeligheden var det næsten 9,000.

Nat red tilbage til General Sherman forat underrette ham om, hvad der var hændt. Thi det var jo Frederic selv, som havde sagt til Sherman, at dette Stormløb lovede et heldigt Udfald.

Vilde General Sherman holde ham ansvarlig for de mange hundrede tapre Mænd, som her havde ofret sit Liv? Tanken paa de døde, som laa derinde i Stogen og ikke engang kunde faa en ordentlig Begravelse, og paa de saarede, som laa derinde og ventede paa Døden, pressede et Smertesraab ud af den unge Speiders Hjerter.

Han var saa forskjellig fra, hvad han ellers pleiede at være, da han kom ind til General Sherman, at denne spurgte ham, om han var saaret.

"Nei, Hr. General," sagde han, "bare i Hjertet. Det, som jeg fortalte Dem skulde blive en herlig Seir, blev et ynkeligt Nederlag."

"Jeg har allerede hørt, at det gik galt. Fortæl mig det altsammen."

Frederic gav Generalen nøie Besked om det hele og sagde derpaa: "Jeg kan aldrig tilgive mig selv, at jeg fortalte Dem, at dette Foretagende lovede et heldigt Udfald. Naar jeg tænker paa de Hundreder af tapre Mænd, som har ofret Livet til ingen Nytte, er jeg næsten fra mig selv af Sorg. Og dog har jeg aldrig seet et modigere Angreb, og jeg kan ikke andet end tro, at det maatte have endt med Seir for os, dersom det havde været ledet paa den rette Maade."

General Sherman stirrede paa Frederic med et underligt Udtryk i Dinene, et af Mildhed og Sympati, og sagde derpaa med en Stemme, som om han var dybt rørt: "Hvordan tror du, at jeg har det, naar jeg befaler mine Tropper at gaa paa og derefter opdager, at jeg har ofret mine Mænd til ingen Nytte? Du havde Ret, da du gav mig den Under-

retning, jeg fik af dig. Jeg troede ligesom du, at dette Angreb lovede store Resultater. Det er ikke din Skyld, at det gik galt. Desuden, gjort Gjerning staar ikke til at ændre. Vi maa forsøge engang til."

Frederic gik trøstet bort; men idet han gik, syntes han, at han hørte Generalen sige ligesom til sig selv: "Hooker slaaet af Marken iforgaars og Wood idag. Dette gaar ikke; vi maa gjøre det bedre."

I en Uge var der en vedbarende Kamp i Skogene omkring Dallas. Inde i det tætte Krat stredes de to Armeer, og Træerne var splittede og gjennemborede af Kugler. Imens kom ogsaa General Davis's Division tilbage fra Rome. I det hele og store taget var denne Uge den uheldigste i Shermans Tog mod Atlanta.

Der var dog et og andet Rift i Skyggerne. Sherman befalede McPherson at flytte Tennessee-Armeen fra høire til venstre Fløi. General Hardee fik Nys om dette og rettede et Angreb mod Femtende og Sekstende Korps, netop som disse stod i Begreb med at forlade sine Forstansninger. Men han blev slaaet tilbage og led et stort Tab, og dette kunde for en stor Del opveie de Tab, som Unionstroppeperne havde lidt ved New Hope Kirke og ved Picketts Mill.

Etpar Dage derefter vekslede de to Armeers Skildbagger Aviser, og gjennem en af disse Aviser fik Frederic vide, at hans Onkel Charles Shackelford, som kommanderede et af Rebellerne's Regimenter, var bleven haardt saaret under Angrebet paa McPherson. Denne Oberst Shackelford var Far til Kate, Frederics kjæreste Rusine, og Nyheden om Onkelen smertede ham dybt, da han vidste, hvor tung den vilde blive for de kjære derhjemme.

Gjennem samme Avis fik Frederic Underretning om, at hans Far havde avanceret til Generalmajor, og skjønt de

kjæmpede paa hver sin Side i Krigen, maatte dog Sønnen glæde sig over den Udmærkelse, som var bleven hans Far tildel.

Den første Uge i Juni lykkedes det Sherman at flankere Johnston paa venstre Fløi og at sætte sig i Besiddelse af Allatoona Pass, og Rebelgeneralen maatte saaledes endnu engang trække sig tilbage foran Shermans Tropper, som drog frem til Kamp og Seir.

Sjette Kapitel.

Kenesaw.

I det store Strøg, hvori Sherman færdedes under sit Felttog mod Atlanta, er der et Vandemerke, som altid vil beholde sin fremstuede Stilling. Tiden kan ikke tære det bort, og Menneſkehænder kan ikke ændre det stort, — Kenesaw Mountain. Det ſtaar der nu, ſom det ſtod, da Shermans Kanoner tordnede omkring det, og da Rebellerneſ Tropper ſlyngede ſin Trods ned fra dets Høider. Soldaterne, ſom kjæmpede langs dets Sider, gjentjender endnu Stedet og ſtaar med blottede Hoveder paa den Plet, hvor en elſket Kamerat faldt. Der er intet, ſom kan udviſe diſſe Klipper og Skoge, det tætte Krat og de dybe Kløfter af Soldatens Grindring. Han gjensfinder ſelve den Klippeblok, bag hvilken han ſøgte Ly, da den dødelige Kugleregn var ſom værſt, og her ſer han igjen den Grøſt, hvori han ſtod og forsvarede ſig med Fortvilelſens Raſeri.

Kenesaw ſtaar nu der i majeſtætiſk Ro; der er Fugleſang over Fjeldet, og ved dets Fod ligger der Lyſe og venlige Hjem. Stedet har glemt de blodige Dage i 1864.

Den voldsomme Kamp i Skogene ved Dallas var endt. Rebellerne havde været nødt til at forlade Pine Mountain, hvor General Polk miſtede Livet, og i Midten af Juni ſtod Shermans Tropper foran Kenesaw.

Da Frederic stod og stirrede opover Klippevæggen, syntes han, det saa haabløst ud; thi han havde foran sig et Fjeld næsten saa uindtageligt som Rocky Face Ridge. I to Uger fortsattes Kampen omkring Kenesaw. Markerne pløiedes bogstavelig af Kanonkugler, og Skogene saa ud, som om en Orkan havde gaaet gennem dem.

Den 22de Juni blev Frederic sendt til Generalerne Hooker og Schofield med den Bæst, at de skulde flytte sine Tropper mod høire og saa rykke frem mod Rebellerne's venstre Fløi.

"Dick," sagde Frederic til Darling, da de havde leveret sine Depescher, "lad os blive her og se, hvordan det gaar. Jeg tror, der blir en Træfning."

"Se paa, hvordan det gaar, ja!" svarede Darling. "Har du kanske nogensinde været istand til at se en Kamp uden at tage Del i den?"

"Du overdriver, Dick; men jeg skal indrømme, at man jo helst vil være med, naar noget saadant gaar for sig."

De to Speidere red frem did, hvor Fortropperne holdt paa at tvinge Rebellerne til lidt efter lidt at vige Marken. Der var næsten et lidet Slag.

"Se her," raabte en Soldat, som netop havde tømt sit Gevær og nu stod bagenfor et Træ og ladede det, "de to Fyrene kommer snart til at bide i Græsset, dersom de holder sig heromkring paa Hesteryggen. Ja, hvad var det, jeg sagde?" blev han ved, da en Kugle borede et Hul gennem Darlings Hat og saavidt skræbete hans Hoved.

"Ja, det er vist bedre, at vi pakker os herfra, Kaptein," sagde Darling roligt, idet han tog Hatten af og saa paa den. "Der har jeg igjen faaet en god Hat spoleret."

I dette Dieblik styrtede Fortroppen frem og drev Fienden bort fra en lav, skogklædt Bakke foran, saaledes at Frederic og Dick ikke længere var i nogen større Fare.

"Dit," sagde Frederic, "lad os sætte vore Heste igjen her og stige op paa den Bakke. Der er nogle store Træer deroppe, og ved at klatre op i et af dem, kan vi maaske se, hvad vi har foran os."

Darling gik ind paa Forslaget. De fik en Soldat til at holde Hestene, og saa sneg de sig forsigtig opover.

"Her er et Træ, som vil gjøre det," sagde Frederic og pegte paa det; "Løbet er tæt og vil skjule os udmerket."

"Ja, det synes nok at regne Bly gennem det. Men lad gaa, Kaptein; det er min Tur at klatre op denne Gang." Og før Frederic kunde gjøre Indsigelser, begyndte Darling at svinge sig op i Træet efter først at have varslet en Soldat, som stod bagenfor det og ladede sit Gevær, om at gaa afveien.

Soldaten saa paa ham med dyb Foragt, da han begyndte at stige tilveirs, og sagde: "Du fortjener at blive skudt din store Tost, og neimen om jeg vil begrave dig."

"Brød dig ikke, Far," lo Darling tilbage, "du kan komme til at blive skudt først alligevel." Neppe havde han sagt det, før Soldaten fik en Kugle gennem Armen og hylende trak sig ud af Jlden.

Darling var ikke kommen halvveis op til Toppen af Træet, før Kuglerne begyndte at pibe omkring ham, og det eneste, som frelste ham fra at blive dræbt eller farlig saaret, var Træstammen, der var mellem ham og Fienden. Han skyndte sig ned; men han havde dog kastet et Blik udover, og det var nok.

"Kaptein," sagde han, "der er Rebeller i tusenvis foran os, og de ordner sig til et Stormløb mod os."

De styrtede tilbage til sine Heste og red skyndsomt afsted til Hooker og Schofield og fortalte dem om den truende Fare. Disse underrettede Cheferne for de forskjellige Afdelinger, der saavidt havde faaet Tid til at gjøre sine Forbe-

delsler, da Stormen brød løs. Det var Hoods Korps, som ledede Angrebet, og det skeede med den Hestighed, hvormed denne General udmærkede sig.

Kampen rasede i mere end en Time; men Unionstroppe-erne kunde ikke faaes til at vige. Endelig maatte Rebellerne trække sig tilbage efterat have tabt mere end tusen Mand.

"Det var en herlig Kamp," raabte Frederic, da den stilnede af og der ikke hørtes andet end enkelte Stud længst fremme.

"Jamen var det saa," svarede Darling; "jeg vilde ikke for alt i Verden have forsømt at se den. Hurra for Hooker og Schofield, siger jeg."

Denne Træfning kaldes sedvanlig Slaget ved Culps Farm.

Netop som Frederic og Darling gjorde sig færdige til at vende tilbage, red General Hooker hen til dem og sagde med en noget stolt Mine:

"Vær saa venlig at underrette Sherman om, at jeg netop har slaaet tilbage et Angreb af Rebelarmeen. Sig ogsaa, at jeg maatte kjæmpe alene, da Schofield ikke gav mig nogen Hjælp paa høire Fløi. Det var alene mine Soldaters Tapperhed, som gjorde det muligt for mig at vinde en stor Seir."

Frederic meddelte General Sherman akkurat, hvad Hooker havde sagt, og spjode til:

"Jeg tror forresten, at General Hooker i et Punkt tager feil. Jeg saa Slaget, og alt det, som han siger om sine Troppers Tapperhed, er sandt. De stod som en Mur hele Tiden. Men han fik god Hjælp af Schofield paa høire Fløi. Sandheden er, at Haskells Division af Schofields Korps var midt inde i den hedeste Kamp. Det var Haskells Tropper og Williams's Division af Hookers Korps, som gik foran i

Striden. General Hooker maa vist have anseet Haskells Division forat være en af sine egne."

"Men kjæmpede han virkelig mod hele Rebelarmeen?" spurgte Sherman.

"Jeg ved ikke noget om den Sag," svarede Frederic. "Det var en stor Troppstyrke, som gjorde Angrebet; men dersom det var hele Rebelarmeen, saa forstaar jeg ikke, hvad det er for Tropper, vi har her foran os."

"Jeg heller ikke," sagde Generalen. Han kunde ikke begribe det; thi McPherson, Howard og Palmer havde alle underrettet ham om, at de havde Fiendens fulde Styrke foran sig.

Hookers Paastand, at han havde kjæmpet mod hele Rebelarmeen, og at han ikke havde faaet Hjælp af Schofield, var saa overraskende, at Sherman selv red over til høire Fløi forat undersøge Sagen.

Da Schofield fik vide, hvad Hooker havde sagt, blev han yderlig forarget. Han viste Sherman, hvor hans Tropper havde været under Kampen og pegte paa sine døde, der laa fuldt saa langt fremme som Hookers, og han erklærede, at de faldne i Haskells Division var ligesaa mange som i Williams's Division af Hookers Korps. Han sagde ogsaa, at saavidt han vidste, var det bare Hoods Korps, som tog Del i Angrebet, skjønt nogle af Fangerne fortalte, at en Del af Harders Korps havde været med. Han vidste dog ikke om, at der fandtes en eneste af Harders Mænd blandt Fangerne.

Udfaldet blev, at Sherman gav Hooker en skarp Tilrettevisning og lod ham forstaa, at han herefter fik forsøge at holde sig til Sandheden.

Fra den Dag af var Hooker altid misfornøiet. Da han engang havde kommanderet Potomac-Armeen, følte han

udentvil sin nuværende underordnede Stilling som en Ydmøggelse.

Den 27de Juni skeede det store Angreb paa Kenesaw. Tennessee-Armeen fik det Hverv at bestorme Fjeldet, medens Cumberland-Armeen skulde angribe mod høire over et Terræn, som vistnok var ujevnt, men hvor der dog ikke var steile Klippevægge.

I Spidsen for Cumberland-Armeen gik Jefferson C. Davis's Division af Fjortende og Newtons Division af Fjerde Korps.

Klokken halv ni om Morgenen brændte hundrede og femti Kanoner løs mod Rebellerne's Slaglinjer; men de rettedes ikke mod noget enkelt bestemt Punkt og gjorde derfor ingen nævneværdig Skade.

Angrebet, som blev gjort tvertimod en alvorlig Protest fra General Thomas, mislykkedes fuldstændig, og 3,000 Mænd ofrede Livet til ingen Nytte.

Blandt de dødelig saarede var General G. G. Harter, en meget lobende Brigadechef, og Oberst Daniel McCook, en af de berømte Brødre af dette Navn.

Dette mislykkede Angreb var en bitter Skuffelse for General Sherman; men han klagede ikke — skjønt han i sine "Erindringer" leverer et meget besynderligt og utilfredsstillende Forsvar for dette Feiltrin — og lagde ingen Skyld paa andre, og han fortsatte ufortrødent sine Bestræbelser. For Soldaterne var Nederlaget en endnu større Skuffelse end for Generalen. De var baade harmfulde og ydmøggede, fordi de ikke havde været istand til at udføre det umulige, og de var tilbøielige til at klage over den Maade, paa hvilken Angrebet lededes.

Kort herefter traf Frederic sin Ven, Kaptein Hugh Raymond. Hugh var næsten fra sig selv af Raseri og Harm og havde fuldstændig mistet sit glade Gemt.

"Jeg naaede Fiendens Fæstningsværker," sagde han, "og stod et Dieblit paa Skansen. Vi havde saagodtsom bundet Seir over dem, som var foran os; men den dræbende Ild fra begge Sider meiede mine Mænd ned som Græs. Havde vi bare gjort Angrebet med en lang Slaglinje, saaledes som vi gjorde det ved Missionary Ridge, vilde vi have bemægtiget os Fiendens Befæstninger. Det var en forfærdelig Bommert, vi begik."

Tak din lykkelige Stjerne du Hugh, at du ikke er en af de mange hundrede, som faldt. Og se bare; Skogen staar ibrand, og mange af de saarede krepere derinde."

Der gik en Gysen gennem Hugh, og han svarede med Heflighed:

"Snak ikke til mig; fortæl mig ikke, hvad der sker; jeg har seet nok af Rædsler for en Dag. Gaa hen og tal til Oberst Winsworth derborte. Hans Hjerte er nær ved at bryde; han ser ud, som om han ikke havde en Ben i den vide Verden."

Frederic var godt kjendt med Oberst Winsworth. Denne sad nu paa en Træstamme med Ansigtet begravet i Hænderne.

"Hr. Oberst."

Winsworth saa op, og da han gjenkjendte Frederic, oplystes hans Ansigt af et mat Smil.

"Er det dig, Kaptein?" sagde han. "Det glæder mig at se dig. "Det er ikke over mig selv, jeg sørger, men for mine stakkels Mænd. Halvdelen af mit Regiment ligger blandt de døde derborte. Jeg ønsker næsten, at jeg var blandt de faldne."

"Ikke saa forknytt, Oberst. Jeg haabede, at dette Angreb skulde gjøre dig til General. Men tænk paa Harter og McCook og glæd dig over, at du dog har beholdt Livet."

“De faldt ialfald med Gre, medens jeg er igjen med bare en liden Rest af mit Regiment. Jeg kommer nok ikke til at rykke op til Brigadechef.

“Somen skal du faa se, at du gjør det, før dette Felttog er endt,” svarede Frederic.

Oberst Winsworth rystede paa Hovedet. “Jeg tror det ikke. Men dette gaar ikke an; mine Gutter maa ikke se, at jeg sidder her og maaber.”

Der var mange Officerer, som den Dag maatte sørge over sine faldne Mænd, og General Thomas havde et tungt Hjerte, naar han tænkte paa, at saa mange havde ofret Livet for intet.

Dagen efter kom en Ordonnans til Frederic og sagde: “Generalen ønsker at tale med Dem, Hr. Kaptein.”

Sherman sad og studerede nogle Karter, da Frederic kom. “Du er prompt som sædvanlig, Kaptein,” sagde han.

Derpaa forklarede han, at siden Angrebet mislykkedes, havde han ingen anden Udvei end at forsøge en ny Flankebevægelse forat drive Johnston ud af sin Stilling. “Dette,” sagde han, “vil jeg gjøre ved at flytte min høire Fløi længere mod Syd og Vest. Men det har været mig omtrent umuligt at faa nøiagtige Oplysninger om Terrænets Beskaffenhed paa den Kant. Disse Karter er ikke at stole paa. Jeg vilde gjerne vide, akkurat hvor langt det er til Chatahooche Riber, om Badestederne og Færgebaadene er bevogtede, og om Veiene er fremkommelige. Jeg vil altsaa, at du faa nøie som muligt skal undersøge dette Strøg mellem Fiendens venstre Fløi og Elven. Jeg forstaar nok, at det er et farligt Hverv; men disse Oplysninger er saa nødvendige, dersom jeg skal kunne gjøre mig Haab om Held næste Gang, at jeg spørger dig, om du er villig til at paatage dig dette farefulde Arbeide. Det er ikke en Befaling, skjønner

du. Negter du at gjøre det, kan jeg ikke lægge dig det til Last."

"At sige Nei, naar De anmoder mig om at gjøre noget, Hr. General, vilde være ligesaa stor en Forbrydelse som at negte at adlyde en Befaling," svarede Frederic. "At udsætte sig for Fare og at ofre Livet, om dette kræves, er en Soldats Pligt. Jeg paatager mig villig det Hverb, som her er Tale om, og vil gjøre mit bedste."

"Det var talt som en god Soldat, Kaptein. Lykke paa Færden! Tag saa mange Mænd med dig, som du ønsker."

Frederic vidste godt, at han ikke kunde udføre dette Foretagende, medmindre han og hans Mænd klædte sig som Rebeller. Han og tyve andre uforfærdede og paalidelige Mænd iførte sig derfor Rebeluniform og drog afsted paa det vovelige Eventyr. Frederic kjendte Rebelarmeens Organisation bedre end mange af dens egne Officerer. Især var han vel underrettet med Hensyn til Kavaleri-Regimenterne fra Kentucky, idet han kjendte Navnene ikke blot paa Regimenternes, men ogsaa paa de enkelte Kompaniers Officerer. Det var saaledes en let Sag for ham at udgive sig for at være en af disse. Med sin lille Tropp red han nu tre eller fire Miles Vei tilbage fra Unionens Linjer og dreiede derpaa af mod Syd.

De tilbagelagde mange Mil, inden de traf nogen Fiende, og de Selstaber, som de endelig begyndte at støde paa, var enten ude i samme Grenden som de selv eller forat fouragere og syntes ikke at være det mindste Gran nysgjerrige. Frederic og hans Mænd var saa heldige at naa Chattahoochee River, hvor denne krydsedes af Veien til Sandtown. De fandt dette Sted bevogtet af et Regiment af Georgias Statsgarde. Frederic udgav sig forat være ude i

Egenskab af Inspektør og havde ingen Banskkelighed med at faa vide alt, som disse Officerer kunde fortælle ham.

Glad over sit Held bestemte han sig til at fortsætte Turen opover Elven til Beien til Vicksillet, skjønt dette vilde føre ham uhyggelig nær hen til Fiendens Hovedstyrke. Han mødte flere Afdelinger Kavaleri og gav tilfredsstillende Svar paa Spørgsmaalene om, hvad han vilde og hvor han hørte hjemme, og han fik saaledes samlet Oplysninger af den yderste Bigtighed.

"Nu, Gutter," sagde han, "gjælder det at komme hjem. Vi har været overordentlig heldige og vil ikke udsætte os for flere Farer, dersom vi kan undgaa det."

Han kunde ikke ane, at inden faa Minutter skulde Halvparten af hans Mænd bide i Græsset og at han selv skulde reddes lige ud af Dødens Gab ved en Kamerats Hjælp.

De havde redet bare et kort Stykke, efterat Frederic havde talt saa muntert, da de til sin Forstrækkelse stødte lige paa et af Rebellerne's Kavaleri-Regimenter. Frederic saa straks, at det var Tropper fra Kentucky. Han maatte være forsigtig; her gik det ikke an at sige, at han hørte til et Regiment fra den Stat.

"Hvad er dette for en Trop, Kaptein?" sagde en Major til Frederic, da de mødtes i Beien og havde hilset.

"En Afdeling af det Tolvte Mississippis, som er ude ifølge Ordre fra General Voring," svarede Frederic; han vidste, at det nævnte Regiment især gjorde Tjeneste paa Speidertog.

Der var ikke en Mand i hans Selvskab, som ikke vidste, at en eneste Uforsigtighed vilde have Døden tilfølgende; men alligevel viste ingen det mindste Tegn til Frygt. Frederic blev snart opmærksom paa, at han havde en hel Brigade Kavaleri foran sig. Opdagedes det, hvem han var, vilde

der ikke været noget som helst Haab om at slippe ud af Fjælden. Han saa sig omkring; til venstre var der en Eng med et Gjærde omkring.

Mellem hans Mænd og Gjærdet var der endel Rebelryttere; men skulde det værste hændte, vilde den eneste tænkelige Udvei være et Forsøg paa at sprænge igjennem paa den Kant. Frederic sendte sin lille Troop et Blik og saa derpaa et lidet Dieblik bortover Engen og lod samtidig sin Hest dreie sig en Smule mod den Side. Alle hans Mænd forstod ham og begyndte at lade sine Heste lidt efter lidt gjøre det samme.

"De er ude som Speider det meste af Tiden, ikke sandt?" sagde Majoren.

"Jo," svarede Frederic.

"Er der noget nyt angaaende Yankeerne?"

"Jeg fik fat i en Fange idag tidlig, der syntes at være en forstandig Fyr. Han fortalte, at deres Tropper følte sig meget skuffede over Udfaldet af Angrebet paa Kenesaw nu Mandag. Han sagde, at de efter Forlydende havde tabt mindst 10,000 Mand, at mange Regimenter var fuldstændig ødelagte, og at Soldaterne truede med Mytteri, dersom nogen endnu engang skulde ville lede dem mod vore Forskansninger."

Majorens Ansigt straaede af Glæde. "Godt," sagde han; "det var en udmerket Nyhed. Vi skal give dem mere, end de kan fordøje, inden vi er færdige med dem. Nu har General Johnston faaet gamle Sherman akkurat hvor han ønsker at have ham. Og her kommer vor Oberst; det vil glæde ham at faa tale med Dem."

Frederic saa op; hans Hjerte stod stille, og han følte den kolde Sved paa sin Pande. Obersten var en Mand, med hvem han var godt kjendt, som ved Krigens Begyndelse var Major Hookoday. Ikke før fik Oberst Hookoday nu Die paa

Frederic, før han stansede sin Hest og stirrede paa ham med største Forbauselse. Han syntes først ikke at kunne tro sine egne Dine; men saa raabte han: "Men du store Verden, er det ikke Frederic Shackelford!"

Medens Oberst Hockoday endnu havde disse Ord i Munden, raabte Frederic: "Benstre om! Afsted!"

De red Heste og Ryttere overende, og de fortunlede Rebeller forstod ikke, hvad det skulde bethyde, før Oberst Hockoday skreg: "Det er forklædte Yankeeer; lad ingen af dem undkomme," og sprængte selv afsted forat faa fat i Frederic.

Denne var en Mester med Revolveren, en af de bedste i Armeen; men han havde ikke Hjerte til at dræbe Oberst Hockoday, som var en Ven af hans Far. Desuden havde Hockoday engang, da han troede, at Frederic havde mistet Livet ved at falde udover en Fjeldbæg, gjort sig Umage med at sørge for, at nogen skulde komme til at finde Liget og give det en kristelig Begravelse.

Istedetfor at skyde Obersten en Kugle gennem Hjertet, lod Frederic sig derfor nøie med at lade den gaa gennem hans høire Arm ovenfor Albuen. Den Revolver, som Hockoday holdt, faldt saaledes ud af hans Haand, og han var selv nær ved at falde ud af Sadelen.

En stor Rebelrytter red tæt hen til Frederic, uden at denne var bleven ham var, og løftede sin Kaarde forat give ham Banesaar. Der var ingen af Frederics Mænd i Nærheden, som kunde parere Stødet. Det saa ud til, at vor unge Helts Saga var ude. Men saa hørtes der et Knald, og Rebelrytteren styrtede død til Jorden. Han var bleven dræbt af en af sine egne. Frederic og hans Speidere sprængte igjennem, lod sine Heste springe over det lave Gjærde og jog nu afsted mod en Skog over paa den anden Side af Engen.

Rebelrytteren styrtede død til Jorden, dræbt af en af sine egne.

Rebellerne kom sig af sin Befippelse og satte efter dem og brugte flittig sine Rifler. Nu og da ravede en af Frederics Mænd i Sadelen og styrtede saa til Jorden. Eller en Hest faldt, og Rytteren, som saaledes blev ladet tilbage, kjæmpede, indtil nogen gav ham Raadestødet. Der var ikke Tale om at overgive sig; at dø som Soldat var hæderligt, medens det vilde være Skam at blive hængt som Spion.

Forsølgelsen fortsattes tre Mil; men da maatte Rebellerne give tabt. Saa snart han uden Fare kunde gjøre det, stansede Frederic og holdt Mandtal over sin lille Trop. Af de tyve tapre Mænd, som havde fulgt ham, havde han nu bare ti igjen. Der var en til; men han havde ikke oprindeligt tilhørt Selskabet. Frederic saa paa ham og udbrød: "Green, hvor ialverden sluttede du dig til os?"

Denne Rebelsoldat var ingen anden end Nat Green, en af Frederics bedste og mest forbovne Spioner. Det var ham, om hvem Frederic havde talt til General Sherman og sagt, at der vist maatte have hændt ham en Ulykke. Green gjorde snart Rede for sig.

Da der havde hvilet Mistanke paa ham, havde han forat undgaa Arrest ladet sig hverve som Soldat i Rebelarmeen.*) Hidtil havde han aldrig faaet Anledning til at desertere. Men da han saa sin kjære Kaptein i yderste Livsfare, vovede han alt og skjød den Mand, der stod i Begreb med at fløbe Frederics Hoved. Han sluttede sig derpaa til sine gamle Venner, da de sprængte afsted, og var blandt dem, som slap fra det med Livet.

Frederic greb den trofaste Spions Haand. "Green," sagde han sagte, "du har frelst mit Liv; jeg skal aldrig glemme dig." Resten af Selskabet trængte sig sammen om Green og trykkede hans Haand. Frederic havde ingen Tvil

*) Spioner af begge Armeer maatte ofte gribe til dette Raad som den sidste Udvei.

om de ti Mænds Skjæbne, som ikke længere var med; han vidste, at de ikke lod sig fange levende.

Det var et trist Selskab, som red ind i Unionshærens Leir. General Sherman kunde næsten ikke tro det, som han fik høre. At Frederic havde stødt paa en Brigade af Rebelernes Kavaleri, at han var bleven gjenkjendt, og at han derefter alligevel slap fra det med ti af sine tyve Mænd, var ligefrem utroligt.

"Kaptein," sagde Generalen, "det er et rent Under; du maa være skudfri."

"Men, Hr. General, mine stakkels Mænd," sagde Frederic med skjælvende Stemme. "Ti af de tyve faldt i den fortvilede Kamp. Jeg vilde ogsaa have sat Livet til, havde det ikke været for Nat Greens modige Handling. Han og Darling er, Gudskelov, blandt dem, som undkom; men hver eneste en af Gutterne, der faldt, var mig saa kjær som en Bror."

Sherman var dybt bevæget. "Kaptein," sagde han, "dine Følelser gjør dig bare Ure; men Krigen er nu engang sliq. Medens jeg med dig beklager Tabet af dine Mænd, var dog din Ekspedition, fra et militært Synspunkt, meget heldig og værd mange Mænds Liv. De Oplysninger, du har skaffet mig, vil sætte mig istand til at vide, akkurat hvad jeg gjør, naar jeg udfører min Flankebevægelse, og tør være Midlet til at redde mange hundrede fra Døden. Men send Green til mig; jeg vil belønne ham for det Mod, han viste, da han reddede dit Liv."

Det var virkelig værdifulde Oplysninger, som Sherman fik af Frederic, og ligesaa vigtig var den Underretning, som Green kunde give ham; thi denne Mand havde holdt sine Øine aabne, medens han tjente i Rebelarmeen.

Den 2den Juli naaede Stonemans Kavaleri med Frederic som Fører frem til Chattahoochee River ad samme Wei

som den, Speiderne havde fulgt. Samme Dag blev Tennessee-Armeen flyttet over fra venstre til yderste høire Fløi. Derefter svingedes den omkring saaledes, at den truede Rebellerne fra Siden og i Ryggen. General Johnstons Kommunikationer var endnu engang udsatte for at falde i Shermans Hænder.

Om Morgenen den 3dje Juli opdagedes det, at Rebellerne havde forladt Kenesaw og sine sterke Fæstningsværker foran Unionens Tropper.

Der var vild Jubel, da Soldaterne saa Stjernebanneret vaie fra Toppen af Kenesaw Mountain.

Syvende Kapitel.

McPherson og Hevn.

Der var bleven stor Ophidselse blandt Rebellerne, da de i sin Midte havde opdaget en Trop af Unionsarmeens Speidere. Skjønt han var haardt saaret, negtede Oberst Hochoday at lade sig føre til Hospitalet, før han fik vide, om man havde fanget alle Speiderne. Da det blev meddelt ham, at ti af disse Bovehalse havde sat Livet til, medens de andre undkom, spurgte han ibrig, om Kapteinen var blandt de faldne. Nei; man havde ikke fundet hans Lig; han maatte vistnok være blandt dem, som bjergede Livet.

"Blev da ingen fanget levende?" spurgte Obersten.

"Ikke en eneste," lød Svaret. "De, som mistede sine Heste, negtede at overgive sig og døde med Vaaben i Haand. De fulgte ogsaa sit Liv dyrt. Mindst et Dusin af vore Mænd er dræbte eller saarede, og en er sporkløst forsvunden."

"Forsvunden!" raabte Obersten forbauset. "Hvorledes er det gaaet til? Kunde de virkelig tage en Fange med sig ogsaa? Hvem er det?"

"Nat Green, den mistænkelige Fyr, som sluttede sig til Regimentet for omtrent en Maaned siden.

"Hr. Oberst," sagde en af hans Mænd, "jeg er næsten sikker paa, at det var Nat Green, som dræbte Thornston.

Thornston vilde netop hugge Yankee-Kapteinen ned, da denne havde skudt Dem. Green styrtede frem ligesom forat komme Thornston tilhjælp. Han affyrede sin Revolver, og saa var det Thornston og ikke Yankee-Kapteinen, som faldt død om. Derpaa lod Green, som om han vilde angribe Fienden; men jeg tror, at han dræbte Thornston og saa rømte sammen med Yankeerne."

Oberst Hockoday stønnede. "Jeg har hele Tiden haft Mistante til Green," sagde han, "og lod holde Die med ham; men jeg har aldrig kunnet opdage noget mistænkeligt ved hans Opførsel."

"Hr. Oberst," sagde en af hans Officerer, "De maa have kjendt Yankee-Kapteinen; thi straks, De fik Die paa ham, raabte De: 'Det er jo —' men jeg hørte ikke Navnet. Hvem var han?"

Det faldt pludselig Oberst Hockoday ind, at for General Shackelfords Skyld vilde han ikke fortælle, hvem Kapteinen var. Han svarede derfor bare: "Na, det var en ung Bovehals, som før var Speider for Unionstropperne i Kentucky. Uf, hvor ondt jeg har i Armen!" Officeren syntes Synd i den faarede Oberst og glemte at gjentage sit Spørgsmaal.

Men den Nat skrev Hockoday til General Shackelford og bad ham om muligt at komme til Hospitalet forat modtage en vigtig Meddelelse.

General Shackelford fulgte straks Opfordringen. Da Obersten fortalte ham, hvad der var hændt, og at hans Søn havde været der forklædt som en af Sydstaternes Soldater, blev Generalen ikke blot høilig forundret, men ogsaa forskrækket.

"Uf, at jeg skal have en saadan Søn!" udbrød han. "Dersom han var bleven fanget, vilde han være bleven hængt som en simpel Forbryder. Tilgiv mig, Hr. Oberst, men saa loyal jeg end er mod Syden, glæder jeg mig dog over, at han

undkom. Var han bleven gjort til Fange og hængt, vilde jeg have taget mit eget Liv; jeg kunde ikke have baaret Stammen. Frederic, min eneste Søn, jeg kunde med Glæde dø for dig, dersom du blot var tro mod Syden; men nu —“ den gamle Mand bøiede Hovedet og gav Taarerne frit Løb.

“Hr. General,” sagde Obersten, “jeg respekterer Deres Følelser; men jeg tror, at De kan være sikker paa en Ting: Deres Søn vilde aldrig have ladet sig gjøre til Fange. Ligesom sine Mænd vilde han kjæmpet, saalænge der var Liv i ham.”

“Ja, det tror jeg ogsaa,” sagde Generalen. “Men tænk paa Stammen; tænk, at det maa siges, at General Shackelford havde en Søn, der var Spion for Yankeeerne!”

“En Ting til,” sagde Obersten. “Jeg tror nu, at Frederic med Overlæg sparede mit Liv. General Morgan fortalte mig, at Deres Søn kunde træffe med en Revolver bedre end nogen anden Mand i Armeen; at han aldrig skjød fejl.”

“Ja, han er en Mester i det Stykke,” erklærede Generalen, “den bedste, jeg har seet.”

“Men da kunde han jo ligesaa let have jaget mig en Kugle gennem Hjertet som gennem Armen.”

“Jeg kan tro dette om Frederic,” sagde Generalen. “Han frelste mit Liv ved Missionary Ridge; jeg fik vide det senere. Jeg ved ogsaa, at han er meget venlig stemt mod Dem, fordi De vilde sørge for, at han kunde faa en kristelig Begravelse, da De troede, at han var bleven dræbt ved at falde udover en Klippevæg. Frederic glemmer aldrig saadant.”

“Nu, Hr. General,” fortsatte Obersten, “jeg vilde bare berolige Dem med Hensyn til en Ting. Jeg ved, hvor saart det er for Dem, at Deres Søn er i Yankee-Armeen. Jeg ved

ogsaa, at der er dem, som plages af Misundelse paagrund af Deres Forfremmelse til Generalmajor, og at de vil faa det travlt med at snakke, dersom det blir almindelig bekjendt, at Deres Søn var Anføreren i denne vobelige Bedrift. Nu er jeg den eneste, som ved, hvem Yanteernes Kaptein var, og jeg vil tie. Dette kan ikke skade Sydens Sag."

"Tak, Hr. Oberst, Tak," sagde General Shackelford. "Jeg skal aldrig glemme Deres Hensynsfuldhed og Godhed." Og den sterke Mand var synlig rørt.

Der gik forresten ikke mange Dage, før General Shackelford fik vide, at dette ikke blev hans Søns sidste farlige Eventyr.

Nogle Dage efterat have rømmet Kenesaw blev General Johnston trængt tilbage over Chattahoochee River. Fra Høidedragene langs Elven kunde Unionstropperne se Atlantas Spir og Taarne. Det Maal, de havde kjæmpet for, var næsten naaet.

Kunde nu Armeen sætte over den stride Elv tiltrods for Rebellernes Modstand? Dette var den Opgave, som Sherman maatte søge at løse! Han sendte Frederic ud forat finde et Sted, hvor det vilde være gjørligt at komme over. En forsigtig Undersøgelse overbeviste Frederic om, at det bedste Sted vilde være det ved Mundingen af Soap Creek. Her var der en Dæmning over Elven, og her vilde man kunne skjule nogle Baade, indtil man var færdig til at bruge dem. Saa vidt han kunde se, var Stedet besat af bare et eneste Kompagni Ryttere.

General Schofield red selv derhen og undersøgte Stillingen og meldte, at han troede det samme som Frederic. Om Aftenen den 8de Juli kom hans Tropper i god Behold over Elven, idet Rebellerne tog Flugten efterat have affyret en eneste Salve. Frederic, som ogsaa var med, fandt et halvfærdigt Brev, som en af de flygtende Kavalerister havde

kastet fra sig. Det var til hans Kone, og Frederic maatte smile, da han læste det, skjønt han ogsaa rørtes ved Tanken paa den Kvinde, som ventede hjemme og aldrig kom til at modtage Brevet.

"Kjære lille Kone," sagde Brevet, "ængst dig ikke for min Skyld; jeg er ligesaa tryk her, som om jeg var hjemme. Jeg holder Vagt ved et Badested over Elven nogle Mil ovenfor Veiren. Det er rigtig kjedeligt her, fordi vi er saa alene. Engang imellem kan en enkelt Yankee vise sig over paa den anden Side; det er det hele. Her er saa stille, som om det var Søndag. Jeg tror ikke, at Yankeeerne nogensinde blir istand til at sætte over Elven; du behøver altsaa ikke —" Her havde han maattet slutte; thi han blev nok afbrudt af de foragtede Yankeeer, som havde sat sig i sine Baade og nu stødte fra Land og snart befandt sig paa den anden Side af Elven.

Den 17de var alle Shermans Tropper i god Behold paa Sydsiden af Chattahoochee og rede til at gjøre det ene Skridt fremover, som vilde bringe dem lige foran Atlanta.

Men en stor Forandring havde fundet Sted i Rebelarmeen. General Joseph E. Johnston var bleven afløst af General J. B. Hood. Sydstaternes Regjering var bleven misfornøiet med Johnston, fordi han havde den Bane altid at gjøre Retræet, og han maatte derfor vige Pladsen for Hood.

Da Sherman fik vide om denne Forandring, bad han sine Generaler om at vogte sig for at overrumples; thi skjønt Hood ikke ansaaes forat være et saa stort militært Geni som Johnston, havde han Ord forat være dumdriftig og yderst seig i en Kamp.

"Formodentlig blir der nu Varm i Veiren," sagde Frederic til Darling; "dette er ialfald Shermans Mening."

"Jo mere hedt det blir, des bedre vil jeg synes om det,"

svarede Darling. "Jeg begynder at blive træt af disse Eksperimenter forat se, hvem der er lettest paa Foden. Lad os slaas, siger jeg, og blive færdige med det."

Den 20de Juli kom, og under Marschen mod venstre forat sætte sig i Besiddelse af Atlanta & Augusta Jernbanen kom Tennessee- og Ohio-Armeen til at blive skilt fra Cumberland-Armeen. Stanleys og Woods Divisioner af Fjerde Korps sendtes over mod venstre forat fylde Hullet; men da de havde sluttet sig til Schofield, var der endnu en Afstand af to Mil mellem Woods høire og Newtons venstre Fløi.

Nu saa Hood sin Anledning, og han gjorde sig rede til at slaa et Slag, som skulde tilintetgjøre Cumberland-Armeen, medens denne var skilt fra Resten af Hæren. Det var Klokken fire Eftermiddag, da Slaget faldt, og det kom saa ubentet som et Lyn fra en klar Himmel. Det heftigste Angreb rettedes mod Hookers Korps og Newtons Afdeling af Fjerde Korps.

Frederic var over paa høire Fløi, da Slaget begyndte. Han var der forat underrette General Thomas om den aabne Plads mellem Newton og Wood. Netop som han havde givet Besked, hørte de Kanontordenen begynde. Paa Thomas's Begjæring indtog Frederic under Slaget sin gamle Plads paa denne Generals Stab. I denne Kamp, der kaldes Slaget ved Peach Tree Creek, lagde Thomas igjen for Dagen de Egenskaber, der gjorde ham saa berømt ved Chickamauga.

En Del af Rebelarmeen stødte paa den omtalte Aabning, og da de her ingen Modstand fandt, begyndte de at trænge sig frem forat angribe Newton fra Siden og i Ryggen.

General Thomas blev opmærksom paa denne Fare og sagde til Frederic:

“Sørg for, at alle Kanoner paa denne Side af Bækken bringes hid. Rid nu, som om det gjaldt Livet.”

Frederic sprængte straks afsted. Han fandt, at nogle af Batterierne, som tilhørte det Tyvende Korps, endnu var paa Nordsiden af Peach Tree Creek.

“General Thomas har Brug for dem,” raabte Frederic. “Kom denne Vei og det straks.”

Batterierne satte afsted med fuld Fart, og Frederic viste Veien.

Faren var saa overhængende, at General Thomas selv kom dem imøde og opfordrede Artilleristerne til at bruge Svøbe og Sporer og se til at komme fortere frem.

“Jeg har aldrig før seet Generalen have saadant Hastverk,” sagde Frederic, “eller tvinge sin Hest til at skynde sig saaledes.”

“Her,” raabte Generalen endelig og pegte paa det Sted, hvor Kanonerne skulde staa. Et Dieblik senere rystedes Jord og Luft af Artilleriets Torden, og Kuglerne haglede ned over Fiendens Rækker og tvang dem til at vige og derpaa til at redde sig ved at flygte i vild Forvirring. Unionshærens Fløi var frelst.

Det var det Tyvende Korps, som maatte tage imod det haardeste Stød, og medens Thomas havde det travlt med at hindre Fienden fra at komme ham i Ryggen, kjæmpede Hookers tapre Mænd en frygtelig Kamp. Den rasede i to Timer, hvorefter Rebellerne, som kom tilkørt paa alle Kanter, maatte trække sig tilbage.

I dette Slag tabte Hood 4,500 Mand og Sherman 1,800. Frederic var den, som underrettede Sherman om Enkelthederne ved Kampen, og Generalen var meget fornøjet over Udfaldet.

“Hood har gjort en god Begyndelse,” sagde han; “lad ham nu bare fortsætte.” *)

Om Morgenen den 21de overbragte Frederic den Befaling til General McPherson, at han skulde rykke frem mod Fienden paa yderste venstre Fløi. Dette gjorde han, og havde det ikke været for Cleburnes Division, som i sidste Dieblit kom tilstede, vilde det Syttende Korps have holdt sit Indtog i Atlanta.

Kampen om Peggetts Hill blev af Cleburne betegnet som en af de skarpeste Fægtninger, hvori han nogensinde havde taget Del. Unionstropperne vandt dog tilslut Seir. Det var i denne Kamp, at Walter D. Gresham blev alvorlig saaret.

Om Morgenen den 22de havde Rebellerne forladt sine Løbegrave foran Unionsarmeens Centrum og høire Fløi. General Sherman troede først, at Fienden havde rømmet Atlanta, og han befalede sine Generaler at rykke frem og sætte sig i Besiddelse af Byen.

Frederic, som havde overbragt McPherson denne Befaling, kom tilbage og meldte ganske tørt, at denne General ikke havde været istand til at adlyde Befalingen, eftersom han fremdeles havde en fiendtlig Hær lige foran sig.

“Jeg er bange for, at ingen af os kommer til at spise Middag i Atlanta idag,” sagde Sherman med et Smil; “Fienden har bare trukket sig tilbage ind i sine Skoge i Ud-kanten af Byen.”

*) Hood siger i sine “Erindringer,” at havde hans Generaler været lydige, vilde han have vundet en stor Seir. Han befalede at begynde Angrebet Klokken et, ikke Klokken tre, og desuden skede Angrebet en Mil længere til høire, end han havde villet. Men havde hans Plan været fulgt, vilde han have faaet hele det Fjortende saavel som det Tyvende Korps at gjøre med, og han vilde i det Tilfælde have lidt et endnu mere knusende Nederlag.

Istedetfor, som man først antog, at have rømmet Byen, havde Hood gjort Foranstaltninger til at skaffe Sherman den største Overraskelse, som han havde under hele dette Felttog; han vilde efterligne Stonewall Jacksons berømte Bedrift ved Chancellorsville. Ligesom denne General ved den Anledning marscherede over fra Rebellerne høire til den venstre Fløi og angreb det Ellefte og Tolvte Korps fra Siden og i Rytgen og slog dem af Marken og vandt sit Livs største Seir, saaledes vilde Hood nu sende Hardees Korps omkring til høire og flankere Tennessee-Armeen. Det lykkedes ham ogsaa at udføre dette Krigspuds.

Det Sekstende Korps af Unionsarmeen var sat igjen i Decatur forat holde Vagt over Proviantvognene. Om Morgen den 22de fik dette Korps Befaling til at bryde op og slutte sig til det Syttende Korps og saaledes danne Armeens nyderste venstre Fløi. De begyndte Marschen uden at tænke paa noget saadant som Fare. Men da Murrays regulære Batteri var paa Vei gjennem en Skog og ikke vidste andet, end at det befandt sig to eller tre Mil bagenfor Armeen, blev det pludselig omringet af Fienden og overgav sig uden at affyre et eneste Skud.

Hele det Sekstende Korps marscherede ogsaa frem uden at ane nogen Fare, da de til sin Bestyrtelse saa Hardees Korps styrte frem af Skogen og styrte sig over dem med vilde Rampraab.

Aldrig er et Angreb kommet mere ubentet, og aldrig har nogen taget imod et saadant med mere roligt Mod. Unions-tropperne gjorde øieblikkelig Holdt, vendte om mod venstre og stod som en Mur. Det gik ikke her som med Ellefte og Tolvte Korps ved Chancellorsville. Dette Korps holdt tvertimod Stand og kastede Hardees Kolonner tilbage. Det var forgjæves, at Rebellerne Gang paa Gang fornhyede

Stormløbet mod den tynde Slaglinje; den lod sig ikke tvinge til at vige en Haandsbred.

Men da det Sekstende Korps angrebes, havde det endnu ikke sluttet sig sammen med det Syttende, og mellem de to var der en bred Abning. Rebellerne strømmede ind i denne og ordnede sig igjen til Angreb.

Det var ind i denne Abning, at den tapre McPherson red, og her var det, at han fandt sin Død. Han holdt paa at raadsføre sig med General Sherman, da den uventede Larm bagenfor og over mod venstre lod ham forstaa, at der var noget galt paa færde. Han svang sig straks i Sadelen og sprængte afsted til Kamppladsen, og inden en Time blev hans livløse Legeme bragt tilbage. Krigen krævede aldrig et ædlere Offer.

Bed Begyndelsen af Slaget var Frederic bleven sendt med Depescher til General Frank P. Blair, som kommanderede det Syttende Korps. Dette angrebes forfra og bagfra, og flere af Regimenterne tabte mange Mænd, der gjordes til Fanger. Dette Held gav Rebellerne nyt Mod, og med vilde Skrig styrtede de frem til Angreb mod Tropperne paa Leggetts Hill.

Her blev en Kamp, hvis Mage Frederic aldrig før havde seet. Saldaterne stod et Dieblik som lammede af Skræk, da de saa Rebellerne rykke frem forat angribe dem bagfra.

"Over paa den anden Side af Stansen!" raabte General Force.

Unionstropperne tog sig sammen og sprang over sit Brystværn og vendte sig om forat give Fienden en varm Modtagelse. Rebellerne stormede frem og følte sig sikre paa at vinde Seir. De mødtes af Ild og Røg og stansede et Dieblik som forat betænke sig, men fornøede derpaa Angrebet.

Hundreder faldt; men de andre trængte sig frem gjennem Kugle-
regnen og naaede Befæstningerne. Her blev der en Kamp
med Bajonetter og Geværkolber, og mange bukkede under.
Blandt Unionsfoldaterne var der ikke en eneste, som vilde
vige, eller som tænkte paa at overgive sig. Hver Mand
blandt dem var en Helt. Officererne mandede sine Mænd
op og kjæmpede ved deres Side i Rækkerne.

Den uforfærdede General Force faldt med en Kugle
gjennem Hovedet; men hans Mænd holdt Modet oppe og
fortsatte Kampen.

En af Rebellerens Fanebærere sprang op paa Stan-
sen; men en Kugle fra Frederics Revolver traf ham i Bry-
stet, og han segnede død om, medens Flaget faldt i Unions-
troppernes Hænder.

En Regimentchef paa Rebellerens Side førte sine Mænd
lige hen til Brystværnet, hvor de lagde sig ned paa Jorden.

Oberst W. W. Belknap bød sig frem over den lave
Mur og greb Rebelobersten ved Haaret og trak ham over paa
Unionens Side.

Belknaps Mænd var ellevilde af Begeistring, da de saa
denne Bedrift.

“De holder paa at vige,” raabte Frederic; “paa dem
igjen!”

Rebellerne havde snart faaet nok for denne Gang og
trak sig tilbage og søgte Ly inde i Skogen.

Unionsfoldaterne laa bagenfor Brystværnet og pustede
tungt. Men det varede ikke længe, før Rebellerne igjen
var over dem.

Slaget rasede og tordnede igjen, og Angrebet blev endnu
engang slaaet tilbage, og Rebellerne maatte igjen søge Ly
inde i Skogen.

General Hood, som fra Atlanta hørte Larmen af Slaget bagenfor Unionslinjerne, vilde nu sætte Kronen paa sit Bert ved at rykke frem, saaledes at Unionstropperne kom til at staa mellem to Jlde. Soldaterne paa Leggetts Hill havde netop slaaet det andet Angreb tilbage, da de vendte Dinene mod Atlanta og saa Cheathams Korps, som stormede nedover mod dem.

"Over Skansen!" raabte Officererne, og Soldaterne adløb og kjæmpede nu en Tid med Ansigterne vendte mod Atlanta. Efterat have modtaget nogle dræbende Salver maatte ogsaa Cheathams Mænd trække sig ud af Kampen.

Men mod Nord, foran det Femtende Korps, blev Kampen stadig mere rasende.

Frederic kastede Dinene derhen, og kunde ikke tilbageholde et Udraab af Smerte.

"At!" raabte han, "det Femtende Korps er sprængt i stykker."

Dette var nok altfor sandt. Det Femtende Korps, som havde været Shermans og Logans Stolthed, var nu paa Flugt. Cheathams Stormløb havde feiet det af Marken.

Mændene paa Leggetts Hill havde forresten liden Tid til at betragte dette bedrøvelige Syn.

Hardee, som havde hørt Kampen over paa den anden Side, gjentog nu Angrebet i Unionstroppernes Ryg.

Beteranerne af det Syttende Korps maatte igjen springe over Skansen, og Angrebet fra Hardee blev igjen slaaet tilbage.

Under Slaget maatte Mændene paa Leggetts Hill springe over til den anden Side af Skansen ikke mindre end fem Gange.

Hvorledes gik det imens med det Femtende Korps? Der var et Skar, hvor Jernbanen gik, og gennem dette førte Cheatham en stor Troppestyrke, som paagrund af den tykke Røg ikke opdagedes af Unionssoldaterne, før de havde den i Siden og Ryggen.

Efter kun nogle faa Minutters Kamp kom det Femtende Korps i Forvirring og tog Flugten, efterladende DeGres's Batteri i Fiendens Hænder.

Af de Batteriet tilhørende Heste dræbtes alle paa en eneste nær.

Kaptein DeGres græd stride Taarer over Tabet af sine kjære Kanoner, som havde været hans Stolthed og Glæde.

Fra sit Hovedkvarter i Howard House blev Sherman opmærksom paa Uheldet og skyndte sig med at gjøre det godt igjen. Han befalede General Schofield at lade sit Artilleri rykke frem.

Tyve Kanoner var snart i Virksomhed med at meie Rebellerne ned.

Angrebet blev slaaet tilbage; men Rebellerne gav ikke Slip paa sit Brystværn, som de havde frarebet det Femtende Korps, og saaledes svævede ogsaa hele det Syttende Korps i Fare.

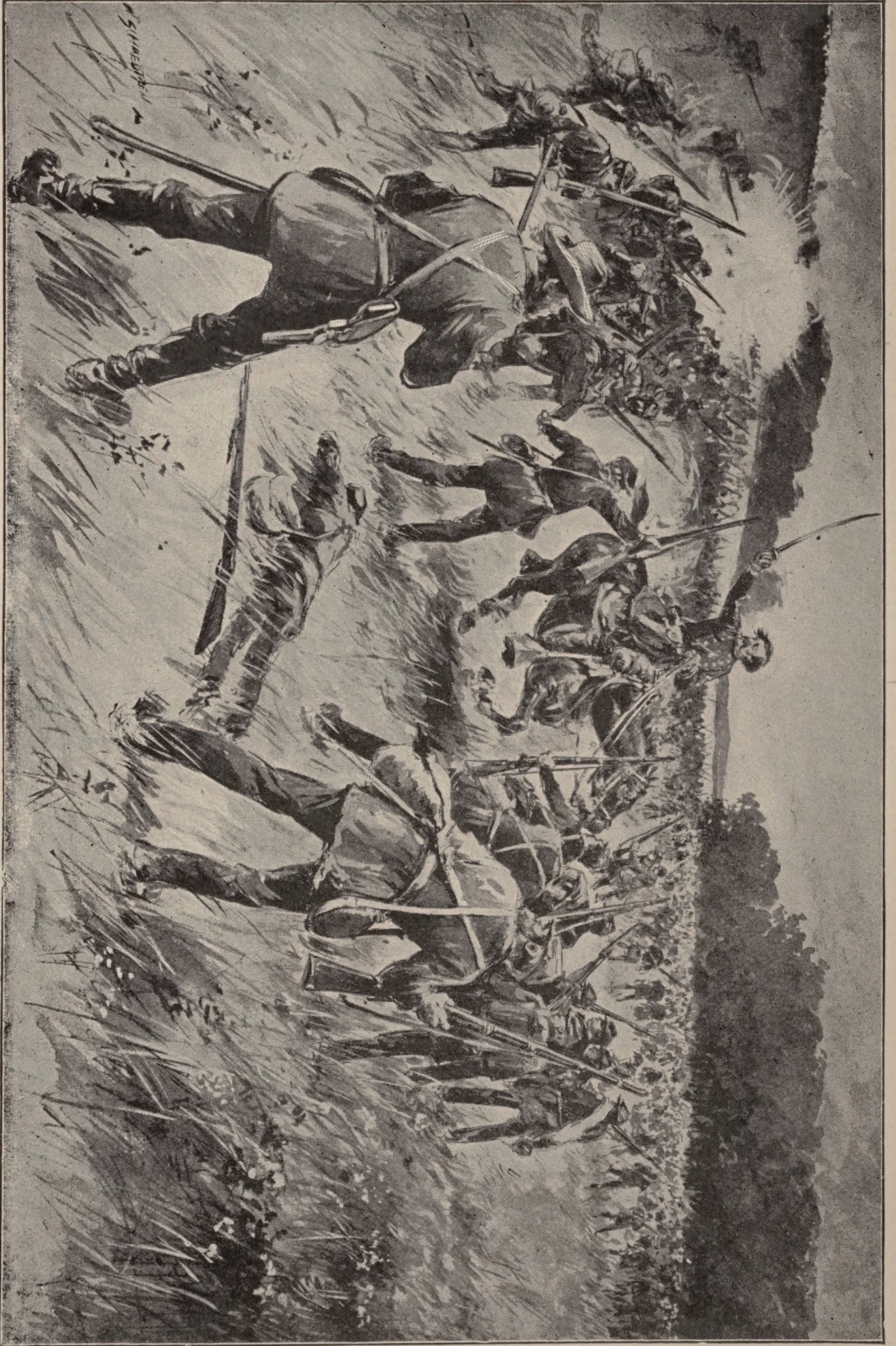
En ensom Rytter paa en kulsort Hest viste sig nu paa Scenen.

"Det er Logan! det er Logan!" raabte Soldaterne.

Ja, det var General John A. Logan, som ved McPhersons Død overtog Kommandoen over Tennesseearmeen.

Han var over paa venstre Fløi, da han fik høre den

"Seven for Mephisto's Job!"

tunge Tidende, at det Femtende Korps havde opløst sig og taget Flugten. Han kunde næsten ikke tro det. Det Femtende Korps, hans egne Tropper, hans Gutter paa Flugt! Han sprængte hen til Ulykkesstedet.

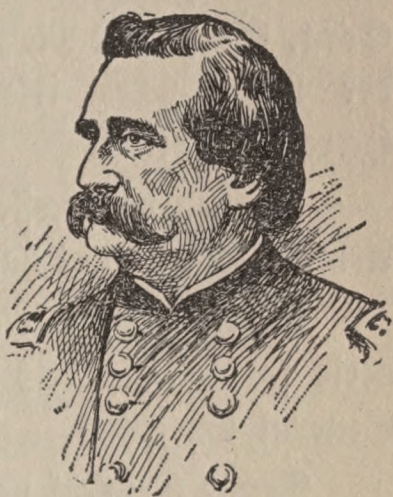
De, som saa Logan ved denne Anledning, vil aldrig glemme ham.

Hans sorte Hest var skumdækket; han selv var uden Hat, og hans lange Haar slagrede for Vinden, og hans Dine gnistrede af Brede og Ophidselse.

Han jog nedover Linjen blandt de skrækslagne Soldater og raabte til dem, at de maatte hevne McPhersons Død.

Han saa ud, som kunde han være Krigsguden selv.

Soldaterne saa ham, hørte, stansede sin Flugt og vendte igjen Ansigterne mod Fienden.

General Logan.

"Logan, Logan!" skreg de i vild Begeistring, og saa gjentog de som med en Mund hans Raab: "Hevn for McPhersons Død!"

Deres Frygt var nu som veiret bort; der skulde ikke mere blive Tale om at gjøre Retræt; hurtig ordnede de sig forat gjenerobre de tabte Forskansninger.

Fra venstre kom en Brigade af det Sekstende Korps. De var sorte af Kamprøgen og fulde af Mod; thi foran dem var Fienden slaaet af Marken.

De var nu stakaandede; thi de kom halvanden Mil paa fuldt Sprang; men uden at tænke paa Hvile sluttede de sig til det Femtende Korps og stormede frem forat hevne McPhersons Død.

Intet kunde holde Stand mod dette Stormløb. Rebellerne kastedes ud af de Fæstningsværker, som de havde bemægtiget sig, DeGres's Batteri toges fra dem, og Cheathams hele Korps flygtede over Hals og Hoved tilbage til Atlanta.

Slaget var endt. Hoods fortvilede Forsøg paa at knuse Tennessee-Armeen var tilintetgjort.

Men paa Unionsfiden var Glæden blandet med dyb Sorg, Sorg over McPherson, den unge og tapre McPherson, der havde været ikke blot Tennessee-Armeen, men hele Hærens Yndling.

Sorgen var næsten ligesaa dyb i Cumberland og Ohio-Armeen som blandt hans egne Tropper.

Da Kampen var endt, var det allerede Nat, og Frederic forlod Leggetts Hill forat afgive sin Indberetning til General Sherman.

Denne General var meget oprømt over Slagets Udfald, men dybt rystet ved McPhersons Død. Da Frederic skildrede Kampen paa Leggetts Hill, kunde han næsten ikke holde sin Begeistring itømme.

"Det kan man kalde Soldater," udbrød han. "Mon nogen anden General har haft slige Mænd under sig?"

Den følgende Dag havde man den tunge Pligt at begrave de døde.

Tennessee-Armeen havde tabt næsten 3,600 Mand, dræbte, saarede og Fanger, foruden ti Stykker Artilleri.

Inten ved akkurat, hvad Rebellerens Tab var. Der overleveredes dem 1,000 døde, og 800 blev begravne, hvor de laa, foran det Sekstende og Femtende Korps.

Rebellerens hele Tab har været anslaaet til mellem 6,000 og 10,000.

Det var et fortbilet Bobespil, som Hood indlod sig paa, og det kom ham dyrt at staa.*)

*) Fra et militært Synspunkt kan dette Hoods Flankeangreb paa Tennessee-Armeen taale Sammenligning med Stonewall Jacksons ved Chancellorsville. Planen var god, og den blev godt gennemført. Hvorfor mislykkedes den da, medens Jacksons lykkedes? Dels var det et Slumpetræf, og dels maa Grunden søges i de angrebne Troppers Bestaffenhed. En ren Tilfældighed har afgjort mangen en Generals Skjæbne og har tabt og vundet mange Slag. Ingen kan være paa Bagt mod den. Det var et Slumpetræf, at Hardees Korps mødte det Sekstende Korps paa Marschen, og dette Møde har en stor Del af Æren for Rebellerens Nederlag.

Det Mod, som Sekstende Korps udviste, da det overrumpledtes under Marschen, og den seige Udholdenhed, hvormed det Syttende holdt Stand paa Leggetts Hill, maa vække almindelig Beundring. Soldater har aldrig kæmpet med større Tapperhed end ved denne Anledning.

Af disse Grunde var det, at Hoods Plan mislykkedes. Det var ikke Hardees Skyld, saaledes som Hood har villet binde Verden paa Ærmet.

Ottende Kapitel.

Stonemans Streiftog.

Et par Dage efter Slaget ved Atlanta traf Frederic sin unge Ven, Kaptein Hugh Raymond.

"Hello, Hugh!" raabte han; "det var morsomt, at jeg traf dig. Jeg har store Nyheder at fortælle dig, Gut. Jeg kan trygt tale til dig, thi jeg ved, at du ikke sladrer af Stole."

"Hvad er det?" sagde Hugh skjødsløst. "Har Sherman bestemt sig til at handle klogt og give mig den efter McPherson ledige Plads? Jeg har hele Tiden vidst, at jeg var udseet til at blive noget stort."

"Sr. Generalmajor Raymond, tillad mig at gratulere," lo Frederic og tog med høitideligt Alvor til sin Hat. "Men hvorfor lade dig nøie med Kommandoen over Tennesse-Armeen? Hvorfor ikke straks afløse General Sherman selv?"

"Na, Onkel Billy og jeg er gode Venner; jeg vil ikke træde iveien for ham. Det vilde ikke være pent af mig. Men hvad er det for en Nyhed, du har at fortælle mig?"

"En saa høitstaaende Officer burde ikke have Behov at henvende sig med et saadant Spørgsmaal til en simpel Kaptein."

"Hold nu op med dette Sludder. Ser du ikke, at jeg er nær ved at krepere af bare Nysgjerrighed."

"Ja, du skal faa vide det, Hugh. Det største Kavaleritog, som nogensinde er bleven forsøgt i Vesten, er nu ifærd med at organiseres. Dets Maal er Macon og maaske Andersonville."

"Du spørger vel, Shadelford? Kavaleriet turde ikke forsøge noget saa stort."

"Nu tager du feil, Hugh; det hele er allerede ordnet. Ed McCook med sin Afdeling Kavaleri skal tage afsted fra Armeens høire Fløi og naa Macon Jernbanen etsteds i Nærheden af Lovejoy. General Stoneman skal samme Dag forlade Decatur for om muligt at slutte sig til McCook ved Lovejoy, og saa skal begge tilsammen angribe og bemægtige sig Macon. General Garrard skal med sin Division være med saa langt som til Flat Rock, hvor han skal forblive og give Wheeler nok at bestille, medens Stoneman og McCook, naar de har sat sig i Besiddelse af Macon, skal, dersom de anser det for gjørligt, fortsætte Reisen til Andersonville, hvor mindst 30,000 Mand sidder som Krigsfanger."

Hugh plystrede høit og længe. "Det er en storartet Plan paa Papiret; men kanske den er for stor til at lade sig gennemføre. Hvor mange Mænd skal være med paa Toget?"

"Mindst ni tusen. Jeg skal ogsaa ledsage Ekspeditionen; General Stoneman bad specielt om det, og Sherman har givet sit Samtykke. Generalen lover sig noget stort af dette Foretagende."

"Og du tror virkelig, at alt dette lader sig udføre med bare Kavaleriet?" sagde Hugh med spottende Betoning. Ligesom mange andre Medlemmer af Infanteriet havde han ondt for at tro, at Kavaleriet duede til noget i en Kamp. Hans Fordom mod det var bleven bestyrket ved en liden Historie, som hændte to Aar før denne Tid. Han havde nemlig paa Spøg udlobet en Belønning af fem Dollars for

Liget af en Kavalerist, som var dræbt i et Slag. Der var en stor og sterk Kavalerist, som havde hørt ham sige dette, og istedetfor at gaa ind paa Spøgen havde Fyren givet Hugh Rundjuling tilligemed et Par blaa Dine. Denne Ydmiggelse var Hugh ikke istand til at tilgibe og glemme.

“Jeg formoder,” fortsatte Hugh, “at Wheeler naturligvis vil forholde sig rolig og lade Stoneman gjøre akkurat som han vil. Nei, jeg skal sige dig noget, jeg; den lille Wheeler er saa god som et halvt Dussin af vore Generaler. Det kan godt hænde, at han faar det Indfald at forstyrre vore vakre Planer. Jeg haaber dog oprigtig, at den Ekspedition blir en glimrende Succes. Gid jeg fik være med.”

“Ja, det siger jeg ogsaa, Hugh. Vilde det ikke være herligt, om jeg kunde befri alle de stakkels Fanger i det afselige Fængsel i Andersonville!”

“Jamen har du Ret. Men pas dig du, at du ikke istedetfor at befri dem, som er der, selv blir ført som Fange til Andersonville. Jeg har liden Tro paa disse Kavaleritog; hidtil har de næsten intet udrettet. Men jeg maa nok videre. Farvel, Kaptein. Gid Ekspeditionen maa faa et heldigt Udfald.”

Det forholdt sig som Frederic fortalte. Sherman havde truffet Foranstaltninger til et Streiftog ind i Rebelernes Enemerker, og han havde det Haab, at han paa denne Maade skulde komme i Besiddelse af Atlanta. Men uheldigvis havde han ingen Sheridan som Anfører for Kavaleriet.

Frederic betragtede med ængstelig Narvaagenhed Forberedelserne til Toget og blev snart overbevist om, at alt ikke var, som det skulde være. Sandheden var, at Kavaleriet ikke egentlig havde noget Hoved. Denne Stilling beklædtes i Navnet af General Stoneman; men han havde

i Virkeligheden ikke Kommandoen over andet end venstre Fløi. Cheferne for de forskjellige Divisioner syntes at være hverandre omtrent lige i Myndighed.

Den 27de Juli satte Toget sig i Bevægelse. Den høire Afdeling under General Edward McCooks Kommando var i Førstningen meget heldig. Efterat have gjort en lang Omvei tilhøire for Atlanta, ødelagde han etpar Mil af Jernbanen ved Palmetto og fortsatte Turen bent til Lovejoy, hvor han paa en Strækning af fem Mil gjorde Atlanta & Macon Banen ufremkommelig. Imens havde han ogsaa bemægtiget sig og brændt næsten tusen Bogne, dræbt et ligesaa stort Antal Mulæsler og ødelagt en Masse Bomuld og Proviand foruden at tage omtrent hundrede Fanger.

Bed Lovejoy stødte McCook paa General Wheeler, som befandt sig mellem ham og det Sted, hvor han antog at General Stoneman maatte være. Da han ikke hørte noget til Stoneman, bestemte McCook sig til at vende tilbage den Vei, han var kommen. Men i Newman angreb Wheeler ham og tilspøiede ham et ydmygende Nederlag. Hans Fanger toges fra ham, og hans Tropper spredtes. Hundreder af hans Mænd mistede sine Heste og maatte tilfods søge Ly inde i Skogene og mellem Fjeldene. Langt om længe fandt saaledes alle paa fem hundrede nær Veien tilbage til Unionsleiren. General McCook selv skiltes fra sine Mænd, men kom endelig hjem med en eneste Ordonnanssergeant som sit hele Følge.

Samme Dag, som McCook begyndte Toget, havde Stoneman med sin Division forladt Decatur. General Garrard skulde med sin store Division beskytte Stonemans venstre Fløi og fulgte ham ogsaa saa langt som til Flat Rock. Her bestemte Stoneman sig til ikke at gjøre noget Forsøg paa at slutte sig sammen med McCook ved Lovejoy, men derimod at lade Garrard forblive i Flat Rock forat give

Wheeler noget at bestille, medens Stoneman selv satte Kursen lige mod Macon efterat have sendt en af sine Brigader afsted forat ødelægge Jernbanen østenfor denne By. Brigaden udførte ogsaa dette og sluttede sig igjen til Stoneman i Nærheden af Macon.

Frederic var med Kolonnen under General Stoneman. Han havde to af sine dygtigste Speidere med sig, og disse gjorde god Nytte, idet de udspeidede Fiendens Stilling og Styrke. I Begyndelsen havde Frederic det Haab, at Toget skulde komme til at udrette store Ting.

"Derfom vi bare kan erobre Macon," sagde han til Darling, "og saa fortsætte Reisen til Andersonville og befri Krigsfangerne paa det Sted, vil dette blive den mest glimrende Bedrift i Krigens Historie."

"Ja, du siger noget; og jeg skjønner ikke, hvorfor det ikke skulde lykkes."

"Jeg heller ikke," svarede Frederic.

Da de naaede Flat Rock, fandt dog baade Frederic og Darling, at de nok fik slaa den Tand ud. Da de bragte Stoneman den Underretning, at Wheeler med en stor fiendtlig Styrke befandt sig mellem ham og Lovejoy, og da Stoneman desaaarsag bestemte, at han ikke vilde søge at slutte sig sammen med McCook, men lade Garrard forblive i Flat Rock, medens han selv fortsatte Reisen til Macon, — følte Frederic, at dette kom til at gaa galt. Han protesterede saa kraftig, som hans Stilling tillod. "Angrib Wheeler," sagde han, "og klem ham tilbage mod McCook, og han vil blive knust." Men General Stoneman svarede et bestemt Nei til dette Forslag.

"Det vilde," erklærede han, "blive en alvorlig Kamp; og selv om vi vandt Seir, kunde vi lide et saa stort Tab, at vi ikke vilde være istand til at fortsætte Turen. De melder jo, at Veien til Macon er aaben. Bed at lade Garrard

forblive her og tage sig af Wheeler kan vi skynde os frem og bemægtige os Macon, før Rebellerne ved om det."

Med en Styrke, der neppe oversteg 2,000 Mand, satte Stoneman saaledes Kursen mod Macon.

General Garrard skilte sig daarlig fra sit Hverb. Han havde mange flere Mænd end Wheeler; men efter en liden Fægtning med denne General blev han som forstyrret og forlod Flat Rock og trak sig tilbage til Lithonia. Dette var Begyndelsen til den Række af Uheld, som rammede det store Kavaleritog. Straks han var bleven kvit Garrard, sendte Wheeler en Brigade paa Jagt efter Stoneman, og med Resten af sin Styrke overfaldt han McCook og tilspøiede ham, som allerede nævnt, et knusende Nederlag. General Stoneman fandt ingen alvorlig Modstand, før han befandt sig bare tre Mil fra Macon; men her mødtes han af en stor fiendtlig Styrke og sloges af Marken. Han maatte trække sig tilbage tyve Mil og kjæmpe hele Veien forat holde sig Fienderne fra Livet, indtil han endelig saa sig fuldstændig omringet af dem.

Der blev holdt Rigsraad, og Stoneman befalede Oberst Capron og Oberst Adams, som kommanderede hver sin Brigade, at gjøre Forsøg paa at hugge sig en Wei ud. Han selv med Resten af sine Tropper, omtrent fem hundrede Mand, vilde saa længe som muligt give Fienden andet at tænke paa, saaledes at de to Brigader skulde faa Tid til at undkomme.

"Og hvad vil De saa gjøre, Hr. General?" spurgte Oberst Capron.

"Obergive mig," var Svaret. "Jeg vil ofre mig selv forat frelse Dem og Adams og Deres Mænd."

Baade Capron og Adams vægrede sig ved at forlade sin General; men endelig gif de dog ind paa det, og de

var ogsaa saa heldige at hugge sig en Vej gennem Fiendens Rækker.

Frederic var imens sammen med Bagtroppen og hjalp til med at slaa Fiendens Fortrop tilbage; og han vidste intet om den Beslutning, som General Stoneman havde fattet. Han havde netop i Spidsen for omtrent hundrede Mand ledet et Stormløb mod Rebellerne og spredt dem for en Stund, da en Ordonnans kom tilstede og befalede ham at holde op med Skydningen, eftersom Generalen straks vilde overgive sig.

Frederic blev som himmelfalden af Forbauselse. Det Held, han netop havde haft, havde indgydt ham friskt Mod, og han kunde næsten ikke tro, hvad han nu hørte.

“Vil Generalen overgive sig?”

“Ja; baade Oberst Capron og Oberst Adams har med sine Brigader hugget sig frem gennem Fiendens Rækker, og nu vil General Stoneman overgive sig med Resten af sin Styrke.”

Frederic raabte straks til sine Speidere, at de skulde følge, og sprængte afsted forat tale med Generalen.

“Er det sandt, at De vil overgive Dem?” spurgte han uden Omsvøb.

“Ja,” svarede General Stoneman. “Det vilde være Banvid at fortsætte Kampen. Det er en Time siden Capron og Adams reiste. Jeg vedblev at slaaes, forat de kunde faa et godt Forsprang. Nu er de vist i Sikkerhed, og jeg vil derfor stryge Flag og stanse denne unyttige Ofring af Menneskeliv.”

“Men, Hr. General, hvorfor kan ikke vi trænge igjennem ligesaavel som Capron og Adams?”

“Fordi Rebellerne hele Styrke vilde kaste sig over os. Min Kamp her den sidste Time har hindret Fienden fra at forfølge Capron og Adams. Nu har jeg neppe fem hundrede

Mand igjen. Det vilde være Vanvid af os at forsøge paa at undkomme."

Frederic glemte, hvad han skyldte sin General, og raabte:

"Hr. General; jeg protesterer mod at stryge Flag. Jeg tror, at vi kan hugge os igjennem. Jeg er næsten sikker paa det; jeg tror ikke, at der er saa mange Rebeller omkring os, som De mener."

"Mine Officerer har en anden Tro," svarede Generalen koldt. "Det er mig ligegyldigt, hvad der blir af mig; men jeg kan ikke taale at se paa, at mine tapre Mænd slagtes til ingen Nytte." Derpaa vendte han sig til Kaptein Perkins og sagde: "Heis det hvide Flag."

"Bent," raabte Frederic. "Vil De ikke først indrømme mig fem Minutter, forat jeg kan hugge mig igjennem?"

Generalen rystede paa Hovedet?

"Fire eller tre eller to Minutter, da," sagde Frederic i ren Fortvilelse.

"Nu, De kan faa to Minutter," svarede Generalen; "men husk paa det, at jeg ikke vil have noget Ansvar for Deres dumdriftige Foretagende, og at jeg absolut forbyder Dem at tage med Dem andre end Deres Trop af Speidere."

Frederic vendte sig til sine Mænd, af hvilke der var bare seks igjen.

"Gutter," sagde han, "skal vi forsøge at hugge os igjennem? Det kan komme til at koste os Livet. Ingen behøver at være med, hvis han ikke vil."

"Døden er at foretrække for Andersonville," raabte de alle som en. "Afsted, Kaptein; vi er med."

Frederic kastede et stolt Blik paa sine Mænd og red der-

paa hurtig mod Ost henover en aaben Mark. Veien var spærret af mindst femti Rebeller.

"Fremad!" raabte Frederic.

Før Rebellerne kunde ane, at syv Mænd virkelig vilde styrte sig ind paa femti, var Frederic og hans Mænd over dem og red mange af dem overende. Der hørtes Revolverskud og Klikken af Sabler, og fem Ryttere saaes at stille sig ud fra den forvirrede Masse og sprænge afsted, medens Ruglerne peb omkring dem. To af Frederics Mænd havde mistet Livet; men mindst et halvt Dusin af Rebellerne havde ogsaa maattet bide i Græsset, og desuden var der mange saarede.

Efter en Times Forløb indhentede Frederic og hans lille Trop Caprons Brigade. Lige i Hælene paa dem kom en Flok Rebeller. Frederic hjalp Bagtroppen med at slaa disse tilbage og meldte sig derpaa til Oberst Capron.

"Hr. Kaptein," sagde Obersten, "jeg er mere end glad ved at se Dem. Vil De nu overtage Kommandoen over min Bagtrop. Vælg Dem femogsytti af de bedste Mænd, som ogsaa har de bedste Heste. Hele Brigadens Sikkerhed vil afhænge af, at disse Mænd har Mod, og at De holder Dinene aabne."

Frederic tog imod dette Hverv og havde snart valgt sine Mænd, som alle havde ypperlige Heste og som ikke var Folk, der lod sig skræmme. I tre Dage og Nætter fortsatte Brigaden sin Reise uden at unde sig mere end den absolut nødvendige Hvile. Henimod Aften den første Dag kom ogsaa Oberst Adams's Brigade til og blev med paa Turen nordover.

I to Dage maatte Bagtroppen kjæmpe næsten hele Tiden; men Frederic haandterede sine Mænd med en saadan Dugtighed og gjorde Forsølgene saa megen Fortræd, at disse om Aftenen den anden Dag trak sig tilbage og lod de trætte nionstroppe være i Fred.

Den tredje Dag kom de to Brigader til at skilles, paa grund af at en Fører tog fejl af Veien og førte Capron til det gale Badested over Oconee River. Da hans Brigade imidlertid ikke havde seet noget til Fienden den Dag, og da hans Mænd og Heste var færdige til at segne om af Træthed efter de tre Døgns næsten uafbrudte Ridt, bestemte Capron sig til at hvile denne Nat.

Han sendte Bud efter Frederic og sagde: "Kaptein, De faar samle Deres Mænd og lade dem tage sig en liden Hvile; de maa være aldeles udmattede. Jeg maa sige, at De har gjort det godt. Jeg har ikke en eneste Gang været nødt til at lade min Kolonne gjøre Holdt."

"Ja, mine Mænd er udslidte," sagde Frederic; "men kan vi nu føle os trygge?"

"Jeg tror det; idag har vi jo ikke seet en eneste Fiende."

"Men, Hr. Oberst, hvor er de andre? Hvor er Oberst Adams?"

"Jeg ved ikke, og dette gjør mig noget betænkkelig. Min Fører har taget fejl af Veien. Vi skulde have sat over Elven etpar Mil ovenfor Athens. Føreren tog os seks Mil ud af Veien til et andet Badested. Som De ved, var der da en stor fiendtlig Styrke ikke langt fra os, og jeg bestemte mig til at fortsætte Reisen uden Adams. Men de sidste tyve Mil har jo ingen antastet Deres Bagtrop engang. Jeg tror ikke, at der er nogensomhelst Fare for Angreb inat. Jeg skal sørge for, at der blir stillet Skildvagt paa alle Kanter. De kan trygt lægge Dem til at sove."

Frederic havde næsten ikke kunnet holde Dinen aabne, medens Obersten talte. Han var saa træt, at han ravede i Sædlen, som om han var fuld. I tre Dage og Nætter havde han ikke faaet Blund paa sine Dine. Nogle af hans

Mænd havde nu og da faaet etpar Minutters Søvn; men Frederic havde ikke bobet at lukke et Øie engang.

"Kaptein," sagde Obersten venlig, "De ser ud, som De kunde falde overende. Kald Deres Mænd sammen og læg Dem til at sove. Gjør nu, som jeg siger."

Frederic adlød. Han forstod, at han virkelig maatte hvile en Stund, dersom han ikke skulde falde fuldstændig sammen. Han samlede derfor sine Mænd og bad dem lægge sig og sove. Derpaa viklede han Prince's Bidseltøile omkring den ene Arm og kastede sig ned paa Jorden, og om et halvt Minut sov han som en Sten.

Hvor længe det varede, fik han aldrig vide. Men han vækkedes pludselig ved Hestenes Trampen og Rislestød og Klirren af Sabler og Smertestrig og Forbandelser. Der var en forfærdelig Larm paa alle Kanter. Hundreder af Rebelryttere red gennem Leiren og skjød, stak og trampede de ullykkelige under Hestenes Fødder.

Caprons Mænd var forvirrede og slagne af Skræk og ude af Stand til at forsvare sig. Hundreder af dem forlod sine Heste og Vaaben og flygtede ind i den mørke Skog. Andre overgav sig og tryglede om Raade.

Frederic sprang øieblittelig i Sadlen. Han skimtede saavidt en Arm, som søgte at gribe Prince i Bidslet. Han brændte løs med sin Revolver og gjorde Armen uskadelig.

I dette Øieblik hørte han Darling raabe: "Kaptein, hvor er du?"

"Her," svarede Frederic og gav Prince Sporerne. I Mørket var det ikke let at skjelne Ven og Fiende fra hinanden.

"Dick, Dick, hvor er du?"

"Her," raabte hans trofaste Løitnant, og straks derefter var de to Venner ved Siden af hinanden.

"Holdt!" tordnede en af Rebellerne og greb fat i Darling; men denne tog Fyren i Kraven og opbød al sin Kraft og kastede ham til Jorden.

"Kom, Kaptein!" raabte den uforfærdede Darling, og de to red bent igjennem den hylende og kjæmpende Masse, og underveis tømte de sine Revolvere og voldte et bethdeligt Mandefald.

Rebellerne var som rasende over, at disse to skulde slippe fra det, og affyrede den ene Salve efter den anden ind i Mørket, hvor de forsvandt. Darling følte en stikkende Smerte i venstre Arm, og hans Hest sprang iveiret og snublede og var nær ved at falde, men tog sig igjen sammen og gik videre.

Darling selv begyndte snart at blive mat paagrund af Blodtabet. Hans Hest var ogsaa nær ved at styrte, og det var bare med den yderste Nød, at han kunde faa den fremover.

Frederic blev endelig opmærksom paa, at Darling havde Banskfelijkheid med at være med, og sagde:

"Hvad er det, som feiler dig, Dick? Dette gaar svært sent."

"Kaptein," svarede Darling, "jeg har søgt at skjule det; min Hest er haardt saaret. Den kan vist ikke gaa meget længere, og jeg selv føler mig noget mat. Jeg har faaet en Kugle gennem Armen."

"Hvorfor har du ikke sagt mig det før, Dick? Lad os nu se. Frederic steg af Hesten. De var nu ude paa en aaben Mark, og Dagen begyndte at gry og sprede det tykke Mørke. Efterat have hjulpet Darling ned af Hesten undersøgte Frederic omhyggelig den saarede Arm. Kuglen havde gaaet bare gennem Kjødets, og Saaret var ikke farligt; men Darling havde tabt meget Blod. Frederic stansede Blødningen og tog derpaa et Stykke Lærred og forbandt Saaret. "Og nu,

gamle Ben, hvordan har du det?" spurgte han, da han var færdig hermed.

"Meget bedre nu," svarede Darling; "du er en udmerket Saarlæge."

Nu tog de sig af Darlings Hest. Det stakkels Dyr syntes at have store Smerter, og det skjalv i alle Lemmer. Medens Frederic og Darling endnu holdt paa med sine Undersøgelser, faldt Hesten død om.

Det var nu lyse Dagen, og de to Mænd stirrede paa hinanden som forat spørge, hvad der nu var at gjøre.

Darling tog først til orde. "Kaptein," sagde han, "kom dig afsted. Frels dig selv og lad mig bare blive liggende."

"Sludder!" svarede Frederic. "Hvorledes vover du at foreslaa noget saadant? Har du kanske nogensinde ladet mig i Stikken, naar jeg var i Fare?"

"Kaptein," sagde Darling med dirrende Læber, "det var en anden Sag. Jeg gjorde bare min Pligt."

"Og jeg vil ogsaa gjøre min, og dermed Basta."

"Kaptein, jeg kan ikke taale, at du blir fanget. Dersom Rebellerne kommer til Kundskab om, at de har faaet Kloen i den bekjendte Speider, Kaptein Frederic Shackelford, tør det blive en slem Historie for dig. Husk paa, hvor ofte du har været inde mellem Rebellerne og haft deres Uniform paa. Mig kommer de ikke til at vide noget om, og de vil bare holde mig som Krigsfange."

"Ikke mere Snak," svarede Frederic. "Vi vil dele Stjæbne. Men det er ikke nødvendigt at lade nogen vide, hvem vi er, dersom Rebellerne faar fat i os. Vi har jo ingenting paa os, som kan røbe, hvad vi er. Vi vil altsaa være to menige Soldater. Jeg er Charlie Bailey, og du er Ed Merchant, begge af Kompani B i det Tredje Kentucky

Regiment. Jeg kjender næsten hver Mand i det Kompani."

Darling maatte smile. "All right, Charlie," sagde han; "og hvad skal vi nu gjøre?"

"Det første, vi har at gjøre, er at komme ind i Skogen. Der haaber jeg, at vi vil være istand til at liste os fra Fienden og undkomme. Det er ogsaa muligt, at vi kan støde paa endel af vore egne Folk. Jeg hjælper dig nu op paa Prince, og saa gaar jeg foran. Kommer vi bare ind i Skogen, vil den værste Fare være overstaaet."

Frederic vilde netop til at løfte Darling op i Sædlen, da de opskræmtes af et vildt Hurra og af hurtige Hovslag. De saa op og fik Die paa et Kompani af Rebelryttere, som kom lige mod dem. At undkomme var umuligt.

"Det vil ikke nytte at gjøre Modstand, Dick," sagde Frederic tungt. "Det er ude med os. Vi er Fanger."

Niende Kapitel.

Atlantas Fald.

Den store Rytterekspedition, hvoraf man havde ventet sig saa store Resultater, blev et fuldstændigt Fiasko. General Stoneman var Fange og med ham omtrent 1,500 Mand af hans og McCooks Tropper. I flere Dage vedblev Ryttere at komme enkeltvis tilbage til Unionsleiren uden Heste og uden Vaaben; det var dem nok, at de havde bjerget Livet.

Det antoges ogsaa i længere Tid, at Oberst Capron var Fange; men den 16de August dukkede han op blandt Unions-tropperne i Nærheden af Marietta sammen med seks af sine Soldater. I to Uger havde de skjult sig i Skogene og lidt efter lidt sneget sig hjemover. Der var saa mange af Mændene, om hvilke man havde troet, at de maatte være fangne, men som dog tilsidst kom hjem, at Frederics Benner ikke vilde opgibe Haabet om en vakker Dag at se ham ogsaa komme. Men af alle Speiderne var det bare Craig og Owen, som viste sig. Begge disse undkom i Mørket, da Capron blev overfaldt, og efterat have vandret omkring i Skogene en Uge, naaede de frem til Leiren. De var overbeviste om, at Frederic og Darling snart vilde komme; men da Dag efter Dag gik hen, uden at disse lod høre fra sig, syntes alt Haab at være ude. De var enten døde eller i Fangenskab; mere kunde ingen vide.

General Sherman kjendte Craig som en af Frederics mest paalidelige Mænd og sendte Bud efter ham og udsurgte ham nøie om baade Dit og Dat. Generalen var ikke blot skuffet, men han ærgrede sig ganske forfækkelig over Udfaldet af Stonemans Streiftog. Han var omtrent ligesaa unaadig, som Hugh Raymond havde været i sine Udtalelser om Kavaleriet. Sherman vidste, at han havde dobbelt saa mange Kavalerister som Hood, og han syntes, de burde have kunnet udrettet noget.

"Dersom General Garrard havde holdt Flat Rock mod Wheeler," sagde Craig som Svar paa et Spørgsmaal, "saa tror jeg, at Ekspeditionen vilde have løbet heldig af; den kunde da ialfald have ødelagt Jernbanen og vendt tilbage i god Behold. General Garrards Tilbagetog satte Wheeler istand til at kaste sig med hele sin Styrke ind imellem Stoneman og McCook."

"Men hvorfor adlød ikke Stoneman Befalingen om at slutte sig sammen med McCook i Lovejoy, før han fortsatte Reisen til Macon?" spurgte Sherman skarpt.

"Wheeler spærrede Veien for ham. Jeg ved, at Kaptein Shackelford bønfuldt General Stoneman om at angribe Wheeler, medens han endnu havde sine Tropper samlede; men Generalen sagde Nei. Kaptein Shackelford erklærede, at havde vi først gjort Wheeler uskadelig, kunde vi senere gaa, hvorhen vi vilde.

"Han havde Ret," brummede Sherman.

Paa Opfordring afgav Craig en udførlig Beretning om, hvad der hændte, da Stoneman overgav sig. Han fortalte, hvorledes Frederic bad om og fik to Minutters Tid, forat han kunde søge at hugge sig en Wei ud, og hvorledes syv af dem red gennem Rebellerne's Rækker og paa to nær kom fra det med Livet.

“Og alligevel troede General Stoneman, at han ikke kunde trænge igjennem?” spurgte Sherman.

“Ja, jeg formoder det, eftersom han overgav sig,” svarede Craig.

“Du var med Bagtroppen, ikke sandt?”

“Jo, Hr. General, under Kaptein Shackelfords Kommando.”

“Og han havde ingen Banskelighed med at holde sig Rebellerne fra Livet.”

“Nei, Kapteinen manøvrerede paa en saadan Maade, at Rebellerne frygtede for et Baghold ved næsten hvert Skridt og vogtede sig forat komme os for nær. Vi havde saagodt-som intet Tab under Tilbagetoget før den Nat, da Caprons Brigade blev overrumplet og ødelagt.”

“Og Kaptein Shackelford, hvor saa du ham sidst?”

“Det var den Nat, jeg netop nævnte. I tre Dage og Nætter havde vi ingen Hvile havt, og da Oberst Capron troede, at der ingen Fare var, indkaldte han Bagtroppen. Han forsikrede Kaptein Shackelford om, at han skulde stille Bagt paa alle Kanter, og erklærede, at vi trygt kunde lægge os til at sove. Der var dog ingen, som vidste, at Rebellerne var i Nærheden, før vi saa dem midt iblandt os. Det var en fuldstændig Overrumpling. Kaptein Shackelford blev enten dræbt eller fanget ved denne Anledning.”

“Det kan være nok, Sergeant,” sagde Generalen; “jeg har hørt alt, jeg ønsker at høre om denne uheldige Affære. Det gjør mig meget ondt at have mistet Kaptein Shackelford. Jeg vil bare haabe, at han er Fange. Midlertidig faar du overtage Kommandoen over mine Speidere. Jeg skal underrette vedkommende om, at de har at adlyde dig.”

Craig sagde Tak; men da han gik sin Vej, var han paa ingen Maade glad over, at han saaledes var rykket høiere op.

Hans Hjerte var hos den forsbundne Kaptein. Han hverken vilde eller kunde tro, at Frederic var død.

I Slutningen af Juli og Begyndelsen af August havde store Forandringer fundet Sted i Armeerne, og dette havde sat ondt Blod i nogle af Generalerne.

Paa Shermans Ubefaling var General D. D. Howard bleven udnævnt til at overtage Kommandoen over Tennessee-Armeen efter McPherson. Dette vakte General Hookers Bredde; han var nemlig som Generalmajor ældre end Howard. Skuffelsen og Ydmiggelsen var mere, end Helten fra Lookout Mountain kunde bære, og han indleverede øieblikkelig sin Resignation, som Sherman straks antog. Der var mange, som dengang og senere troede, at den Gre at blive McPhersons Eftermand med Billighed tilkom General John A. Logan, som var den rangerende Generalmajor i Tennessee-Armeen, og som havde udmerket sig paa den mest glimrende Maade, da han efter McPhersons bratte og ubentede Død overtog Kommandoen paa Slagmarken og med de næsten modløse Tropper vandt en bethydningsfuld og afgjørende Seir. Sherman gjorde dog gjældende, at han var midt oppe i en kritisk og farefuld Stilling og havde en tapper Fiende lige foran sig, som det vilde koste ham en haardnakket Kamp at faa Bugt med; og han maatte under disse Omstændigheder i de vigtigste Stillinger under sig have Mænd, som var "Soldater og intet andet af Profession," — det vil sige, som havde faaet sin Uddannelse ved Militærskolen i West Point.

General Hooker.

Omtrent ved samme Tid, i Begyndelsen af August,

afstedkom General John M. Palmer adskillig Forstyrrelse i Shermans Krigsplan ved at negte at tage imod nogen Befaling fra General Schofield. Palmer kommanderede det Fjortende Korps, et af de bedste i hele Hæren. Han paastod, at han stod over Schofield. Sherman søgte at vise ham, at han tog fejl; men Palmer lod sig ikke sige og bad om at maatte faa Afsted. Denne fik han straks, og Sherman lod General Jefferson C. Davis overtage Kommandoen over hans Korps. Paa Shermans Begjæring udnævnte Præsidenten Davis til Generalmajor og lod ham afløse Palmer; "og efter den Tid," siger Sherman, "havde jeg ingen Grund til at klage over, at dette udmerkede Korps ikke gjorde forsvarlig Nytte for sig."

General Hooker havde været i daarligt Humør, siden dengang Sherman gav ham en Tilrettevisning efter Kampen ved Culps Farm.

Hermed endte Hookers Karriere i Krigen; men Landet vil altid med Velvilje mindes "Fighting Joe," og hans "Slag over Skjerne" vil blive erindret, efterat man har glemt mange andre af Krigen's baade mere blodige og mere betydningsfulde Kampe.

Den 27de og 28de Juli flyttede Sherman Tennesse-Armeen fra venstre til yderste høire Fløi af Hæren. Mod den var det, at Hood den 28de rettede et fortvilet Angreb, idet han dennegang vilde slaa høire Fløi af Marken. Det Femtende Korps tog imod Stødet, og Hood trak sig tilbage med stort Mandefald.

I dette Slag, der kaldes Slaget ved Ezra Kirke, tabte Rebellerne næsten 4,000 Mand, medens Tabet paa Unions-siden var mindre end 600. Blandt de Rebeller, som saaredes, var Generalerne Stewart, Loring, Brown og Johnson. Man kan heraf skjønne, at Rebellerens Officerer gik paa med Dødsforagt.

Det var Logan, som med sit Femtende Korps førte an i dette Slag, og han og hans Mænd vandt her nye Laurbær.

Saa hurtig som muligt efter sin Hjemkomst opsogte Craig vor Ven, Kaptein Hugh Raymond, og fortalte ham om Frederics Skjæbne. Hugh havde modtaget en Stilling som Stabsofficer under General David S. Stanley, der havde afløst Howard som Chef for det Fjerde Korps.

Underretningen om Frederics Forsvinden gjorde Hugh rasende. Hugh havde altid beundret Frederic som Mønsteret paa en kjæt Soldat og holdt af ham som en Bror.

"Jeg fortalte ham," udbrød han, "at dette elendige Kavaleri kom til at skaffe ham en Ulykke paa Halsen, og at det var mere sandsynligt, at han selv blev Fange i Andersonville, end at han kom til at befri de Fanger, som nu er der. Jeg vilde ikke bytte en ordentlig Brigade Infanteri for alle Kavalerister i Armeen."

"Na, jeg ved ikke," svarede Craig. "Nogle af Rytterne viste sig at være duelige Folk i en Kamp. Denne Ekspedition var nok ikke noget at frygte af; men det var Generalernes Skyld og ikke Mændenes. Lad mig ogsaa fortælle dig noget, Kaptein: Der skal mere Mod til at sidde rolig paa en Hest, naar Ruglerne piber omkring dig, end at staa nede paa Jorden. Kavaleriet gjør forresten bedst Nytte for sig, naar det gaar angrebsvis tilverks. Men netop nu tænker jeg mest paa, hvad der er blevet af Kaptein Shackelford."

"Jeg ogsaa," erklærede Hugh. "Jeg skulde have Lyst til at opsoge ham, dersom jeg kan faa Lov til det."

"Jeg skal gjerne være med," raabte Craig, netop som en Ordonnans kom tilstede og underrettede Hugh om, at General Stanley ønskede at tale med ham.

Hugh kom snart tilbage og sagde: "Du kan tro, der er noget, som gaar for sig over paa høire Fløi. Fjerde Korps

har faaet det Paalæg at gjøre en Demonstration, forat Rebellerne foran os kan faa noget at tænke paa. Se til at faa fat i mig imorgen." Dermed jog han afsted paa sin nye Hest.

Kanontordenen og Mustetilden fortalte snart, at Demonstrationen gik for sig.

Craig aflagde den følgende Dag et Besøg hos Hugh, og denne unge Officer sad da og morede sig med at flaa General John M. Palmer.

"Hvad er det, som feiler ham?" spurgte Craig. "Jeg troede, at Palmer var en udmerket General. Jeg har da vist mere end en Gang hørt dig synge hans Pris."

"Ja, det er rigtigt nok," svarede Hugh; "men Palmer er altfor ømfindtlig med Hensyn til sin egen Værdighed. Hans Værdighed maa der tages tilbørligt Hensyn til, selv om hele Landet skulde lide derved."

"Hvad er det, som idag har sat dit Snakkeapparat igang?"

"Huster du ikke, hvad jeg fortalte dig igaar om en stor Demonstration over paa høire Fløi?"

"Jovist huster jeg det."

"Nu ja; Sherman havde ordnet det hele paa en saadan Maade, at han kunde give Rebellerne en ordentlig Næsestyver og derpaa tage Atlanta fra dem. Han gav Schofield Kommandoen over høire Fløi og befalede Palmer at rapportere til ham. Men Palmers Værdighed tillod ham ikke at gjøre dette. Han paastod, at han stod over Schofield, og at denne derfor burde lyde ham, istedetfor at han skulde lyde Schofield. Han holdt saa længe paa med at disputere om denne Sag med Sherman, at det gik galt med det hele Foretagende, og tre eller fire hundrede af vore Gutter dræbtes og saaredes til ingen Nytte. Men Palmer værnedede om sin Værdighed, og

i Sammenligning med den er jo nogle hundrede Soldaters Liv og en mislykket Krigsplan bare en Bagatel."

"Hvad kommer Sherman til at gjøre ved Sagen?" spurgte Craig.

"Na, han er grundig fint, kan du vide. Han søgte at tale Palmer tilrette og vise ham, at Schofield ifølge de vedtagne Regler var hans overordnede og desuden jo har Kommandoen over et helt Departement af Armeen; men Palmer vilde ikke høre paa det Dre og erklærede, at han heller vilde forlade Tjenesten end tage imod nogen Befaling fra Schofield. Jeg formoder altsaa, at ogsaa han kommer til at resignere."

"Det er en kjedelig Historie," sagde Craig. "Hvorfor kan ikke vore Generaler bo tilsammen i Fred? Her skal vi altsaa miste baade Hooker og Palmer, som dog begge er dygtige Generaler."

"Lykke paa Reisen med dem, siger jeg. Sammenlign bare Logan med Hooker og Palmer. Logan burde have faaet Kommandoen over Tennessee-Armeen. Det er alle enige om. Men han begyndte ikke at surmule, da den Post blev overladt til Howard. Nei, han kastede sig ind i Kampen ved Ezra Kirke og gav Rebellerne en ærlig Lusing. Logan tænker mere paa Landets Vel end paa sin egen Værdighed."

"Du har Ret, Kaptein. Men fra det ene til det andet; — hvad skal vi gjøre forat faa fat i Kaptein Shackelford?"

"Jeg vilde netop komme til den Sag. Jeg maa forresten opgive Planen om at reise ud forat opsoge ham. Jeg talte til General Stanley om den, og han lo sig næsten ihjel og sagde, at jeg var en ny Don Quixote. Han havde al Agtelse for min Trostab mod min Ven; men han kunde ikke have høie Tanker om min sunde Fornuft, sagde han. Sandt

at sige erklærede han, at min Plan var det rene Vanvid. Du skjønner saaledes, at jeg ikke kan være med."

For Craig var dette en slem Brøt i Regningen. Men han mandede sig op og erklærede:

"Jeg reiser saamæn alene, dersom Sherman vil tillade det. Jeg skal straks spørge ham."

"Han kommer til at udle dig, akkurat som Stanley lo ad mig. Planen er vist ogsaa forsvarelig dum."

Craig holdt dog fast ved sit. Han troede, at fik han Lov til at forsøge, kunde han ialfald skaffe sig Underretning om Frederics Skjæbne. Men da han nævnte Sagen for General Sherman, tog denne det paa samme Maade som Stanley.

"Men kjære dig, Sergeant," sagde Generalen; "du skulde da være gammel nok til at have bedre Forstand. Kaptein Shackelford er enten død, eller han sidder i Fængsel i Macon."

"Formodentlig ikke i Macon, Hr. General, men i Andersonville."

"Det er bare menige Soldater, ikke Officerer, som holdes indespærrede i Andersonville," oplyste Generalen.

"Jeg ved det, Hr. General; men under denne velsignede Ekspedition lagde baade Kaptein Shackelford og Løjtnant Darling fra sig alt, som kunde vise, at de var Officerer. Begge havde Uniform som menige, og vi blev enige om, at dersom de fangedes, skulde de udgive sig for at være menige Soldater. Det antoges, at det ellers kunde blive en slem Historie for Kaptein Shackelford; Rebellerne er altfor vel underrettede om mange af hans Bedrifter."

"Du siger sandt," svarede Generalen, "og hvad du fortæller mig, har gjort mig lettere om Hjertet. Jeg har med megen Ængstelse tænkt paa, hvorledes det kunde komme til

at gaa med Shackelford, dersom han skulde falde i Rebeller-
nes Hænder. Men den Ide, at du kunde yde ham nogen
Hjælp ved at begive dig ind i deres Terræn, er bare
Daarskab."

Craig følte sig skamfuld; men han tog dog Mod til sig
og sagde:

"Har ikke De, Hr. General, hørt noget om, at Darling
og Smith engang fulgte Shackelford og rev ham ud af For-
rests Hænder?"

"Jo; men det var en helt anden Sag. Dersom Shackel-
ford er i Andersonville, maatte man have en hel Krigshær
med sig forat befri ham."

Saaledes kom hverken Craig eller Hugh til at tage
afsted forat rive Frederic ud af Rebellerens Hænder, og
begge havde Forstand nok til at skjønne, at de havde talt om
det umulige.

Der gik flere Dage, og Sherman syntes endnu at være
lige langt fra at erobre Atlanta. I Norden begyndte man
at frygte for, at dette vilde vise sig at være ligesaa vanskeligt
som at erobre selve Richmond. Regjeringens Ubenner i
Norden — og der var mange af dem — tog til at blive
mere høirøstede. De erklærede, at disse Byer aldrig kom til
at falde.

Men saa foretog Sherman sin berømte Flankebevæ-
gelse bagenfor Atlanta. Forat kunne gjøre dette, maatte
han opgive de Fæstningsværker, hvormed han havde omringet
Byen, og Hood troede derfor, at Sherman vilde trække sig
tilbage. Hele Atlanta gik fra Forstanden af bare Glæde,
og en Jubelfest blev holdt i de Befæstninger, som Sherman
havde forladt. Hood var overbevist om, at Sherman var
paa Tilbagetog og beholdt denne Tro, indtil det var sent
til at gjøre noget ved Sagen.

Da Hood endelig fik vide, at Jonesboro var beleiret, troede han, at dette ikke var andet end et nyt Kavaleritog, og befalede Hardees Korps at begive sig til den By forat beskytte Jernbanen. Hardee telegraferede, at han havde med en stor Infanteristyrke at gjøre; og Hood sendte ham Stephen D. Lees Korps til Undsætning og befalede, at Yankeeerne skulde angribes og drives ud i Flint River, det koste hvad det koste vilde.

Lee og Hardee angreb derfor Tennessee-Armeen og led et uheldigt Nederlag. Nu syntes Hood at blive aldeles forstyrret. Han vilde ikke tro, at han havde Shermans hele Hær i Ryggen. Han bildte sig ind, at Marschen mod Jonesboro bare var beregnet paa at narre ham til at sende de fleste af sine Tropper til det Sted, og at Sherman da vilde komme frem af sit Skjul og tage Atlanta med Storm. I denne Tro befalede Hood, at Lees Korps skulde vende tilbage til Atlanta.

Om Morgenen den 1ste September befandt Hood sig saaledes i en kritisk Stilling. Hardees Korps var i Jonesboro, Stewarts Korps var i Atlanta, og Lees Korps var etsteds paa Veien mellem disse to Byer. Intet kunde have reddet Hardees Korps fra Undergang, dersom Sherman havde kastet sig over det med hele sin Styrke. Derefter kunde han have spærret Veien for Hoods øvrige Tropper, naar de trak sig tilbage fra Atlanta, og Seiren vilde da have været fuldstændig.

Men Sherman syntes ikke at fatte dette. Ligesom han i Begyndelsen af Felttoget havde Anledning til at knuse Johnston ved Marschen gennem Snake Creek Gap, saaledes havde han nu Anledning til at faa Hood i sin Bold; men ogsaa denne gang forsømte han at benytte den beleilige Tid.

Da Sherman flyttede sine Tropper over til den anden Side af Atlanta, var hans Hensigt alene den at ødelægge

Dabis bemægtigede fig to Batterier og et hulpen Sanger.

Jernbanen mod Syd og gjøre dette saa grundig, at Byen ingen Forbindelse skulde have med Udenverdenen. Dette udførte han ogsaa; men imens forsømte han at sende det Fjerde Korps og Ohio-Armeen til Jonesboro tidsnok til at gjøre det af med de derværende Rebeltropper.

Først om Eftermiddagen kom Sherman til Kundskab om, at det var bare Hardees Korps, som var i Jonesboro. Da sendte han hurtig Bud til baade Stanley og Schofield og befalede dem straks a angribe Hardee.

Disse Generaler tog sig dog god Tid, og det ene Ilbud efter det andet blev sendt til dem forat bede dem skynde sig. Selveste General Thomas kom i Oprør og lod sin Hest gaa i Galop, da han satte afsted forat bede Stanley om ikke at være saa sen.

“Du store min!” raabte Sherman, “se bare paa Thomas; han rider i Galop. Det er noget, som jeg aldrig før har seet ham gjøre.”

Sandheden er forresten, at Thomas gjorde det samme ved Peach Tree Creek, hvor Sherman dog ikke saa ham.

Endelig satte Schofield og Stanley sig i Bevægelse. Men det var allerede for sent. Schofield naaede ikke frem, før Slaget var endt, og Stanley havde, da Natten kom, ikke været istand til at føre mere end en af sine Divisioner ind i Jlden. I sin Fortvilelse over denne Sendrægtighed havde General Thomas befalet General Jefferson C. Davis at begynde Angrebet med det Fjortende Korps. Dette blev gjort, og det var det eneste heldige Stormløb mod Fiendens Brystværn under hele Felttoget. Davis bemægtigede sig to Batterier og et tusen Fanger. Havde Solen bare villet staa stille en Time, vilde hele Hardees Korps været ødelagt. Det vilde det forresten været alligevel, dersom Tennessee-Armeen havde faaet Befaling til at rykke frem til Angreb samtidig med det Fjortende Korps. Nu trak Hardee sig tilbage, saa-

snart det blev mørkt, og efterlod sine døde og saarede paa Slagmarken.

Om Natten hørtes nogle dumpe Eksplosioner fra den Kant, hvor Atlanta laa. De tunge Drøn skræmte Soldaterne og gjorde Officererne meget urolige. Havde Hood angrebet det Tyvende Korps i dets Fæstningsværker ved Chatahoochee? De vidste ikke; men gennem Mørket jog et Ilbud afsted fra General Slocum, der havde Kommandoen over det Tyvende Korps, til General Sherman med den Underretning, at Hood holdt paa at ødelægge sine Magasiner og Krigsforraad og Lokomotiver for derefter at rømme Atlanta.

Saaledes faldt denne vigtige By i General Shermans Hænder.

Nyheden gik som en Løbeild gennem Armeen. Soldaterne fik Bested og glemte alle de Farer og Gjenvordigheder, som de havde udstaaet. De gav sine Hjerter Luft ved rungende Seirsraab. Mange dansede og skreg, som om de havde mistet Forstanden. De gamle Veteraner omfavnede hinanden og græd af bare Glæde. Det Maal, som de i fire Maaneder havde kjæmpet for, var nu naaet. De havde bundet den Pris, for hvis Skyld Tusinder havde ofret Livet.

Kaptein Hugh Raymond glemte sin Værdighed i den Grad, at han gjorde tre Saltomortaler i Rad. Mange af Officererne gjorde forresten det, som værre var, de drak sig pærefulde til Ure for den glædelige Begivenhed. Denne Daarskab bar, som vi skal se, senere sine bitre Frugter.

Det Fjerde Korps fik Ordre til at forfølge Rebellerne og indhentede dem ved Lovejoy. Her løb en liden Troppestyrke Storm mod dem og tabte som Følge deraf 500 Mand.

General Jefferson C. Davis.

Det var en af de fulde Generaler, som befalede sine Mænd at gjøre dette meningsløse Stormløb. Det havde været bedre for Shermans Hær, dersom den havde stanset i Jonesboro. Men under Jubelen over, at Atlanta var erobret, blev alt andet glemt.

Den store Nyhed telegraferedes til alle Steder i Norden, og der blev Klokkklang og Kanontorden. Folk streg sig hæse over den herlige Tidende. De, som før baagede og bad, fældte nu Glædestaarer, og de, som havde klandret Regjeringen, bragtes nu til Taushed for en Tid. Men medens Norden jubledede, var der bitter Sorg i Syden. Saaledes er det nu engang i Verden; den enes Glæde er den andens Sorg, og den enes Liv er den andens Død.

Atlanta var falden, men Shermans Soldater vidste, at de endnu ikke fik lægge sig til at hvile paa sine Vaarbær. Sydstaternes Veteraner var slemt medfarne, fattige og forfultne og havde lidt en lang Række af Nederlag; men de havde ikke mistet Modet og var ikke tilfands at nedlægge sine Vaaben. Mange tapre Mænd skulde endnu falde, inden Enden kom.

Tiende Kapitel.

Prince og Majoren.

He i, Yankee!"

Dette var den Hilsen, Frederic og Darling fik høre af Rebellerne, som kom og tog dem.

"Godmorgen, mine herrer," svarede Frederic høflig og blid. "Hvorned kan jeg være Dem til Tjeneste? Sandt at sige glæder det mig dog ikke at gjøre Deres Bekjendtskab."

"Du lader til ikke at være ræd ialfald. Det første, du har at gjøre, er at udlevere dine Skydevaaben."

Frederic saa gjorde og spurgte: "Er der ikke noget mere, jeg kan tjene Dem med. De ser, at det er mig en Fornøielse at kunne efterkomme Deres Ønsker. De beder paa en saa indtrængende Maade, at det ikke er mig muligt at sige Nei."

"Tak, Yankee, Tak; du er rigtig høflig. Det er mig saameen en Glæde at tale med dig. Men hvordan staar det til med denne Fyr?" og han vendte sig mod Darling, der sad paa sin døde Hest og saa ud, som om han ikke havde en Ben i den vide Verden.

"Na, min Kamerat derhenne?" sagde Frederic. "Han er nok ikke saa munter, som han pleier at være. Hans Hest var saa uheldig at styrte død om, og en eller anden skjødesløse Fyr har skudt ham en Kugle gjennem venstre Arm."

"Jasaa, du? Ja, det er fælt, saa uforsigtige som enkelte Mennesker kan være. Men, mine Yankeeer, vi faar nu anmode begge vore ærede Gjæster om at følge med os hjem."

Kompaniets Chef, en vakker ung Kaptein, kom nu tilstede. "Nu, Sergeant," sagde han til den Soldat, som havde talt med Frederic, "du har faaet fat i to til, ser jeg. Det blir omtrent femti, som vort Kompani har fanget idag. Det er ikke saa værst gjort."

Hans Die faldt paa Prince; han udstødte et Udraab af Forbauselse og steg af og betragtede Hesten med stor Opmerksomhed. Saa vendte han sig pludselig mod Frederic og spurgte: "Hvem eier denne Hest?"

"Den er, eller rettere, den var min," sagde Frederic med en galant Hilsen.

"De, min Herre, er De Officer?"

"Nei, Hr. Kaptein, bare en menig Soldat."

"Men hvem har før eiet den Hest? Af hvilken Officer har du faaet den?"

"Jeg har ikke faaet den af nogen. Jeg har selv opdrættet den."

Kapteinen kastede et prøvende Blik paa Frederic og sagde: "Jeg vidste ikke, at de menige Unionssoldater havde sine egne Heste; og endnu mindre tænkte jeg, at de havde slike Kentucky Raceheste som denne."

Han vendte sig til en Løjtnant i Kompaniet og sagde: "Chalmers, jeg er sikker paa, at dette er den Hest, som var saa nær ved at koste mig Livet paa Lookout Mountain lige før Slaget ved Chickamauga. Jeg kan ikke tage fejl af den. Og dette," tilføjede han og stirrede stift paa Frederic, "er den Fyr, som skjød mig. Nu kjenner jeg ham igjen; men dengang gik han i Uniform som Kaptein, det kan jeg bande paa. Hvorledes hænger dette sammen, du?" spurgte han

Frederic. Spiller du nu Komædie og udgiver dig forat være en menig Soldat?"

Man kan tænke sig, hvordan Frederic blev tilmødt. Nu vidste han ogsaa, at denne Kaptein var den unge Løitnant, med hvem han havde haft den Historie paa Lookout Mountain, dengang han vendte hjem efterat have ført Depescher til General McCook. Han troede dengang, at Løitnanten laa for Døden, da han forlod ham; men heri havde han altsaa taget fejl. Frederic vidste næsten ikke, hvad han skulde sige eller gjøre, saa raadvild stod han nu her. Men Officeren kom ham tilhjælp ved at sige: "Se her, Yankee, lad mig forestille mig selv for dig. Jeg er Kaptein Wilber Chambers af det Fjerde Georgia Kavaleri. Det var en varm Modtagelse, du gav mig dengang paa Fjeldet. Du kan ikke have glemt den Historie."

Nei, Frederic huskede den nok altfor godt; men gik det an at indrømme det? Der var vist ingen anden Udvei; Kaptein Chambers kjendte ham for godt til at lade sig narre. Frederic skjønte, at han kunde ligesaa vel springe i det som krybe i det. Han rakte derfor Kapteinen sin Haand og sagde:

"De er altsaa den unge Løitnant, med hvem jeg havde det Sammenstød paa Lookout? Kaptein Chambers, jeg kan med Sandhed sige, at jeg aldrig har været mere glad ved at se nogen Mand. Jeg har fra den Dag og indtil denne Stund baaret paa et tungt Hjerte for Deres Skyld; thi jeg har hele Tiden troet, at jeg havde givet Dem Banesaar. Jeg er Charles Bailey af det Tredje Kentucky Kavaleri. Denne Hest, som lyder Navnet Prince, har jeg selv opdrættet, og jeg holder meget af den. Jeg fik Tilladelse af Myndighederne til at tage den med mig i Krigen. Paagrund af, at den er saa rap paa Foden, har jeg det meste af Tiden gjort Tjeneste som Speider eller som

Ordonnans for en af Generalerne. Det var Tilfældet den Dag, jeg traf Dem paa Lookout Mountain."

"Men dengang var du Kaptein, det er jeg sikker paa," afbrød Chambers ham.

"Som Speider var jeg ofte nødt til at bære Officersuniform. Det gav mine Ord større Vægt, naar jeg stødte paa vore egne Soldater. Den Dag paa Lookout kunde jeg uden Vanskelighed have bragt mig selv i Sikkerhed, dersom jeg havde villet overlade Prince til sin Skjæbne. Det var for Hesten, jeg kjæmpede. Nu er jeg ved Lykkens Omiskiftelse kommen i Deres Bold. Hr. Kaptein, det er mig forfærdelig tungt at sige det; men tillad mig at forære Dem min Hest. Der findes ikke et herligere Dyr i Armeen. Prince, din nye Herre."

Dermed lagde han Bidslet i Kaptein Chambers's Haand og fortsatte:

"Idet jeg gjør dette, har jeg en Bøn til Dem. Vil De, naar Krigen er endt, og dersom vi da lever, lade mig købe Prince af Dem? Jeg skal betale Dem dobbelt Pris."

Frederic fik Graaden i Halsen og kunde ikke sige mere; han vendte sig bort forat skjule sin Rørelse.

"Bailey," sagde Kapteinen, "jeg kan godt forstaa, hvordan du har det og hvad det koster dig at overlade en saadan Hest til en Fiende. Men lad mig i dette Stykke faa være din Ven. Dersom vi og Hesten lever, naar Krigen er endt, skal jeg med Glæde overlade den til dig igjen."

"Tak, Kaptein; Tak," svarede Frederic, "og dette gjør De for mig, skjønt jeg var saa nær ved at tage Deres Liv."

"Brød dig ikke om den Historie," lo Kapteinen. "Jeg har ikke noget imod dig for den Sags Skyld. Du udførte jo en sand Heltebedrift. Du, som jo ikke var andet end en Gutunge, seirede over fire af os, idet du dræbte den ene og

saarede de andre tre, saaledes at de ikke kunde fortsætte Kampen. Det var virkelig noget af det bedste, jeg har seet. Dersom du ikke er en Officer, burde din Regjering skamme sig. Men vi maa afsted. Du skal faa den Glæde at ride din egen Hest, indtil vi naar Leiren."

"Tak; men lad heller min saarede Kamerat ride den."

"Vi har Overflod af Heste i Leiren," svarede Chambers. "Vi har taget mange hundrede fra Yankeerne. Du, Johnson," sagde han til en af sine Mænd, "lad denne saarede Yankee ride din Hest, indtil vi kommer tilbage did, hvor vi har de andre."

Frederic satte sig saaledes endnu engang op paa Prince; men hans Hjerte var en Blyklump; thi han kunde ikke tænke paa andet, end at dette var sidste Gang, han skulde ride denne Hest, der var ham saa kjær.

Selskabet naaede snart frem til det Sted, hvor de fangne Mænd og Heste var samlede. Rebellerne var meget oprømte og holdt paa at stryde af, at ikke et eneste Medlem af Yankeernes Rytterstare skulde undkomme. Men deres Stryd fik en brat Ende, da en af deres Ryttere kom jagende hen til dem og fortalte, at et stort Antal Yankeeer nærmede sig.

Fangerne og Hestene bragtes øieblikkelig ind i Stogen, hvor de efterlodes under sterk Bevogtning. Det blev betydet Fangerne, at dersom de saa meget som gav en Lyd fra sig eller søgte at undvige, vilde de uden Barmhertighed strydes ned. De Rebeller, som ikke maatte staa Vagt over Fangerne, gjorde sig rede til at tage imod Fienden.

Unionstropperne lod sig ikke skræmme heraf, men styrkede frem som en Storm gjennem Rebellerens Linjer. Det var Oberst Adams's Brigade, den, som under Marschen skiltes fra Tropperne under Oberst Capron. Disse Mænd var ikke ude forat søge efter Fiender, men forat finde Veien

hjem; og da de havde hugget sig frem gennem Rebellernes Linjer, fortsatte de derfor Reisen.

“Det foresvæber mig,” bemærkede Frederic tørt til den Sergeant, som bevogtede dem, “at man sagde noget om, at man vilde fange hver eneste Yankee, som var med paa denne Ekspedition; og dog har man ladet disse Yankeeer ride tvers igjennem Rækkerne, som om man var endel Raut.”

Sergeanten trak paa Skuldrene og nøiede sig med at sige, at de nok skulde behandle disse Tropper paa samme Maade som Caprons Brigade, før de var færdige med dem.

Kaptein Chambers kom snart tilbage forat passe paa Fangerne; men han var alt andet end blid. Hans Kompani havde ladet sig ride overende, og han havde tabt ikke saa faa af sine Mænd.

“I Yankeeer kan nok endnu kjæmpe som bare Bokser,” brummede han til Frederic, “og vi troede, at vi havde aldeles knust eder.”

“Den Brigade, som De netop har haft et Sammenstød med, vil komme hjem i god Behold, skal De se,” sagde Frederic.

“Jeg betviler det,” svarede Kaptein Chambers, men indlod sig ikke paa at drøfte Spørsmålet.

Frederic blev sammen med de andre Fanger ført til Athens, hvor han overlod Prince til Chambers. Eller rettere, han forsøgte at gjøre det. Men netop som Kapteinen vilde tage imod Gaven, kom en Major Kenyon, som var denne Hærafdelings Kvartermester, tilstede og gjorde gjældende, at Prince var en Del af Krigsbyttet.

Major Kenyon var en vakker og beleven Officer, omtrent tredive Aar gammel. Men han var ogsaa en tyrannisk Natur og overordentlig forfængelig, og hans underordnede likte ham ikke. Engang, da Kaptein Chambers tjente

som sit Regiments Kvartermester, havde han et ubehageligt Sammenstød med Kenyon, og de to Mænd var ikke netop de bedste Venner.

"Det er ikke Deres Hest," sagde Majoren til Chambers; "den maa overlades til mig sammen med Resten af det Bytte, vi har gjort."

"Men, Hr. Major," svarede Kaptein Chambers, "det er dog Skik og Brug, at naar man har Brug for en Hest og tager den eller faar den, saa har man Lov til at beholde den. Og Mr. Bailey, som eiede denne Hest, var saa venlig at forcere mig den, fordi jeg engang var nær ved at miste Livet, da jeg søgte at sætte mig i Besiddelse af den."

"Hvad kommer det en Yankeefange ved, hvad vi gjør med hans Hest?" snerrede Majoren.

Kaptein Chambers blev sint og vilde netop give Svar paa Tiltale, da en Soldat borte i Flokken raabte: "Na, Major Kenyon vil selv have Hesten. En Kvartermester har altid Forstand nok til at beholde det bedste til eget Brug."

"Arrester den Mand!" raabte Majoren rasende. Men ingen vidste, hvem den skyldige var; og den Haanlatter, hvormed de hilfede Underretningen herom, var just ikke skikket til at formilde Majoren. Han befalede Kaptein Chambers at overlevere Hesten straks og betragte sig som belagt med Arrest. I dette Dieblik kom Regimentets Oberst hen til dem, og Kaptein Chambers indankede Sagen for ham.

"Jeg husker godt den Historie paa Lookout, som næsten kostede Kaptein Chambers Livet," sagde Obersten. "Jeg gav ham dengang det Løfte, at han skulde faa beholde Hesten, dersom han kunde faa fat i den. Endelig har han da gjort det. Men, Hr. Kaptein," lo han, "det har ogsaa taget Dem næsten et Aar at gjøre det. Den Omstændighed, at den forrige Eier har givet Hesten til Chambers, har intet

at sige. Men De, Hr. Major, det vilde jo være penest at lade Chambers beholde Hesten; og jeg haaber, at De ikke vil gjøre nogen Indbending."

"Jo, jeg protesterer," brummede Major Kenyon. "Jeg ved, hvad min Pligt er, og jeg vil gjøre den. Kaptein Chambers faar ikke Hesten."

Mændene begyndte at knurre igjen, da de hørte dette, og Majoren blev derved end mere opbragt. "Jeg synes nok," sagde han spottende, "at Kaptein Chambers ikke burde tale saa meget om den Historie paa Lookout. Her er denne Gutunge, som uden Hjælp slog Kapteinen og tre af hans Mænd af Marken og dræbte den ene og saarede de andre. Jeg forstaar ikke, at Kapteinen egentlig har Grund til at være stolt af den Bedrift eller at den giver ham et slags Krav paa Hesten."

Breden blussede op hos Kaptein Chambers.

"Hr. Major," raabte han, "dersom De hermed vil insinuere, at jeg mangler Mod, forlanger jeg den Opreisning, som en Gentleman har Ret til at kræve af en anden."

"Hør, mine Herrer," afbrød Frederic dem, "det er ikke nødvendigt at mundhugges. Jeg antager, at naar Major Kenyon faar Sagens virkelige Sammenhæng at vide, vil han gjøre Kaptein Chambers sin Undskyldning. Det, som hændte paa Lookout Mountain, var paa ingen Maade Kapteinens Skyld. Jeg skjød ham fra et Baghold; han kunde sandelig ikke for det."

"Hvem har spurgt dig, hvad du tror om Sagen, din Dantkeesslyngel?" bed Majoren ham af. "Jeg har ikke og vil ikke insinuere, at Kaptein Chambers mangler Mod; men jeg paastaar, at han ingen Ret har til at

belønnes for, at han lod sig overliste af en slig en elendig Lurendreier."

"De er en nobel Person, som taler paa den Maade til en Fange," sagde Frederic. "Var jeg fri, vilde De være den sidste til at fornærme mig."

"Jasaa? Hvorfor det, din Hundehvalp?"

"De vilde mangle Mod til at gjøre det."

"Din uforstammede Hund! Jeg kunde have Lust til at lade dig smage denne," og han truede med Rynthæven.

"Major Kenyon, jeg stammer mig paa Deres Begne," sagde Obersten.

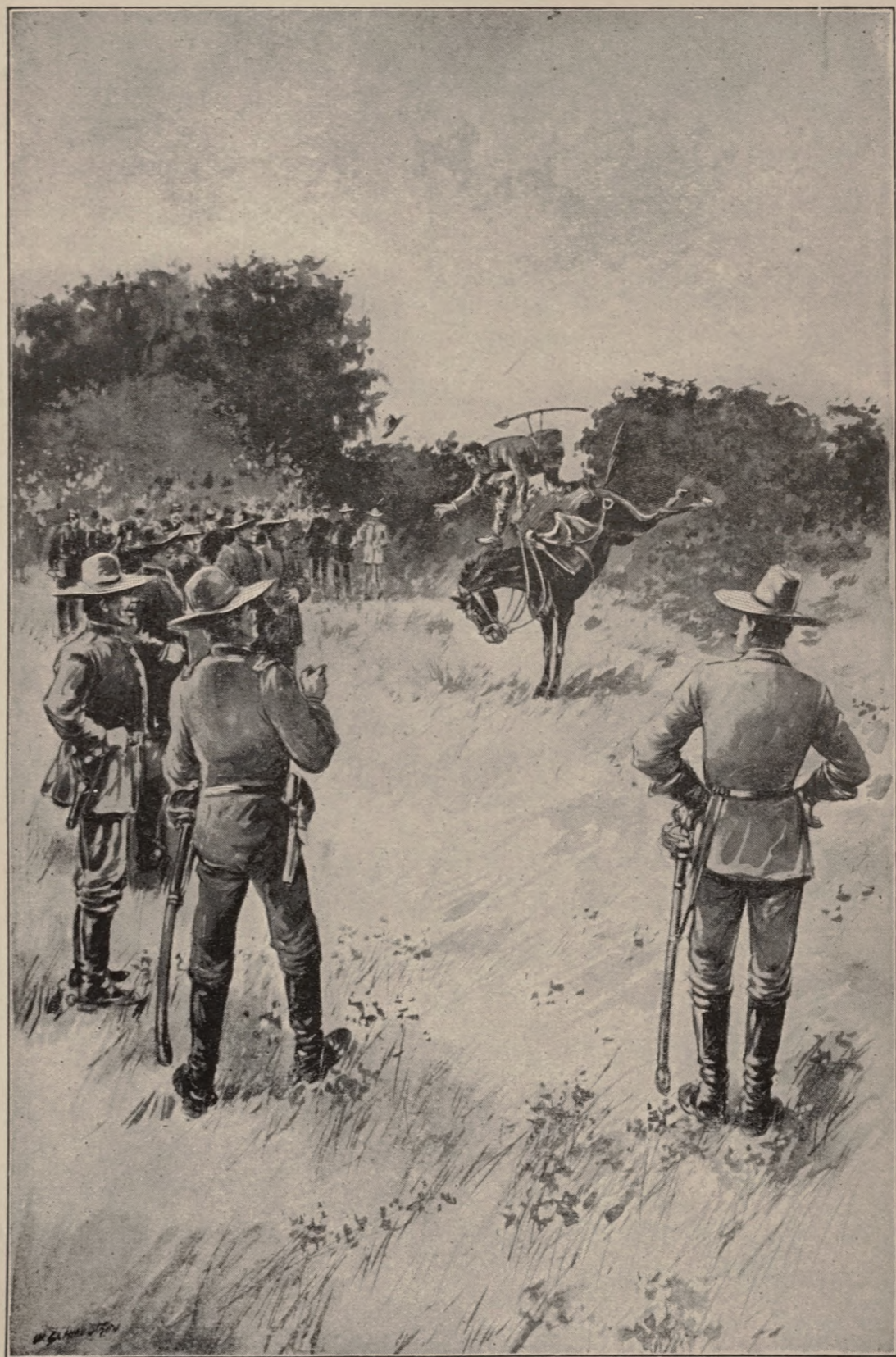
Frederic fik en lys Ide. "Sandt at sige, Hr. Major," sagde han, "tror jeg, at De helst burde lade Kaptein Chambers faa Hesten. Prince er nøie paa det; han vilde kanske ikke tillade Dem at sidde paa hans Ryg."

Der blev almindelig Latter; thi var der noget, som Major Kenyon var stolt af, saa var det af sin Dygtighed som Rytter. Han havde det meget med at give Opvisninger i den, naar der holdtes Parade.

Majoren blev purpurrød i Ansigtet. "Hvad mener du, din Hvalp?" brølte han. "Mener du, at jeg ikke er god nok til at ride en Hest, som har tilhørt en slig som dig; eller mener du kanske, at jeg ikke kan ride?"

"Jeg mener," sagde Frederic rolig, "at Prince kunde komme til at kaste Dem, og at De saaledes kunde tage Skade. Jeg taler af Omsorg for Deres Lemmer, skjønner De."

"Hesten skulde kaste mig! Mig, den bedste Rytter i denne Hærafdeling! Naar den gjør det, kan Chambers

Prince gjorde et høit Sprang, dreiede om og kastede Majoren
bortover Marken.

faa den. Jeg skal vise dig," og dermed sprang han i Sadeln.

Prince saa paa Frederic; men denne vendte sig bort, som om han intet mere havde med Sagen at gjøre, og Hesten gik bortover saa trygt, som om den havde været en doven Arbeidsgamp.

"Nu har du tabt Hesten din, Chambers," sagde en af de andre Officerer; og det er troligt, at Chambers selv morede sig med at bande indvortes.

"Det er et prægtigt Dyr," raabte Majoren tilbage, "den bedste Ridehest, jeg har siddet paa; saa tryk som en Gynge-stol og saa snil som et Lam. Og den skulde jo kaste mig! Ja, den var god," lo han og lod Hesten gaa i Galop.

Prince opførte sig saa pent, at Majoren ikke kunde ane Uraad.

Frederic lod Hesten fjerne sig omtrent hundrede Skridt, og saa pludselig plystrede han skarpt og paa en eien-dommelig Maade, som Hesten kjendte.

Det virkede som et Tryllemiddel. Prince gjorde et høit Sprang og dreiede om og slyngede Majoren bortover Mar-ken. Saa kom Hesten tilbage og stansede ved Frederics Side, hvor den stod og skjald i alle Lemmer.

Da de omkringstaaende Soldater kom sig af Overraskel-sen og forstod, hvorledes dette var gaaet til, blev der en uanstelig Jubel, og alle stimlede sammen omkring Prince og beundrede den.

Skjønt Majoren havde stødt sig slemt, var det dog ikke farligt; men han følte sig dødelig trængt i sin Stolthed. Han var næsten affindig af Raseri og kom haltende tilbage med Revolver i Haand og svor paa, at han vilde skyde baade Hesten og den nedrige Slusk, som havde eiet den.

"Neimen gjør du ei," raabte Mændene, og Obersten befalede strengt den rasende Major at stikke sin Revolver i Lommen og havde Møje med at dæmpe sin Vatter.

"Jeg forlanger Dpreisning," skreg Majoren og var næsten fra sig af Sinne.

"Ja, her kommer Generalen," sagde Obersten; "De kan appellere til ham."

General Iverson, som var Chef for Brigaden, kom nu tilstede og forlangte at vide, hvad der var paa færde.

"Sagen er den," svarede Obersten, "at Major Kenyon er bleven i den Grad rasende, at han vil skyde ikke blot en af de prægtigste Heste, som vi har fanget, men ogsaa en af Fangerne, og dette uden anden Grund end den, at Hesten kastede ham."

"Hvad for noget!" udbrød Generalen. "Har en Hest kastet Kenyon? Det kan ikke være sandt."

"Det var et Kneb, et elendigt og foragteligt Yankee-kneb," raabte Majoren, og saa maatte naturligvis Generalen høre den hele Historie.

Da General Iverson havde faaet fuld Rede paa det hele, sagde han:

"Det forbauser mig, at her skal være Klammeri i Anledning af en Hest, som vi har fanget. De, Hr. Major, faar vist forsøge at trøste Dem med, at det var et godt Puds, som denne unge Yankee spillede Dem, og saa faar De lade Chambers faa Hesten, saaledes som De lovede. Det var et ærligt Beddemaal, og De tabte."

Mændene vilde til at raabe Hurra; men et Blik fra Generalen bød dem lade det være.

Generalen fortsatte i en streng Tone: "Hr. Major, og

De, Hr. Kaptein, lad mig ikke faa høre mere Klammeri om denne Hest; De kommer ellers til at angre det. Kaptein Chambers, tag Deres Kompani med Dem paa en Tur bortover den Bei, hvor Yankeerne forsvandt. Skogen er fuld af Flugtninger, og De burde kunne faa fat i mange Fanger endnu. Dersom det er nødvendigt, kan De følge dem lige til Chattahoochee River. De, Major Kenyon, sørger for, at det Bytte, vi har gjort, Heste saavel som andet, samles og tages med til Athens." Dermed red Generalen fra Stedet.

Major Kenyon var alt andet end glad over den Bending, som Sagerne fik. Hans Ansigt var som en Tordensky, da han nu begyndte at adlyde Generalens Befaling.

Kaptein Chambers samlede sine Mænd, og saa red han bort til Frederic og sagde:

"Du, Bailey, jeg skal aldrig glemme det Puds, du spillede Majoren. Det var storartet. Og sliq en Hest, du! Den har jo mere end Menneskeforstand. Vær du sikker, at den hos mig skal faa det godt. Jeg skammer mig igrunden ved at tage den fra dig. Men jeg tror, at du heller vilde overlade den til mig end til Major Kenyon."

"Ja, det vilde jeg," svarede Frederic. "De er en Gentleman, og det er mere, end jeg tør paastaa med Hensyn til Majoren."

"Bailey," sagde Kapteinen sagte, "jeg skulde ønske, at jeg kunde redde dig fra at blive sendt til Andersonville; men jeg kan ikke. Andersonville er et Helvede. Kanste du faar høre fra mig; men jeg forstaar ikke, hvorledes jeg nu skulde kunne være dig til nogen Hjælp. Farvel!"

"Vent bare et Dieblit," sagde Frederic og gik hen til Prince og lagde Armene om Hestens Hals og strøg den ømt nedover Siden. "Farvel, gamle Ben," hvistede han og

vendte sig bort med saart Hjerte. Han var ikke istand til at tvinge Taarerne tilbage.

Mændene saa det og kunde saa godt forstaa det. De agtede Frederic saa meget høiere, fordi han holdt af sin Hest. Da Frederic igjen løftede Dinene, saa han bare en Støvsky paa Veien. Prince var borte.

Ellevte Kapitel.

Et uventet Møde.

Sangerne forblev i Athens etpar Dage, og deres Tal forøgedes stadig af Flygtninger, der var bleven opsnappede af Rebellerens Speidere. Disse Hviledage kom særdeles vel med for Darling, der hurtig kom til Kræfter igjen.

Det var tunge Dage for Frederic. Han sørgede over Prince næsten ligesaa saart, som han sørgede over, at han selv var Fange. Og saa var der den idelige Frygt for, at nogen kunde kjende ham. Det Buds, han havde spillet Major Kenyon, gav ham et vist Ry, og der var stadig nogen, som henledede Opmerksomheden paa ham og forklarede, at han var "den Yankee, som havde taget Kenyon ved Næsen." Der var ogsaa Fare for, at en eller anden af Fangerne kunde være uforsigtig nok til at forraade ham; men det lykkedes ham at give alle et Bink om, at de ikke maatte nævne hans Navn, og dette var dem nok.

Faren var alligevel større, end han anede. Major Kenyon havde maattet høre mange Spottegloser af de andre Officerer, og han forpligtede sig paa, at han skulde holde Opgjør med den Yankee, som havde skaffet ham den kjedelige Historie paa Halsen. Han tilgav aldrig noget, som havde saaret hans Forfængelighed. Han havde ogsaa en Mistanke om, at Frederic af en eller anden Grund havde skjult, hvem

han var. Menige Soldater pleiede ikke at ride flige Heste som Prince. Majoren havde hørt om Kaptein Shackelford og kjendte noget til hans Bedrifter. Han var ogsaa godt kjendt med General Shackelford og var næsten sikker paa at være paa rette Spor. Aftenen efterat Frederic blev Fange, sagde Major Kenyon til en af de andre Officerer:

“Du vil kanhænde tro, at det er bare forat hevne mig, at jeg siger det; men der er noget yderst mistænkeligt ved denne unge Yankee, som kalder sig Bailey. Sagen fortjener at undersøges. Jeg tror ikke, at hans Navn er Bailey, eller at han er en menig Soldat. Menige eier ikke flige Heste, som han havde, og som han indrømmede, at han selv havde opdrættet.”

“Der er meget i, hvad du siger; men dersom han er Officer, hvad kan da bevæge ham til at lægge Skjul paa det? Det maatte da være langt bedre at lade os vide, at han er Officer, end at negte det og blive sendt til det frygtelige Fængsel i Andersonville.”

“Jeg skal sige dig noget,” svarede Majoren, “dersom du vil love mig at holde tæt med det, indtil jeg blir færdig til at handle. Viser det sig, at jeg har Ret, vil der blive Røre, kan du tro. Jeg maa lade Sagen hvile nogle faa Dage, da jeg er nødt til at besøge Atlanta. Medens jeg er der, skal jeg forelægge Sagen for General Hood, og jeg antager, at han straks vil give mig Bemyndigelse til at handle.”

“Du taler i Gaader,” sagde Obersten, “og har gjort mig nysgjerrig. Jeg lover, at jeg ikke skal sige noget. Hvad er det?”

“Sagen er denne: Det er noksom bekjendt, at en af de mest notoriske og forbovne Speidere i Yankee-Armeen har havt netop en saadan Hest, som den der eiedes af denne hersens Bailey. Denne samme Speider har ofte været indenfor vore Linjer forklædt som en af vore Soldater, og han

kan saaledes arresteres og hænges som Spion. Du har vel hørt om det lille Selskab af Yankeeer, som var inde i vor Leir, lige før Kenesaw erobrede, og om den Driftighed, hvormed de huggede sig igjennem og undkom?"

"Ja, hele Armeen talte jo om det. Jeg tror ikke, jeg har hørt om en mere forboven Bedrift, siden Krigen begyndte."

"Nu, der er ingen Tvil om, at denne Fyr, som kalder sig Bailey, var det Selskabs Anfører. At han er vant til at udføre Bobestykker, kan man se af den Maade, hvorpaa han behandlede Kaptein Chambers og hans Følge paa Look-out Mountain. Jeg er ikke netop glad i Chambers; men vi maa dog indrømme, at han ikke er feig. Denne Bailey er nok ræd for, at han kan blive hængt; derfor er det, at han udgiver sig for at være en menig Soldat."

"Du kan have Ret," indrømmede Obersten; "men hvor er den Sensation, som dette skulde vække?"

"Jeg kommer nu til det Punkt. Dersom min Mistanke er begrundet, hvem tror du saa, at denne Bailey er?"

"Jeg kan ikke gjette."

"Han er ingen anden end Kaptein Frederic Shackelford, Chefen for General Shermans Speidere og en Søn af vor General Richard Shackelford."

"Hvad, du vil da vel ikke fortælle mig, at General Shackelford har en Søn i Unionsarmeen? Umuligt!"

"Det er ikke blot muligt; men det forholder sig virkelig saa. Han løb bort fra Hjemmet og sluttede sig til General Nelson næsten med det samme Krigen begyndte, og var til stor Hjælp for den Renegat i Arbeidet forat holde Kentucky i Unionen. Hans Far vilde ikke kjendes ved ham; men jeg har hørt, at de blev Venner igjen efter Slaget ved Shiloh. Gutten havde nok frelst sin Fars Liv eller noget saadant."

"Du tager kanske feil, naar du tror, at denne Bailey er General Shackelfords Søn."

"Det tror jeg ikke. Du kjender vel Generalen?"

"Ja, hvem er det, som ikke kjender ham. Han har Ord for at være en af vore tapreste Generaler."

"Se da nøie paa Bailey imorgen, og fortæl mig saa, om han ikke ligner General Shackelford."

"Jeg skal ikke glemme det. Men er det, som du tror, vil Generalen ikke takke dig, fordi du river Masken af hans Søn og maaske faar ham hængt. Det var bedre at tie med det og lade Gutten raadne i Andersonville; han kan ikke gjøre os nogen Skade efter denne Dag."

"Det vil jeg ikke," erklærede Kenyon med en Ed. "Jeg vil ikke blot hevne mig, men jeg vil skaffe mig Bestalling som Oberst, inden jeg er færdig med denne Sag. General Shackelford staar ikke synderlig godt anstreben i Richmond og endnu mindre hos General Hood. Det er en bekjendt Sag, at han stadig har støttet Johnston, og at han i de sterkeste Ordslag har fordømt Hoods Fremgangsmaade. Hood tror, at Nederlaget ved Peach Tree Creek skyldes den Omstændighed, at General Shackelford ikke gjorde sin fulde Pligt. Jeg skal uden Vanskelighed faa Hood's Tilladelse til grundig at undersøge denne Sag."

"Du slipper nok aldrig Taget, naar du først engang har bidt dig fast," lo Obersten.

"Nei, ikke naar jeg har faaet at gjøre med en elendig Yankee, som har lært sin Hest op til at gjøre mig til Spot og Spe. Hør bare den Sang!"

Borte i Mørket hørtes en Soldat synge af fuld Hals:

"Majoren han troede, han kunde ride vel;

Men, at du fæle Verden, hvor han dat og slog sig lel."

Andre Stemmer faldt ind i Takten, og der blev snart et stort Kor, som sang den nye Smædevise.

Major Kenyon styrtede i affindigt Raseri til Vagtofficeren og forlangte, at alle, som tog Del i Sengen, skulde arresteres og straffes. Men da det var umuligt at finde de skyldige, maatte Majoren indtil videre taale det.

Det var et Held for Frederic, at Majorens Samtale med Obersten var bleven hørt af Sergeanten, som havde Fangerne i Forvaring, og som havde faaet det Paalæg at udfærdige en Fortegnelse over deres Navne, Rang og Regimenter. Denne Sergeant var ikke blot en trofast Ven af Kaptein Chambers; men han var ogsaa paa et ærligt Had til Major Kenyon, fordi denne engang havde anklaget ham for Pligtforsømmelse og var nær ved at faa ham afflediget.

Sergeanten kom i al Stilhed til Frederic og fortalte ham, hvad han havde hørt, og sagde:

“Det kan være mig det samme, enten du er Kaptein Shackelford eller ei; men Major Kenyon vil fortsætte med at forfølge dig til det yderste. Han har foresat sig at tage Hevn over dig, og intet vilde være ham kjærere end en Anledning til at saare Kaptein Chambers. Det er heldigt for dig, at Majoren blir fraværende nogle Dage, og nu skal jeg fortælle dig, hvorledes du kan lure ham. Det er mig, som skal udfærdige Fortegnelsen over Fangerne. Dersom du vil, skal jeg give dig et nyt Navn og opføre dig som tilhørende et andet Regiment. Kommer du først ind i Andersonville under et andet Navn, vil det blive omtrent umuligt for Major Kenyon at finde dig. Jeg er villig til at gjøre dig denne Tjeneste for hans Skyld. Han søgte engang at faa mig afflediget som Sergeant, og kan jeg betale ham for det, skal det være mig en sand Fornøjelse at gjøre det.”

Frederik takkede Sergeanten for hans Venlighed, og da Navnelisten blev udfærdiget, var Frederic forbandlet fra

Charles Bailey til Frank Hetrick af Kompani A, af det Sjette Indiana Kavaleri-Regiment.

Frederic glemte aldrig den Tjeneste, som Sergeant Henry Devere herved beviste ham. Efter tre Dages Ophold i Athens begyndte Fangerne sin Marsch til Macon. Da Unionstropperne paa sit Streiftog havde ødelagt Jernbanerne, maatte Fangerne nu gaa tilfods hele Veien til Macon.

Da Veiret var lummert, og da Fangerne havde været Kavalerister og ikke vant med at marschere, tog det svært haardt paa dem. Men klagede de, saa fik de ingen anden Trøst end den, at naar Yankeeerne selv havde ødelagt Jernbanen, kunde de nu have det saa godt.

Det var en støvet og fodskaar og miserabel Skare Fanger, som efter næsten en Uges Marsch holdt sit Indtog i Macon. Paa Fortaugene var der en Mængde af Byens Folk, som frydede sig over, at saa mange af dem, som havde været med paa Røvertøget, nu havde faaet sin Løn.

Udenfor Husene stod mange af Byens skønne Døtre; men i deres Ansigter var der ingen Medynk med de stakkels Fanger, som slæbte sig forbi.

Frederic blev forundret over de skarpe og hjerteløse Udtalelser, som nogle af disse pene unge Damer lod falde. Idet Tøget passerede et af Byens prægtigste Huse, lagde han Merke til en Gruppe af unge Damer, som lod til at more sig udmerket ved at betragte Fangernes elendige Forfatning.

"Fik jeg raade," hørte han den ene sige, "skulde jeg lade hver eneste en af dem hænge."

"Men hvorledes vilde det da gaa med deres arme Sjæle?" lo en anden.

"Sjæle! Jeg tror ikke, at Yankeeerne har nogen Sjæl. De burde dog egentlig have en, forat den kunde pines i den

anden Verden," erklærede det skjønne Pigebarn og stampede i Sinne den lille Fod.

Frederic syntes, at der blandt disse unge Damer var en, som han skulde kjende. Han stirrede forundret paa dem og kunde næsten ikke tro sine egne Dine, da de faldt paa Kate Shackelford, som han troede skulde være i Nashville. Hun var en Datter af hans Onkel, Oberst Charles Shackelford, om hvem Frederic gjennem en Avis havde faaet vide, at han var bleven alvorlig saaret under Kampen i Stogene ved Dallas. Hans Hjem var i Nashville, og Frederic havde ikke hørt noget om, at Kate var paa Besøg herne i Syden.

Han blev saa overrasket ved Synet af hende, at han maatte glo en Stund; men en af Bagten mindede ham snart om, hvad han var, ved at stikke ham med Bajonetten og befale ham at holde Skridt.

Netop som dette hændte, fik Kate Die paa Frederic. Der undslap hende et lidet Skrig, og hun tog et Skridt frem, som om hun vilde tale til ham, men saa stansede hun og knugede Hænderne mod Hjertet og blev staaende bleg og ubevægelig.

Da Frederic merkede, at hun gjenkjendte ham, løstede han Haanden og lagde en Finger paa sine Læber. Kate saa det og forstod.

"Hvad er det, Kate?" spurgte de muntre Piger. "Hvad er det, som har skræmt dig? Du ser ud, som om du havde faaet Die paa et Spøgelse."

"Jeg — jeg syntes, der blandt Fangerne var en, jeg kjendte; men jeg maa have seet fejl."

"Er det en af dine Kjærestes, Kate?" spurgte de andre i Kor. "Vi har hørt, at du satte Fluer i Hovedet paa Dankeernes Officerer i Nashville. Hvem og hvad er han? Oberst eller General?"

Kates Læber dirrede og hun bad Beninderne om at holde op med dette Drilleri. "Jeg har ingen Kjæreste blandt disse Fanger," forsikrede hun dem; "men jeg kan af en eller anden Grund ikke lade være at synes Synd i Staklerne. De har vel Mødre og Koner og Søstre, de ogsaa."

"Men kjære dig, Kate; vi troede, at du overgik os alle i Had til Yankeerne. Hvad gaar der af dig?"

"Ja, jeg hader dem," sagde hun; "men de er da Mennesker, selv om nogen synes at have en anden Mening." Dermed vendte hun sig og fløi ind paa sit Værelse.

De andre fulgte hende med nysgjerrige Blikke. "Hun maa have seet en, hun kjendte," sagde de; men de var meget langt fra at gjette den virkelige Grund til hendes Frygt.

Skjønt hun med Liv og Sjæl sympatiserede med Syden, var der intet, som Kate ikke vilde have ofret forat redde Frederic fra det grufulde Fængsel i Andersonville. Han kom jo hende tilhjælp i hendes Nød, da hun forsmægtede i et af Nordens Fængsler, fordi hun havde ageret Spion. Hun forstod dog, at Frederic nu af en hende uforklarlig Grund ikke ønskede at blive gjenkjendt. Hun vilde være forsigtig; men hun vilde og maatte faa tale med ham. Og naar hun vilde noget, handlede hun ogsaa derefter.

Frederic oplevede snart en ny Overraskelse. Blandt nogle Officerer, som stod foran Hotellet, saa han sin Onkel, og med ham var Frederics Fætter, Kaptein Calhoun Pennington. Synet af denne unge Mand tog næsten Pusten fra Frederic. Calhoun var ikke blot hans Sødfkendebarn, men havde været hans Barndoms Legekamerat. De var mere som Brødre end Fættre. Men Calhoun var ligesaa tro mod Syden som Frederic mod Norden. Da Krigen brød ud, sluttede Calhoun sig sammen med den berømte John S. Morgan og vandt megen Udmærkelse som en af denne Høvding's Officerer. Under Morgans Streiftog ind i Ohio blev

Calhoun haardt saaret og toges derpaa tilfange. Saasnart han kom sig paa Benene igjen, slygtede han, og siden den Tid havde Frederic ikke hørt noget til ham. Men her var han nu i Macon og lod til at være i bedste Velgaaende. Frederic trak Hatten nedover Ansigtet og kom forbi, uden at nogen lagde Merke til ham.

Fangerne indespærredes i et stort Bomulds-Varehus, indtil man kunde skaffe tilbeie Jernbanevogne forat føre dem til Andersonville. Frederic søgte sig en Plads i det mørkeste Hjørne af Varehuset og ønskede hverken at se eller at sees. Mange nysgjerrige samlede udenfor forat betragte Fangerne, og mange kom forat haane og spotte.

Saa blev der Leven borte ved Døren. Det var et Selskab af unge Damer, som ønskede at se Fangerne. En af dem var Kate Shackelford.

Med et af sine mest indtagende Smil spurgte hun Kaptein Bainbridge, som havde Ansvaret for Fangerne, om hun kunde faa Lov til at gaa derind; hun var næsten sikker paa, at der var en blandt dem, hvem hun kjendte, en, som havde gjort hende en betydelig Tjeneste i Nashville.

Kaptein Bainbridge var ung; han havde stiftet Betjendtskab med Kate og beundrede hende meget; han var mere end villig til at gjøre, hvad hun bad om.

“Jeg skal lade Fangerne ordne sig i Gelede, Miss Shackelford,” sagde han, “saa kan De gaa fra den ene til den anden, indtil De finder den, De søger.”

Han saa gjorde, og Damerne gik langsomt forbi. Frederic saa dem komme og mumlede: “Det er ude med mig. Jeg troede, at Kate havde forstaaet mit Bink; men jeg tog altsaa feil.”

Men Kate var klogere, end han tænkte. Straks hun fik Die paa ham, pegte hun paa ham og sagde: “Det er

ham, jeg mener; men — men jeg kommer ikke paa, hvad hans Navn er."

"Frank Getrick, til Tjeneste, Miss Shackelford," sagde Frederic og gjorde et Skridt frem.

"Javist," svarede hun med et Smil. "Jeg ser, at du ikke har glemt mig, Frank. Din Hukommelse er bedre end min. Hr. Kaptein, faar jeg Lov til et Dieblik at tale med Fangen under fire Dine."

"Med Fornøielse, Miss Shackelford," sagde Kaptein Bainbridge.

Da Kate og Frederic kom bort i et Hjørne for sig selv, sagde hun: "Hvorledes er du kommen hid, Frederic; og hvorfor har du givet dig et nyt Navn?"

"Vær forsigtig, Kate; nævn ikke mit Navn saa høit."

Med saa faa Ord som muligt forklarede han, hvad der var hændt, og hvorfor han havde antaget Navnet Frank Getrick, og saa tilspøiede han: "Nu forstaar du, hvor vigtigt det er for mig, at ingen faar vide, hvem jeg er. Denne Major Kenyon vil ikke unde sig Hvile, før han faar Greie paa det. Og nu, Kate, fortæl mig nu om dig selv. Hvordan ialverden hænger det sammen, at du er her?"

"Jeg hørte, at Far var alvorlig saaret, og saa fik jeg Lov til at passere Grænsen ved Decatur. Calhoun mødte mig ikke langt fra det Sted og fulgte mig hid. Far var i det herbærende Hospital. Og nu er han heldigvis næsten bra igjen."

"Men Calhoun, hvorledes kom han til at møde dig? Hvorledes kunde du vide, at han var her med Roddy?"

"Jeg traf ham i Nashville og ordnede det da," stammede Kate frem.

"Det er nok, Kate," afbrød Frederic hende, "du behøver ikke at sige mere; jeg forstaar."

"Na, Frederic," klagede hun, "hvorfor vil du og Calhoun sætte baade Liv og Ære paa Spil ved saadant? Hvorfor kan ikke nogen anden udføre dette farlige Arbejde?"

"Hvorfor har du selv gjort det, Kate?" spurgte Frederic sagte. "Det er, fordi vi elsker den Sag, vi tror paa."

Kates Dine lyste. "Frederic," hviskede hun, "jeg skulde gjerne dø i dette Dieblif, dersom det vil skaffe Syden Seir. Men," vedblev hun lidenskabelig, "jeg kan ikke taale, at du gaar i Fængsel. Du har ingen Anelse om, hvor fælt det er i Andersonville. Jeg var der for to Uger siden. Det er frygteligt; det trodser al Beskrivelse."

"Jeg er nødt til det, Kate. Og du maa ikke søge at gjøre noget for mig; thi du kunde derved lægge Strikken om min Hals. Du maa ikke fortælle din Far eller Calhoun, og ikke engang min egen Far, at du har seet mig. Har du seet Far?"

"Nei; han vil ikke forlade Krigsskuepladsen, ikke en eneste Dag engang. Han har Ord for at være en af de dygtigste og tapreste Generaler i Armeen. Men det siges, at Hood ikke liker ham; thi det er bekjendt, at han er en varm Ven af General Johnston."

"Kjære Far; gid jeg kunde faa tale med ham! Men, Kate, vi maa ikke tale sammen altfor længe. Det har gjort mig godt at faa se dig. Reiser du tilbage til Nashville, kan du fortælle Mabel Vaughn om dette Møde med mig; men du maa ikke nævne det til nogen anden. Og en Ting til: Læser du nogensinde Navnet Frank Hetrick i Fortegnelsen over dem, som er døde i Andersonville, vil du altsaa vide, at det er mig.

"Frederic," sagde Kate og rødmede lidt, "hvorledes staar det til med Kaptein Hugh Raymond?"

"Han var frisk og munter, Dagen før jeg forlod

Atlanta. Han er nu paa General Stanleys Stab og er den samme tapre og joviale Hugh, som han altid har været."

"Han kan være rigtig uforfæmlet. Han skrev mig et dumt Brev, som om jeg kunde ville veksle Breve med en Yankee. Men jeg gav ham grei Bested, kan du tro." Hun saa dog langt fra glad ud, da hun sagde dette.

"Det gjør mig ondt, Kate, at du ikke engang vilde veksle Breve med ham. Men glem nu ikke vor Aftale med Hensyn til mig. Og nu Farvel."

"Farvel, Frederic, og Gud være med dig. "Kate vendte sig bort og søgte at paatage sig en ligegyldig Mine; men hendes Hjerte var fuldt.

"De synes at have meget tilovers for den unge Yankee," sagde Kaptein Bainbridge, da Kate takkede ham for hans Venlighed.

"Det har jeg ogsaa," svarede hun rolig. "Han stod Bagt ved vort Hus i Nashville en Tid. Engang var der en Officer blandt Yankeeerne, som fornærmede mig —"

"Sturken!" raabte Kaptein Bainbridge. "Havde jeg været der, skulde han ikke faaet Anledning til at gjøre det mere end den ene Gang ialfald."

"Denne unge Gut, denne menige Soldat," fortsatte Kate, "gav Officeren en under Dret og fældte ham til Jorden. De ved tilstrækkeligt om den militære Disciplin til at forstaa, hvor meget en menig Soldat bover, naar han paa den Maade tager en Officer i Skole."

"Hvad blev der gjort ved Sagen?" spurgte Kapteinen ivrig.

"Ingenting. Officeren skammede sig ved at anmeldes den, og unge Hetrick slap saaledes fra det; men jeg skylder ham ligemeget Tak for det. Jeg skulde ønske, at jeg kunde gjøre noget for ham."

Kaptein Bainbridge vilde mere end gjerne sitre sig Rates Velvilje. "Miss Shackelford," sagde han, "dersom jeg telegraferer til Kaptein Wirz og beder ham om at gjøre mig den Tjeneste at give denne unge Fyr noget at bestille udenfor det egentlige Fængsel, tror jeg, han gjør det. Gutten vil i det Tilfælde faa Tag over Hovedet og tilstrækkelig Føde, og det vil sige ikke faa lidet i Andersonville."

"Tak, Hr. Kaptein. Jeg skal komme Deres Venlighed ihu." Kate sendte den lykkelige Kaptein et venligt Smil og gik.

Hun vidste dog ikke, enten hun havde gjort Frederic en Tjeneste eller det modsatte. Mon han vilde være mere udsat for at blive gjentjendt, dersom han havde Arbeide udenfor Fængslet? Hun vidste ikke; men hun frygtede for, at dette kunde være Tilfældet. Kaptein Bainbridge havde sagt, at Fangen paa den Maade vilde faa Mad og Husly, og over dette glædede hun sig.

De andre Fanger trængte sig sammen rundt Frederic og forlangte at faa vide, hvem denne skjønne unge Dame var og hvad hun havde villet.

"Na," svarede han skjødesløst, "hun er en ung Dame, hvem jeg i Nashville engang kom tilhjælp, da en fordrukken Soldat fornærmede hende. Hun har hele Tiden været meget taknemmelig for denne Tjeneste, og nu vilde hun bare spørge, om hun paa nogen Maade kunde hjælpe mig."

Kate og Frederic var bleven enige om denne Historie, som de vilde bruge, dersom nogen mistænkte dem forat være Slegtninge. Den var forresten ogsaa sand, da Frederic virkelig engang havde faret ilde med en Soldat, som havde talt stygt til hende paa Gaden.

"Du er en lykkelig Fyr," svarede de andre Fanger; "hun er en straalende Skjønhed, du. Er hun en af vore eller er hun en Rebel?"

"Rebel, naturligvis," sagde Frederic og vendte sig fra dem, da han ikke ønskede at svare paa flere Spørgsmaal.

Den følgende Morgen begyndte Reisen til Andersonville. Samme Dag ankom Major Kenyon til Macon. Han tilhørte en fremragende Familie i S. Carolina og havde før Krigen været en Magt i Statens Politik. Han havde nu talt med General Hood og forklaret, hvorfor han nærede Mistanke med Hensyn til den Fange, som kaldte sig Bailey. Hood var i daarligt Humør paagrund af den Række Nederlag, han havde lidt ved Atlanta. Han var rasende, fordi nogle af hans Generaler havde kritiseret ham, og det var ham en sand Glæde at faa Anledning til at saare General Shackelford, til hvem han nærede et oprigtigt Had. Major Kenyon fik derfor straks Bemyndigelse til at undersøge Baileys Sag og til at arrestere ham og søge at faa ham hængt, dersom det skulde komme for en Dag, at han virkelig var Kaptein Frederic Shackelford.

Da Majoren fik vide, at Fangerne allerede var undervejs til Andersonville, sendte han følgende Telegram til Kaptein Wirz:

"Macon, den 14de August 1864.

Kaptein Henry Wirz,

Kommandant i Andersonville!

Blandt Fangerne, som idag sendtes herfra, er Menig Charles Bailey, Kompani B, Tredje Kentucky Kavaleri. Hold ham i Arrest, indtil jeg kommer, da jeg har god Grund til at tro, at han er en Officer og en berøgtet Spion. Jeg kommer til Andersonville imorgen forat undersøge Sagen.

Marion Kenyon,

Major."

Etpar Timer tidligere havde Kaptein Wirz faaet et andet Telegram saalydende:

“Macon, den 14de August 1864.

Kaptein Henry Wirz,

Kommandant i Andersonville!

Blandt Fangerne, som idag sendtes herfra, er Menig Frank Hetrick af Kompani A, Sjette Indiana Kavaleri. Dersom De vil skaffe ham en Bestilling udenfor selve Fængslet og idethele behandle ham saa lempelig, som Fængselsdisciplinen tillader, gjør De en stor Tjeneste mod mig saavel som mod en af de skønneste Damer i Macon.

Guilford Bainbridge,

Kaptein.”

“Dette gaar, min Tro, for vidt,” mumlede Kaptein Wirz og kløede sig bag Øret, da han havde læst Kenhons Telegram. “Her er Major Kenyon, som vil, at en af Fangerne skal hænges, medens Kaptein Bainbridge forlanger, at en af de andre skal behandles som en Gentleman.”

Tolvte Kapitel.

Andersonville.

Inde i Furuskogene i den sydlige Del af Georgia ligger den lille Landsby Andersonville. Før Borgerkrigen havde Verden ikke hørt noget til den; i det sidste Aar af Krigen var Stedets Navn Indgrebet af alt, hvad der er rædselsfuldt. Nu er Andersonville hellig Grund; thi i den hviler Støvet af næsten fjorten tusen Unionssoldater.

Sommeren og Høsten 1864 var Antallet af Soldater, som døde i Andersonville, paa det nærmeste ligesaa stort som det samlede Antal af dem, der faldt paa Slagmarken baade i Grants og Shermans Armeer. Det er umuligt med Ord at skildre Rædslerne i Andersonville; det vilde være som et Forsøg paa at male de infernalste Regioner.

Jernbanetoget, som havde Frederic og de andre ombord, stansede ved Middagstiden foran den skrøbelige Stationsbygning i Andersonville.

Fangerne steg af og ordnedes i Gelede, og den korte Marsch til Fængslet begyndte, en Marsch, der blev gjort af saa mange Tusinder, der aldrig vendte tilbage.

Før Kolonnen gik ind gennem Borten, fik den Befaling til at gjøre Holdt, og en Sergeant, der af Kaptein Wirz lod sig bruge til alle slags Skurkestreger, og der gik under Navnet "Wry Neck Smith," spurgte med høi Stemme efter Menig Charles Bailey af Kompani B, Tredie Kentucky Kavaleri.

Frederic fik Hjerteklap; men der var ingen, som bedkjendte sig Navnet.

"Bedkommende gjør rettest i at komme frem, dersom han vil sit eget Bedste," raabte Kaptein Wirz, som havde et Telegram i Haanden.

Fangerne kastede spørgende Blikke bortover Rækkerne; men der var ingen Charles Bailey, som meldte sig.

"Lad der holdes Navneopraab," skreg Wirz rød af Sinne; "Spionen kan ikke redde sig ved at negte at bedkjende sig sit Navn."

Navneopraabet fandt Sted; men til Kapteinens Forbauselse indeholdt Listen ikke noget saadant Navn som Charles Bailey.

"Det var beshynderligt," brummede han og leverede Smith et andet Telegram og sagde: "Lad os da faa vide, om denne er her."

"Menig Frank Hetrick, Kompani A, Sjette Indiana Kavaleri," raabte Smith.

Frederic syntes, han hørte sin Dødsdom. Han følte Rægerne skjælve, og det var ham, som om han holdt paa at kvæles. Det varede imidlertid bare et Dieblit; han tog sig sammen og traadte tre Skridt frem og stod der fuldstændig rolig og fattet.

"Sergeant," befalede Kaptein Wirz, "før de andre indenfor Pæleverket," og Frederic saa sine Kamerater føres videre.

Da Darling saa, at Frederic maatte træde ud af Rækkerne, gjorde han Tegnet til at ville springe frem og stille sig ved hans Side; thi han kunde ikke tænke sig andet, end at Frederic skulde arresteres som Spion. Men en af Kameraterne trak Darling tilbage til sin Plads og hvistede til ham:

“Havde du gjort et Skridt til, vilde du nu have været død. Saa du ikke, at en af Bagten hævede sit Gebær for at flyde?”

“Dersom der hænder min Kaptein en Ulykke, kan det være mig det samme, om jeg blir skudt ned,” sagde Darling.

Han fik dog ikke se, hvad der blev af Frederic; thi sammen med de andre Fanger blev han jaget videre og ind gennem den Port, over hvilken der burde have staaet skrevet, ligesom over Dantes Helvede: “Der er intet Haab mere for den, som træder ind her.”

“Kom du med mig,” sagde Kaptein Wirz til Frederic, og denne befandt sig snart i Kapteinens private Kontor. Her hørte Frederic til sin store Forundring, at istedetfor at mistænke ham forat være en Spion, havde Kapteinen skilt ham fra de andre Fanger forat vise ham en særegen Gunst.

“Du maa bare give dit Ord paa, at du ikke vil prøve paa at rømme,” sagde Kaptein Wirz, “saa skal jeg give dig en god Plads. Du er født under en lykkelig Stjerne. Kaptein Bainbridge siger, at der er en skjøn ung Dame, som beder mig om at være snil mod dig.”

Frederic skjønte nu, at det var Kate, som havde talt hans Sag, og han takkede hende i sit Hjerte. Men kunde han gaa ind paa de Betingelser, som her var Tale om. Gjorde han det, vilde det være forbi med alt Haab om at undvige, og da vilde Darling ogsaa være overladt til sin Skjæbne. Nei; han vilde aldrig svigte sin trofaste Løitnant, og han kunde heller ikke give Slip paa Haabet om at gjenvinde Friheden. Han sagde derfor:

“Forstaar jeg det ret, maa jeg til Gjengjæld for den Gunst, De vil bevise mig, undertegne det Løfte, at jeg ikke vil søge at undvige, og at jeg hellerikke vil hjælpe nogen anden til at gjøre det.”

"Netop, ja; her er Parolen."

"Hr. Kaptein," sagde Frederic, "jeg siger mange Tak for Deres Venlighed, og jeg vilde tage imod Deres Tilbud, dersom jeg kunde gjøre det med Gode. Men faar jeg Anledning til at rømme herfra, saa vil jeg benytte den. Desuden vil jeg ikke have det bedre end mine Kamerater. Af disse Grunde maa jeg negte at underskrive Parolen."

"Hvad for noget! Vil du ikke?" raabte Wirz.

"Nei, jeg vil ikke; før vil jeg sulte med mine Kamerater indenfor Palisaderne."

"Ja, saa sult da, din store Løst!" skreg Wirz rasende. "Her," raabte han til en af sine Mænd, "tag dette Fæ med dig og lad ham sulte sammen med de andre. Saa, du vil ikke give noget Løfte? Det blir ikke mange Dage, før du kommer til at angre det."

Bagten greb Frederic og trak afsted med ham. Porten aabnede sig for ham og lukkedes igjen. Han var i Andersonville.

Han kommer aldrig til at glemme det Syn, som der mødte hans Blik. Han snappede efter Veiret, og hans Hjerne omtaagedes. Drømte han, eller var han maaske død? Skulde han tro sine egne Dine?

Foran sig havde han en aaben Mark, som indeholdt atten eller tyve Acres og var omgivet af et Bælevert bestaaende af store Furustokke omtrent tyve Fod lange.

Seksten Fod indenfor denne Palisade var der en Række mindre Bæle, og paa disse var der spigret et smalt Bord, saaledes at der dannedes et sammenhængende Gjerde. Dette var "Dødslinjen," som ingen Fange havde Lov til at passere.

Gjennem Midten af den indhegnede Plads gif der en Myr, som var næsten tre hundrede Fod bred, og midt igjen-

nem denne løb der en liden Bæk. Paa det tørre Land, som var tilovers, — høist tretten eller fjorten Acres — var mere end 30,000 Mennesker stubede sammen. Man kunde forresten være nær ved at tvile paa, at disse lodne, gule og afmagrede Bæfener virkelig var Mennesker.

Slig Glendighed, slig haabløs Fortvilelse havde Frederic aldrig før seet afmalt i menneskelige Ansigter. Det var et Syn, som godt kunde lamme den modigste, og Hundreder af dem, som kom til Andersonville, faldt straks sammen og kom sig aldrig mere.

Frederic fik kun liden Tid til at se sig om. Fangebogterne skyndte paa ham, indtil han kom til det Sted, hvor hans Kamerater var. Disse modtog ham som en, der var bleven frelst fra Døden. Men da de fik vide, at han ikke havde været i nogen Fare, men tvertimod kunde have faaet det meget bedre end de andre, dersom han havde villet love ikke at rømme, blev Forbauselsen endnu større. Mange sagde, at det var dumt af ham ikke at give dette Løfte; men Darling trykkede hans Haand.

Darling forstod ham og hviskede, straks han fik Anledning:

“Kaptein, jeg havde opgivet alt Haab. Jeg troede, at din Saga var ude. Jeg sørgede over, at jeg ikke fik dele din Skjæbne. Endnu forstaar jeg ikke rigtig, hvordan dette hænger sammen.”

Da Frederic havde fortalt ham, hvad Kaptein Wirz havde sagt, og hvad han selv havde svaret, sagde Darling:

“Der er ingen Tvil om, at det er Miss Shackelford, som har villet hjælpe dig paa denne Maade. Men du svæver vist endnu i Fare. Major Kenhons Telegram til Kaptein Wirz viser, at han er dig i Hælene. Han kommer til at søge dig her, og naar han opdager, at Bailey er spurloft

forbunden, vil han foretage en omhyggelig Undersøgelse, det kan du stole paa."

"Hvad er der at gjøre?" spurgte Frederic.

Darling tænkte et Dieblit, og saa sagde han: "Var jeg i dit Sted, vilde jeg bytte Navn og Plads med en, som er i et andet Kompani. Jeg tror, at det lader sig gjøre. Der var, ved du, saa mange af os, at vi er inddelte i flere Kompanier med nitti Mand i hver."

"Det er en god Ide," sagde Frederic; "vi skal undersøge, om vi kan gjøre Brug af den."

De var saa heldige at finde en Soldat, som lignede Frederic og som straks var villig til at bytte Navn og Plads med ham, og saaledes forvandlede Frank Hetrick til William Goodspeed af Kompani C, Niende Michigan Kavaleri.

Denne Forandring blev Frederics Frelse; thi den følgende Morgen kom Kaptein Wirz ind til Fangerne sammen med Major Kenyon og en sterk Vagt.

Majoren var bleven yderst forbausset, da han kom til Andersonville og af Kaptein Wirz fik den Besked, at der ikke var noget saadant Navn som Charles Bailey paa Fortegnelsen over Fangerne.

Men da Wirz fortalte om et andet Telegram, som bad ham om at tage sig af en Frank Hetrick, og da han dernæst oplyste, at denne Løst havde negtet at underskrive Parolen, begyndte Major Kenyon at spidse Øren. Han bad om at faa se denne Fange.

Saaledes gik det til, at de kom for at faa fat i Frank Hetrick.

Det Kompani, som Frederic havde tilhørt, opstilledes derfor i Råd, og Navnene raabtes op.

Darling, som vidste, hvad det gjaldt, lagde sit Hoved i Blød forat udspekulere noget, hvorved han kunde føre Majoren ind paa et galt Spor. Goodspeed, som havde taget Fre-

derics Blads, havde lært sin Lektse. Han skulde sige, at han i Nashville havde bevist Miss Kate Shackelford en Tjeneste, og at det uden Tvil var hende, som forat vise sin Taknemmelighed havde faaet Kaptein Bainbridge til at sende Kaptein Wirz det omhandlede Telegram.

Goodspeed meldte sig, da Navnet Frank Hetrick blev opbraabt. Han anmodedes om at komme frem. Han gjorde det med Frygt og Bæven, skjønt han saa ud til at være rolig og fattet.

Han maatte underkaste sig et strengt Forhør og gav grei Betsked om sit Møde med Kate Shackelford og om Grunden til, at hun havde noget tilovers for ham. Men han negtede paa det bestemteste at kjende noget til Charles Bailey.

Det var en bitter Skuffelse for Major Kenyon. "Kaptein Wirz," sagde han, "denne Soldat ligner vistnok Bailey; men det er dog klart, at han ikke er den, jeg søger. Er De sikker paa, at han er den, som svarede til Navnet Hetrick, da De bød Dem til at skaffe ham en Bestilling udenfor Fængslet?"

"Ja, det er den samme Mand," svarede Wirz, som ikke netop udmærkede sig ved at være skarpsynt.

Major Kenyons Blik traf til at hvile paa Darling. "Hør du," raabte han strengt; "var ikke du sammen med en Soldat, som kaldte sig Bailey og som spillede mig det Puds med Hesten?"

"Jo, Hr. Major," svarede Darling.

"Hvad blev der af ham?"

Han har smurt Haser, Hr. Major," erklærede Darling uden at fortrække en Mine.

"Smurt Haser!" brølte Majoren. "Naar og hvor?"

"Natten før vi forlod Athens. Jeg havde gjort det samme, dersom jeg ikke havde været saaret."

"Hvorfor blev Sagen ikke anmeldt?" spurgte Majoren, som nu var bleven i høieste Grad oprørt.

"Hvorledes kan jeg vide det?" svarede Darling rolig. "De kunde da vel ikke vente, at en af os skulde melde det?"

Flere af de andre Fanger fulgte nu det Bink, som Darling havde givet dem, og erklærede, at de ogsaa havde været vidende om Baileys Flugt, at han sneg sig forbi Bagten og undkom, Natten før de forlod Athens. To eller tre andre Fanger undkom paa samme Maade, sagde de.

Major Kenyon var fuldstændig raadvild; men han var ikke tilfreds. Dersom det forholdt sig, som disse Fanger fortalte, skulde nogen komme til at svie for det. Men der maatte stikke noget under, som han ikke forstod; han vilde gaa tilbunds i Sagen. Han troede, at dersom de vilde, kunde nok Miss Shackelford og Kaptein Bainbridge kaste Lys ind i dette Mørke. At Miss Shackelford skulde interessere sig saa varmt for en menig Soldat, bare fordi denne havde forsvaret hende mod en fordrunken Fyr paa Gaden, syntes ham ikke troligt. Der maatte være noget mere.

Major Kenyon vendte tilbage til Macon med den faste Beslutning at gjøre alt muligt forat faa Sandheden at vide. Det var nu ikke bare Hevnlyst, som drev ham, men ogsaa den Overbevisning, at der var Forræderi med i Spillet. Der maatte være dannet et Komplot med det Maal at redde en Unionsofficer, som havde givet sig et falskt Navn, og om hvem det var notorisk, at han var hjemfalden til Straf som Spion. Der kunde blive noget at vinde, tænkte Majoren, dersom det lykkedes ham at bringe hele denne Sag for Lyset; kanske det kunde lede til, at han fik Bestalling som Oberst. For det første fik han forresten ikke Tid til at foretage videre Undersøggelser; thi i Macon ventede der ham et Brev, som befalede ham straks at indfinde sig hos General Wheeler. Han maatte saaledes lade Sagen hvile nogle Dage.

Skjønt den værste Fare syntes at være overstaaet, ansaaes det ikke forat være raadeligt af Frederic og Goodspeed at bytte Plads igjen straks, men at vente nogle Dage ialfald.

Den første Dag i Andersonville havde givet Frederic og Darling saa meget andet at tænke paa, at de ikke havde lagt synderlig Merke til sine Omgivelser forresten.

Det blev Nat. Luften havde om Dagen været utaalelig hed, og Fangerne havde maattet udstaa forfærdelige Lidelser. Der var en næsten uudholdelig Stank. Frederic lagde sig ned, men kunde ikke sove. Fra alle Kanter kunde han høre Jamren og Bønner og Eder. Mange af Fangerne laa i Feberfantasier og udstødte hjerteskjærende Skrig. Forgjæves søgte han at tilstoppe sine Øren for al denne Glendighed. Natten syntes aldrig at ville tage Ende.

“Om Natten længes vi efter Dagen,” sagde en af de andre Fanger til ham, “og om Dagen venter vi bare paa, at det skal blive Nat.”

Da det begyndte at lysne, følte Frederic sig noget lettet.

“Dick,” hviskede han til Darling, “dette Fængsel er Døden. Vi maa rømme snart, ellers gaar det med os som med disse Statler omkring os, og vi vil da ikke have Kræfter og Mod til at gjøre noget.”

Darling kastede et Blik paa de høie Palisader, paa “Dødslinjen,” paa de bevæbnede Fangevogtere og paa de truende Kanoner. “Kaptein,” sagde han med et tungt Suk, “der synes ikke at være nogen Mulighed for at slippe herfra.”

“Vi maa,” svarede Frederic.

Fangerne fik sine Rationer, og det var vel noget til Mad! En stor Vogn fuld af rygende og væmmelig Mais=

melsgrød fjørtes ind, og et bestemt Kvantum kastedes ud til hvert Kompani bestaaende af nitti Mand.

Der var ikke sørget for, at Fangerne kunde have Kopper eller Kar, hvori de kunde helde sine Rationer. Grøden kastedes derfor i en Haug paa skidne Tæpper eller i Sække, som man havde lavet sig af gamle Butselægger, og hvor man ikke havde saa meget engang, kastedes den paa Jorden.

Frederic vendte sig bort med Afsky. Han havde endnu ikke sultet længe nok til at kunne sætte dette væmmelige Stof tillivs.

Han og Darling gik ned til Porten, hvor de, som i Løbet af Natten var døde, laa opstablede forat læsses paa Kjærrer og kjøres ud til Begravelsesstedet. Der var denne Morgen 127 Lig, og de var saa udmagrede, at det faldt en vanskeligt at tro, at de engang havde været Mennesker.

"I Himlens Navn, Kaptein, skal dette ogsaa blive vor Skjæbne?" raabte Darling med Forfærdelse.

"Nei, Dick; vi maa komme herfra eller dø under Forsøget paa at gjøre det."

I dette Dieblik hørtes et Rifflestud, og en af Fangerne udstødte et Skrig og faldt død om. Han havde været saa uforsigtig at bøje sig ud over "Dødslinjen" forat saa fat i en liden Fille, som laa paa Jorden, og som han kunde have Brug for.

"Der er en Stakkel til, som er kommen ud af disse Umenneskers Klør," sagde Darling med et stngt Smil. "Kaptein, heller end at blive her og sulte vil jeg hverve Rekruter blandt Fangerne og begynde en aaben Kamp for Friheden. Det vilde blive en ærefuld Død."

"Dick, dersom der ikke er nogen anden Udvei, er jeg med paa din Plan; men det vilde være umuligt at mande disse sultne Stakler op til at slaa et Slag."

“Kaptein, vi maa gjøre os færdige til at rømme, før vi mister Helsen og Kræfterne. Vi maa forsøge, om det er muligt at fortære vore væmmelige Rationer, saa vi ikke blir for sultne til at orke nogenting. Lad os se os om lidt; kanske vi kan opdage noget.”

De gik langsomt en Tur gennem Fængslet og brugte sine Dine saa godt de kunde.

“Se paa den Mand, Kaptein,” raabte Darling og pegte paa en af Fangerne, som syntes at være meget ældre end de fleste. Hans Haar og Skjeg var næsten hvidt, og han var bøiet og mager.

Det merkelige ved denne Mand var forresten hans Ansigt, som lyste af Glæde og Lykke. Han var heri saa forskjellig fra de andre, at Frederic ikke kunde andet end stirre paa ham og forundre sig.

Den gamle Mand havde det travlt med at stille nogle Binder tilrette omkring paa Jorden. Han bar sig saa underlig ad, at Frederic talte til ham.

“Mine Herrer,” sagde Gamlingen, “det glæder mig at se Eder hos mig. Vil I gjøre mig den Ære at spise Middag hos mig? Du Anna, gjør Plads til disse Herrer ved Bordet. Vi skal have Gjestebud idag. Hvad ler du ad, Maggie? Suppe, mine Herrer? Nei? Nu, lidt Fisk, da. Og saa et Stykke af Stegen. Kaffen ogsaa. Der er ingen, som kan maale sig med min Anna i at koge god Kaffe.”

Saaledes fortsatte han med at nævne Retterne og underholde sig med de forskjellige Medlemmer af sin Familie.

Frederic blev dybt rørt og fik Taarer i Øinene. Det var næsten værre end at høre de døende skrig og jamre sig.

“Han har holdt paa med dette en hel Uge,” hviskede en Kamerat, “og han er meget lykkelig; han bilder sig ind, at

han er hjemme mellem sine kjære. Det lakker nok mod Enden med ham."

Det var ogsaa sandt. To Dage derefter laa han blandt de mange andre ved Porten forat blive kjørt ud til Begravelsespladsen.

Med syge Hjerter gik Frederic og Darling bort til den lille Bæk, som løb gennem den Myr, der optog den midtre Del af den indhegnede Plads.

Det, som de der saa, var saa ubeskrivelig fælt, at de flygtede fra det straks.

Den slimede Sump, som var næsten et hundrede Skridt bred, syntes at være levende; den gik i en slags bølgende Bevægelse som en uhyre Fisk af en hvidagtig Farve. Hele Sumpen var nemlig fuld af Madiker, og der opsteg fra den en forfærdelig Stank.

"Hvordan ialverden er det muligt, at Folk kan leve paa et saadant Sted?" raabte Frederic.

Idet de gik tilbage henimod Porten, blev de opmærksomme paa en Forstyrrelse borte i en Klynge af Fangerne. Der stod en elendig Benrangel, som engang havde været en sterk Mand, og tryglede om Lov til at gaa udenfor forat tale med sin Kone. Frederic saa straks, at han var syg og fantaserede.

"Lad mig gaa ud et Minut, bare et lidet Minut," bad Manden. "Jeg skal ikke rømme; jeg skal komme tilbage straks. Lad mig bare faa se hende og tale et Ord til hende, før jeg dør. Hører du hende? Hun tigger om Lov til at komme til mig. Hun knæler ned og græder og beder saa bakkert om Lov. Tilbage, siger jeg! Jeg vil se hende."

Og med en vanvittig Mand's Styrke sled han sig løs og styrkede frem over "Dødslinjen."

"Styh ikke! Styh ikke! Han er fra Forstanden," raabte et tusen Stemmer; men der faldt et Skud, og den ulykkelige Mand laa og vred sig i Dødsstrampen.

"Det betyder tredive Dages Forlov for mig," lo den Mand, som havde skudt ham; han blæste Røgen ud af sin Rifle, medens ti tusen Fanger udslængede Forbandelser over ham.

"Er disse Fangevogtere Mænd, eller er de Djæble?" spurgte Darling.

"Na de egentlige Djæble er vel Myndighederne i Richmond," svarede Frederic og bed Tænderne sammen.

Da de vendte sig bort fra dette bedrøvelige Skue, hørte Frederic og Darling et Udraab af Overraskelse og Glæde, og en Mand med langt, graat Haar og Skjeg, en gul Hud over de gamle Benknokler og et Par dybe Dine, der brændte som gloende Kul, styrtede hen til dem og greb deres Hænder med begge sine.

Frederic stirrede paa ham længe og opmærksomt og slængede derpaa sine Arme omkring ham og raabte:

"Smith! Jamen er det vor kjære gamle Ven, John Smith!"

"Ja," sagde den gamle Mand; "det er John Smith fra Kentucky. Kaptein, nu da jeg har seet dig igjen, er jeg villig til at dø."

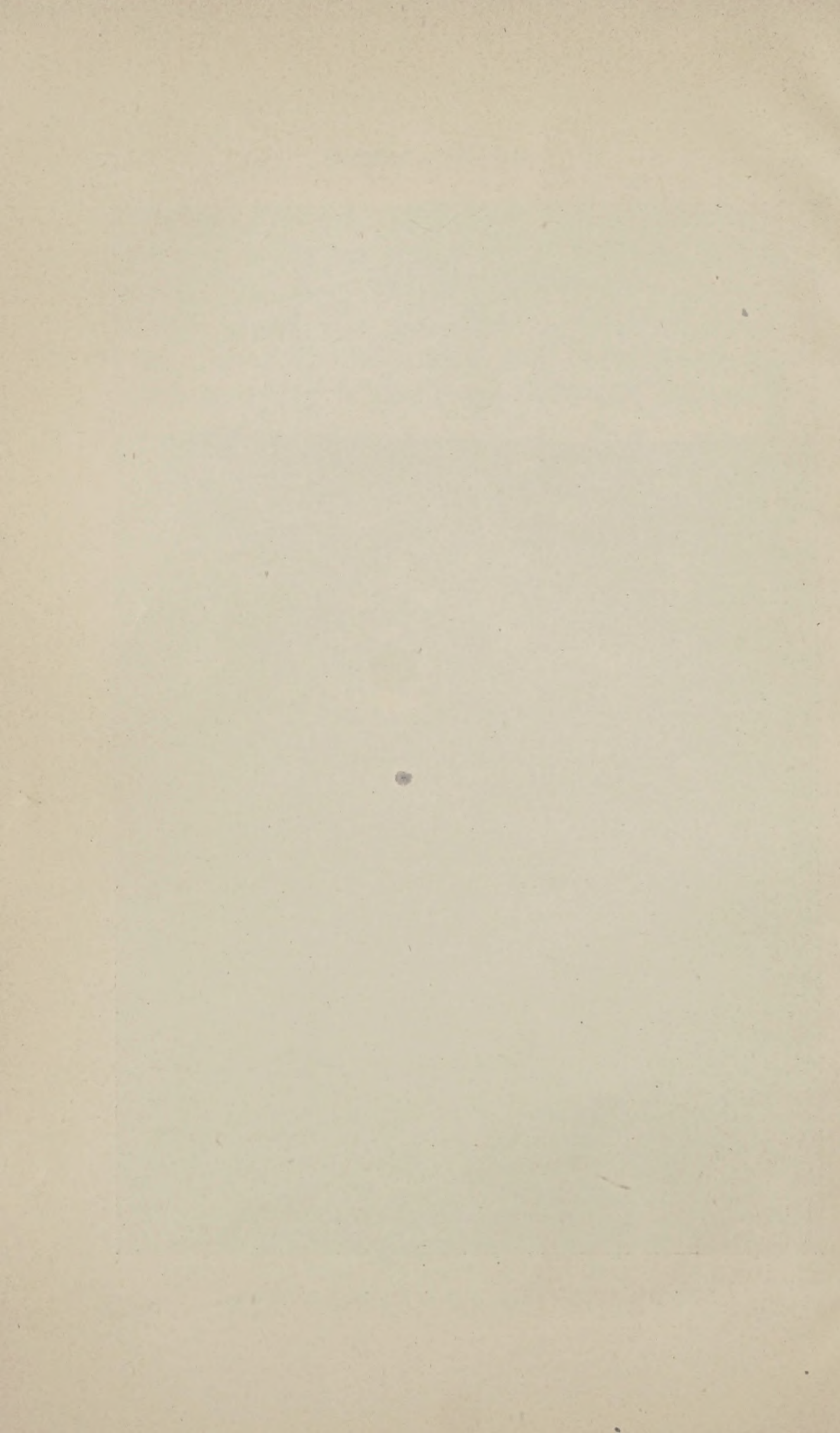
Han slap Frederics Haand og traadte et Skridt tilbage og sagde:

"Nei, hvad siger jeg? Det er stygt af mig at sige, at det glæder mig at se dig og Darling paa dette Sted. Kaptein, hvorledes er du kommen hid til dette Helvede?"

"Hys! Du maa ikke kalde mig Kaptein. Kald mig Frederic. Men fortæl mig nu, hvad der har hændt dig,

"Skhd ikke! Skhd ikke! Han er jo fra Forstanden."

siden den Nat, da vi skiltes paa Pigeon Mountain lige før Slaget ved Chickamauga."

"Der er ikke meget at fortælle," svarede Smith. "Da jeg den Morgen var lige ved at naa frem til Negleys Leir, styrtede jeg lige lukt i Armene paa et Kompani Rebeller. Jeg tog Foden fat; men en Kugle gjennem Anklen endte min Flugt, og jeg var Fange. Først førtes jeg til Bibby, saa til Belle Isle og saa til Salisbury, og nu i April kom jeg hid. Du, Dick, jeg ser, at du altsaa slap fra det med Livet dengang, vi sidst skiltes."

"Ja, saavidt; men jeg var haardt saaret. Kapteinen og jeg har talt om dig mange Gange og undret os over, hvad der blev af dig. Du kan tro, vi har savnet dig, Smith. I mange Maaneder var vi aldrig ude paa nogen Tur uden at tale om, hvor gjerne vi vilde have haft dig med os."

"Ja, det er vist og sandt," sagde Frederic. "Men du, gamle Ben; du maa have lidt meget ondt."

"Det er lidet at tale om, Kaptein. Du ved, at jeg er bare John Smith, gamle John Smith fra Kentucky; men du Kaptein; det gjør mig saa ondt for dig, og dog har Synet af dig glædet mine gamle Dine."

"Smith, skulde det ikke lade sig gjøre at rømme?"

Den gamle Mand rystede paa Hovedet. "Nogle saa har forsøgt det; men de fleste af dem indhentes og bringes tilbage. Jeg gjorde det ogsaa engang; men Blodhundene fandt mig. Jeg har tænkt paa at prøve det engang til; havde omtrent bestemt mig til det. Sandt at sige, var jeg bleven enig med mig selv om at forsøge det imorgen."

"Men hvorledes?" spurgte Frederic. "Du ser ikke ud til at have Kræfter til det."

"Kan jeg bare komme ud og dø som en fri Mand, skal jeg dø lykkelig," svarede Smith. Og saa fortalte han dem, hvad han tænkte paa at gjøre. Frederic og Darling stirrede paa ham med Forfærdelse, da han udviklede sin Plan.

"Men Smith, Smith, det er altfor rædsomt," sagde Frederic. "Og lader det sig udføre?"

"Det har været gjort nogle saa Gange," svarede Smith, "og kanske jeg ogsaa kan gjøre det. Men Rebellerne er nu lidt mere forsigtige. Jeg vil ikke forsøge det, dersom du og Dick ønsker, at jeg skal blive her."

"Nei, Smith; vi vil hjælpe dig. Men det ser saa umuligt ud, og det er saa grueligt."

Der gik en Gysen gennem Frederic ved den blotte Tanke.

Smiths Plan var denne: Han vilde lade, som om han var død, og blive lagt sammen med de døde ved Borten for derfra at kjøres ud til Gravpladsen.

De døde, som kjøres ud om Natten, kastedes ikke ned i Graven før om Morgenens, og der kunde i den mørke Nat være en Mulighed for at krable sig ud af den store Dynge af Lig og undkomme.*)

"Men, Smith, selv om det lykkes dig at komme herfra, vil du dø af Sult og Glendighed. Du er jo saa afkræftet, at du bare saavidt er istand til at holde dig oppe."

"Jeg foretrækker at dø i Skogen og alene fremfor at ligge her og raadne," erklærede den gamle Mand med Eftertryk.

"Det kan jeg forstaa, Smith, og vi skal hjælpe dig, saa godt vi kan. Dick og jeg har ogsaa bestemt os til at komme væk herfra eller dø under Forsøget paa at gjøre det."

*) Denne Plan blev saa ofte anvendt ved Fængslet i Libby, at der tilslut blev holdt Vagt over de døde.

“Du kan ikke følge min Plan,” sagde Smith med noget af sit gamle Lune, “du er ikke mager nok endnu, og Darling heller ikke.”

Den følgende Morgen bar Frederic og Darling sin gamle Ben til Porten og lagde ham ned i den lange Række af døde. Der var ingen blandt disse Skeletter, som mere lignede et Liv, end Tilfældet var med John Smith. Hans lange graa Haar og Skjeg skjulte halvveis hans Ansigt og Bryst. Det brimlede af Utøi paa ham ligesom paa de døde Kroppe, mellem hvilke han laa, og han rørte sig ikke.

Endelig kom den tunge Vogn, og med stygge Eder og Latter begyndte man at kaste de døde op paa den, som om det havde været Brændeved.

Frederic og Darling stod nogle Skridt derfra og betragtede det gyselige Skue i aandeløs Spænding. Da Turen kom til Smith, blev han læsset paa Vognen sammen med de andre, uden at nogen anede Uraad.

“Gudskelov!” hviskede Frederic; “han ligger øverst oppe paa Læsset og vil ikke blive klemt ihjel.”

Vognen var nu fuld og ramlede afsted med sin fæle Fragt. Porten aabnedes og lukkedes igjen, og Frederic og Darling lettede Hjertet med et dybt Suk.

“Nu er han ialfald udenfor Fængslet,” sagde Darling.”

“Ja; men det værste staar endnu tilbage. Vi kan bare haabe og bede om, at hans Plan maa lykkes.”

Den følgende Morgen, da de døde kastedes ned i Graven, sagde en Soldat:

“Det forekommer mig, at der er en Vankeekrop mindre nu, end der var igaarkveld.”

“En af dem maa have fundet for godt at staa op fra de døde, da,” lo en anden. “Er du sikker paa, at du ikke regnede feil?”

“Na, nei; men hvad gjør det til Sagen? Det er vel ikke saa nøie med en død Yankee mere eller mindre.”

“Nei; de skal jo allesammen denne Bei før eller senere; lad os derfor nu grave ned dem, vi har; der er mere end hundrede af dem.”

Det blev saaledes ikke anmeldt, at et af Vogene paa en eller anden Maade havde fordultet.

Trettende Kapitel.

Paa fri Fod igjen.

Hvergang Porten aabnedes den følgende Dag, eller der syntes at være noget usædvanligt paa færde, skjalv Frederic og Darling af Frygt for, at det kunde være Smith, som blev bragt tilbage blodig og sønderreven efter en Kamp med Blodhundene. Men da Dagen gik, og de ikke hørte noget, begyndte de at nære Haab om, at han havde haft Held med sig.

"Men han var saa afkræftet," sagde Frederic, da han og Darling talte om Sagen, "at Hundene kan have revet ham i stykker og dræbt ham."

"Eller han kan være død af Sult og Udmattelse," sagde Darling. Det maa have været grueligt at ligge flere Timer mellem de mange døde; det maatte sætte selv de stærkeste Nerver paa en haard Prøve, medens han var saa asmagret, at han saa ud som et Lig. Det er intet Under, at Rebellerne lod sig narre til at tro, at han var død."

"Havde han ikke haft overordentlig Livskraft og et ubetvingeligt Mod, vilde han have bukket under for længe siden," sagde Frederic. "Jeg skjønner ikke, hvorledes han kan have levet gennem Natten, selv om han har været istand til at frable sig frem og komme ned af Bognen uden at blive seet, og vi maa næsten haabe, at han er død. Jeg taaler

ikke at tænke paa, at han maaske vandrer omkring i Skogen halbnøgen og uden Mad."

Engang i Løbet af Dagen kom Kaptein Wirz ind til Fangerne sammen med en fremmed Officer. Denne skulde søge at hverve Rekruter for Rebelarmeen. Han holdt en Tale til Fangerne og oplyste dem om, at Syden ganske sikkert kom til at gaa af med Seiren, at Grant snart vilde befinde sig paa Flugt til Washington og Sherman til Chattanooga.

"Eders Regjering," sagde han, "kan ikke gjøre noget for eder, selv om den vilde. Forresten vil den ikke; den bryr sig ikke om eder. Det er den ligegyldigt, om I lever eller dør. I klandrer os for det, som I her maa lide; men Skylden hviler paa eders egen Regjering. Den vil ikke gjøre nogen Verdens Ting forat redde eder fra at sulte ihjel. Syden har hele Tiden været villig til at udveksle Fanger; men eders Regjering svarer med et bestemt Afslag. Hvorfor skulde I vise Trostid mod en Regjering, som ikke har det mindste tilovers for eder? Abe Lincoln er et Uhyre; han vil bare le, om I kreperer af Sult."

Han blev afbrudt derved, at Fangerne raabte "Hurra for Abe Lincoln!" og "Hvem er det vel, som holder paa at sulte os?"

"Sydens Regjering," fortsatte Officeren, "gjør alt hvad den kan for eder. ("Det er Løgn," raabte Fangerne.) For nu at vise eder, at I tager feil, og at Sydens Regjering ønsker at gjøre vel og hjælpe eder, vil jeg nu gjøre eder dette liberale Tilbud: Alle, som vil tage Tjeneste i Sydstaternes Armeer, vil faa det godt og faa god Betaling. ("Ja, i Sydens værdiløse Penge." spottede Fangerne). I Penge faa gode som Guld, saasnart Syden har tilkjæmpet sig Uafhængighed."

Officeren taug et Dieblik forat se efter, om hans Tale havde virket, og saa fortsatte han: "Vil I lade eder hverve, saa skal ingen af eder sendes ud paa Krigsskuepladsen, men udgjøre en Del af Bagten ved Bjerne inde i Landet for saaledes at hjælpe til med at opretholde Lov og Orden. Sydstaternes Regjering gjør eder dette liberale Tilbud. Lad alle, som vil tage imod det, komme frem og melde sig. Husk, at vi ikke vil forlange af nogen af eder, at han skal bære Baa-ben mod sine forhenbærende Kamerater."

Frederic saa sig ængstelig omkring paa de forsamlede Tusinder. Hele dette forfærdelige Fængsels Lidelse, Glen-dighed og Rædsel sprang ham i Dinene. Her stod disse Krigsfanger, halvnøgne, udhungrede, færdige til at segne om og dø. Vilde ikke nogle af dem tage imod det fristende Tilbud? Nei; ikke en eneste Mand rørte sig af Flækken. Officeren blev rød i Ansigtet.

Saa tog en af Fangerne tilorde: "Hr. Oberst, vi sulde og raadne og dø; men vi kan aldrig være utro mod det gamle Flag."

En begyndte at synge:

"We are coming Father Abraham,
Three hundred thousand strong,
Shouting the battle-cry of freedom."

Ti tusen Stemmer begyndte at synge med, høiere og høiere, indtil det var som naar mægtige Bølger brusser mod Stranden.

"Til Helvede med Fader Abraham!" skreg Wirz rasende. "Jeg skal sulde eder saaledes, at I ikke kan synge. I skal saa Lov til at ligge her og raadne." Forfulgt af Fangernes Raab og Spottegloser skyndte han og de andre sig ud, og da de forsvandt gjennem Porten, stemte det mægtige Kor i og sang:

“My Country, 'tis of thee,
Sweet land of Liberty.”

Frederic havde aldrig før hørt denne Hymne synges med saadan Følelse og med en saa glødende Fædrelandskjærlighed.

Sangen døde hen mellem Grantræerne, som omgav Fængslet, og der faldt en høitidelig Stilhed over Fangerne.

Indtil en af dem, som havde været saa lykkelig at faa et Flag med sig ind i Fængslet ved at hulle det omkring Kroppen under Klæderne, nu trak sin lasede Skjorte tilside og viste frem sin Skat. Hundreder stimlede sammen om ham forat faa Lov til med Urefrygt at berøre denne Helligdom, og en satte i at synge:

“Oh, say, can you see by the dawn's early light
What so proudly we hailed at the twilight's last
gleaming?”

Det slog an, og ti tusen Stemmer forenede sig om at synge Flagsangen, hvorefter de gav sin Begeistring Luft ved Gang paa Gang at istemme et rungende Hurra.

Udenfor rasede Kaptein Wirz som et vildt Dyr. Han udstedte en Kommando, og hans Soldater indtog sine Stillingen paa Bolden omkring Pæleverket. En Kanon dun-drede, og en Bombe for skrigende henover Fængslet og eks-ploderede i Skogen paa den anden Side.

Fangerne stod som forstenede. De troede, at Wirz vilde begynde den Udryddelseskrig, hvormed han ofte havde truet; men han vilde nok bare unde sin lille Sjæl den Glæde, han kunde have af at jage Fangerne en dygtig Skræk i Blodet.

Da Larmen havde lagt sig, sagde Frederic til Darling: “Dick, nu forstaar jeg først, hvad Fædrelandskjærlighed er. Vi fryder af dem, som har Mod til at marschere lige frem mod Fiendens Kanoner. Men det Mod, som saaledes udvi-

ses, naar man er ophidset af Kampens Hede, fortjener ikke at nævnes i Sammenligning med det Mod, som disse Fanger lægger for Dagen. De holder paa at sulte ihjel, men viser tilbage Tilbudet om Føde og Liv. De døe tommevis og lider skrækkelige Kvaler; og dog kan de med Døden i Halsen synge Stjernebannerets Pris og begejstres af Kjærlighed til sit Land."

"I de kommende Aar," sagde Darling, "vil Beretningen om Andersonville ryste ikke blot Amerika, men hele Verden. Men midt i alle disse Rædsler vil sees det herligste Eksempel paa Fædrelandsfjind, Trostid og Billighed til at ofre alt for en stor Sag, hvortil Verden ingensinde har været Vidne. Det er større at dø i Andersonville end at dø paa Slagmarken."

Begge sad en Stund i sine egne Tanker, indtil Darling sagde: "Kaptein, skal vi være blandt dem, som døe paa dette Sted?"

"Nei," erklærede Frederic med Kraft; "vi vil ialfald ikke langsomt pines tildøe. Maa vi døe, saa lad det være under et Forsøg paa at undkomme."

"Amen!"

"Jeg tænkte først," fortsatte Frederic, "at vi maaske kunde ordne det saa, at vi engang fik være med blandt dem, som sendes ud i Skogen efter Brændevad, og at vi da kunde gjøre Forsøget paa at komme væk. Men jeg hører nu, at alle, som saaledes gaar i Skogen, maa give sit Ord paa, at de pent vil vende tilbage, og jeg kan ikke saa mig til at bryde et saadant Løfte. Desuden vilde et saadant Forsøg paa at undkomme have liden Udsigt til at lykkes. Bagten vilde være i Hælene paa os øieblikkelig. Er der ikke nogen Mulighed for, at vi kan klatre over Pæleberket?"

"Det er tyve Fod høit," svarede Darling og betragtede

med et haabløst Blik de Palisader, som omgav dem, "og uheldigvis har vi ingen Vinger."

"Lad os gjøre en Rundtur saa nær, som vi kan gaa uden at vække Mistanke," sagde Frederic. "Kanske vi kan være saa heldige at opdage noget."

"Ja, lad os det," og de begyndte at slentre bortover.

Skjønt de havde været Fanger saa kort en Tid, havde de allerede begyndt at spore Følgerne. Glendigheden, som de saa rundt omkring sig, havde ogsaa en lammende Indflydelse paa dem; det var næsten, som om de havde faaet et tungt Slag paa Hovedet. Det siges, at mange Soldater, som kom til Andersonville, rystedes i den Grad af det Skue, der mødte dem, at de aldrig kom sig, men sygnede hen og døde, som om de havde faaet en Pest i Blodet.

Mod Ost i Nærheden af det Sted, hvor den lille Bæk havde sit Udløb, lagde Frederic Merke til, at der i Palisaden mellem to af Bælene var en liden Spræk. Den kunde være saa omtrent to Tommer bred og gik nedover etpar Fod. Han greb Darling ved Armen.

"Dik," hvistede han, "ser du den lille Abning?"

"Ja; men hvad kan den nytte os?"

"Skjønner du ikke, at et Taug med en Knude i Enden kunde hægtes fast i den lille Abning og sætte os istand til at klatre over Bæleverket?"

Darling skvat op. "Du har Ret, Kaptein," udbrød han. "Men," fortsatte han med klangløs Stemme, "hvor er vort Taug? Og selv om vi havde et, tror du, vi kunde saa hægtet det fast i den smale Abning? Og hvad vilde Bagten bestille, medens vi strævede med at gjøre dette?"

"Vi faar haabe paa Lykken," svarede Frederic rolig. "Lad os ikke være bange for Løber i Veien, før vi ser dem. Dette er den eneste Plan, som falder mig ind og som frembyder endog den ringeste Mulighed for et heldigt Udfald.

Den er farlig; men vi maa forsøge den. Og hvad Tauget angaar, maa vi vel paa en eller anden Maade kunne lave et saadant."

"Kaptein," sagde Darling, "jeg skammer mig over min Modløshed. Du kan stole paa mig til Enden. Jeg tror, at du har løst Knuden."

De var fast bestemte paa at rømme og begyndte straks at træffe sine Foranstaltninger. De var enige om, at ingen af de andre Fanger skulde indvies i deres Plan. Det var en bekjendt Sag, at Fængslet var fuldt af Spioner, som længedes efter Anledning til at aabenbare Undvigelsesforsøg, fordi de derved kunde skaffe sig Begunstigelser hos Kaptein Wirz.

Frederic og Darling fik ordnet det saa, at de den følgende Dag var blandt dem, som hentede Brændevod. De havde nøie merket sig det Sted, hvor de vilde forsøge at klatre over Bæleverket, og de ønskede at gjøre sig kjendt med Terrænet mod den Kant.

Heldigvis var det i Skogen paa den Side, at de skulde samle Brænde. Frederic havde Dinene med sig. Gang paa Gang kastede han Blikket udover og lukkede derpaa Dinene forat prøve, om han kunde erindre akkurat hvordan det saa ud. Paa denne Maade lykkedes det ham at fotografere Stedet i sin Hukommelse.

De huggede Ved lige ved den Sump, der strakte sig langs med den lille Bæk, som randt gennem Fængselsgrunden. Den Øks, som Frederic brugte, gik af Skafstet og faldt ned i Kanten af denne Sump.

En af Fangevogterne lagde Merke til det og sagde leende: "Du faar slaa Skafstet bedre fast, Yankee, ellers kommer du til at fløve dit Hoved."

Frederic tog Øksen op og stak Skafstet ind i den og begyndte at spikke en Kile, hvormed han vilde faa Greierne

til at hænge sammen, da det pludselig faldt ham ind, at her maaske kunde byde sig en Anledning til at faa fat i en Øks, der kunde komme vel med som Vaaben eller være nyttig til at grave med.

Dersom Planen om at klatre over Bæleverket ikke skulde lykkes, havde Frederic og Darling nemlig bestemt sig til at forsøge paa at grave sig en Wei under det, og da vilde en Øks være til stor Hjælp.

Frederic laante nu Darlings Øks forat drive Rilen ind, og saa hvistede han: "Dik, jeg lader denne Øks flyve af Skafet engang til. Da maa du passe dit Snit til at faa fat i den og gjemme den ved dit Bryst. Overlad saa Resten til mig."

Darling nikkede; men han forstod ikke, hvorledes Frederic havde tænkt at forklare, hvad der var blevet af Øksen.

Den fløi igjen af Skafet, og dennegang faldt den ned tæt ved Sted, hvor Darling stod, og Bagten traf til at se mod en anden Kant. Darling greb Øksen og gjemte den indenfor Besten og fik det saa travlt med at hugge, som om han havde Betaling for det. Frederic fandt en Kjepp og begyndte at stikke med den i Sølen.

"Hvad er det, du bestiller, Yankee?" raabte Opsynsmanden.

"Øksen fløi af Skafet igjen og faldt her i Sølen," svarede Frederic og fortsatte med at lede efter den.

"Har du mistet Øksen, saa faar jeg høre ondt for det. Jeg skulde have lyst til at kaste dig ud i Sølen efter den."

"Det er ikke min Skyld," sagde Frederic og blev ved at søge.

Opsynsmanden kom til og hjalp ham; men det var umuligt at finde Øksen.

"Den maa have faldt længere ude i Sumpen, end du tror," sagde han.

"Det er muligt; men jeg syntes, den faldt ned akkurat her."

"Det nytter ikke," sagde den anden endelig, "den er tabt. Og det er ikke værd at sige noget om det. Gamle Wirz vilde holde mere Leven, end om jeg havde dræbt hundrede Nankeer. Jeg liker ikke at faa ham paa Nakken. Raft Skaftet ogsaa i Sølen; og lad saa Wirz selv gjøre den Opdagelse, at vi har mistet den, dersom han kan."

"Jeg forstaar," sagde Frederic og stak Skaftet ned i Sølen.

"Og nu holder du Kjæft med det, dersom du ikke vil, at jeg skal styde Hovedet af dig," truede Bagten.

"Jeg skal ikke sige et Ord," erklærede Frederic. "Hvorfor ialverden skulde jeg snakke om det. Jeg vilde vel derved bringe ogsaa mig selv i Uleilighed."

Wirz havde ikke Raad til at holde Kjøregreier til saadant Brug, og Fangerne tog derfor den Ved, som de havde hugget, paa Ryggen og bar den hjem.

Kaptein Wirz lagde Merke til Frederic, da denne kom med sit tunge Læs paa Ryggen, og sagde med et Grin: "Hvorledes synes du om det? Var det ikke dig, som negtede at underskrive Parolen, din Tost?"

Frederic værdigede ikke Fyren noget Svar, men tænkte ved sig selv: "Kanskje jeg kan komme til at overraske dig, din Skurk, og vise dig, at jeg ikke er saa stor en Tost, som du tror."

Den Nat satte Frederic og Darling et kort Skaft i Øksen og havde saaledes skaffet sig et temmelig brugbart Vaaben.

Den følgende Dag begyndte de at søge efter noget, hvoraf de kunde lave et Taug. Begge havde været saa hel-

dige at beholde et betydeligt Pengebeløb hos sig, da de førtes i Fangenskab, og dette kom nu vel med. For en uforstammet høi Pris fik de kjøbt to Telte og en Lommekniv. Værredet var sterkt og godt skikket for det, som de vilde bruge det til.

Da Natten kom, rev de Teltene op i lange Værredestrimler og lavede af disse et langt og sterkt Tau. En stor Knude blev knyttet i den ene Ende, og indenfor denne bandt de en Sten fast, saaledes at det vilde blive lettere at kaste Tauget over Palisaderne.

"Der," sagde Frederic, da dette var gjort, "kan vi nu bare faa Tauget ind i den Abning mellem Bælene, vil det nok holde, og saa er det værste overstaaet."

"Ja, medmindre Bagten skulde faa det Indfald at skyde os," sagde Darling tørt.

Nu havde de ikke andet at gjøre end at vente paa den beleilige Tid. Frederic havde forsigtig merket sig det Sted, hvor Forsøget skulde gjøres, og han troede sig istand til at finde det i den mørkeste Nat. Der gik etpar Dage, før de fandt det raadeligt at vove Forsøget. Imens havde de af en Vagtmand faaet kjøbt et Stykke Grovbrød, som de gjemte og vilde tage med til Rejsekost.

Saa kom der en mørk Stormnat. Et svært Regnskyl slukkede alle Baal, og det var bælmørkt i Leiren. Den lille Bæk blev til en rivende Strøm. Fangerne frøs og hakkede Tænder og krøb i Skjul under sine Telte eller i de Hul, som de havde gravet i Jorden.

I Begyndelsen lynte det, og det kunde ikke nytte at tænke paa at komme afsted, eftersom et Lyn naarsombhelst kunde aabenbare, hvad de havde for sig. Men endelig lagde Tordenveiret sig, skjønt der endnu hang mørke Skyer over Stedet og det vedblev at regne.

Da Frederic og Darling havde seet, hvad Slags Nat det blev, gjorde de sig hurtig rede til at udnytte Anledningen. De havde været saa forsigtige, at ikke engang deres nærmeste Kamerater havde nogen Anelse om, at de tænkte paa at rømme. Frederic havde Lauget viklet omkring Brystet under Skjorten, og Darling havde tullet Øksen ind i et Stykke Tøi og bar den paa sig. De havde ikke anden Proviant end det Maisbrød, som de havde kjøbt, og som de nu havde i sine Lommer.

Med det samme det blev mørkt, listede de sig hen i Nærheden af det Sted, hvor Forsøget skulde voves. Et par Gange var der nogen, som talte til dem og spurgte, hvad de havde at bestille saa langt borte fra sine Telte; men ved Forsigtighed lykkedes det dem at undgaa altfor nærgaaende Spørgsmaal, og efterat det blev fuldstændig mørkt og Uveiret brød løs, fik de være i Fred.

De lagde sig saa nær ved det forjættede Land, som de vovede at gaa, og ventede paa det beleilige Dieblif. Der hengik flere Timer, og det syntes, som om Lynilden ikke vilde ophøre. De var gjennembaade og skjalb af Kulde. Først en Time efter Midnat kom den ventede Anledning. Da glemte de Regn og Kulde; Blodet brændte nu i deres Arer.

"Nu, i Guds Navn!" hvistede Frederic.

De krøb fremover paa Bugen og kom snart forbi den fatale "Dødslinje." Nogle Fod til, og de vilde befinde sig i Ly inde ved Bæleverket. De hørte en Vagtmand fremte, og saa hørte de ham nærme sig og stanse. Deres Hjerter stod stille. Mon han havde seet dem?

Nei; han gik videre. I næste Dieblif var de lige ved Bæleverket. Nu kunde Vagtmanden ikke se dem, medmindre han ludede sig fremover og stirrede bent ned.

De lagde sig tæt ned paa Jorden og lyttede. Endelig

hørte de Bagten vende om. Han mumlede ved sig selv og bandte paa Veiret. Da han og en Vagtmand, som kom fra den modsatte Kant, mødtes, havde Frederic den Glæde at høre en af dem sige:

"Hvad kan det nytte til, at vi gaar her frem og tilbage i dette Hundevær? Ingen af Yankeeerne rører sig, naar der er sliq en Storm. Vi kan ligesaa godt holde os under Tag."

"Uffurat hvad jeg har tænkt paa," sagde den anden; "lad os holde os, hvor det er tørt." Og begge søgte Ly i sine smaa Huse oppe paa Borden.

"Nu gjælder det," hvistede Frederic. "Hidtil har Lykken været os gunstig."

Frederic tog frem sit Tau og kastede forsigtig Knuden over Bøleverket. Saa trak han i det, og til sin Sorg følte han, at det faldt tilbage ved hans Fødder. Han gjorde Forsøget Gang paa Gang, men altid med samme Resultat. Sveden begyndte at perle frem paa hans Pande, og han blev greben af den Frygt, at han maaske ikke kunde faa Tauget til at hægte sig fast.

"Er du sikker paa, at det er det rette Sted?" hvistede Darling. "Forsøg engang lidt mere mod højre."

Frederic gjorde saa; men det gik lige galt. Begge var nu bange. Skulde de alligevel nødes til at opgive Forsøget? Frederics Hænder begyndte at skjælve saa han neppe var istand til at kaste Tauget.

"Lad mig forsøge det paa den anden Kant," hvistede Darling; "kanste vi i Mørket ikke har truffet det rette Sted."

Han tog Tauget og kastede det og begyndte derefter langsomt at hale ind. Det fulgte med nogle faa Fod; men saa vilde det ikke videre. Han gav det et haardt Ryk, og saa kastede han sin hele Tyngde paa det; men det gav ikke efter.

"Det holder!" hvistede han glad ind i Frederics Dre.

"Gud være lobet!" svarede Frederic og tog Mod til sig igjen. "Nu afsted, og det fort."

De havde Natten før drøftet Spørgsmaalet om, hvem der skulde gaa først, indtil Frederic endte Debatten ved at bruge sin Myndighed som Kaptein og befale Darling at gjøre det. Uden at sige et Ord begyndte derfor denne nu at klatre opover Tauget. Med Fødderne stemte mod Bælerne gik det let, og han var snart oppe paa Toppen.

Imens stod Frederic dernede i aandeløs Spænding. Bilde Tauget holde? Bilde en af Vagtmændene komme? I næste Dieblit trak Darling Tauget op etpar Fod og lod det falde igjen. Det var det aftalte Signal, som skulde betyde, at Farvandet var klart, og at Frederic kunde komme. Han bed Tænderne sammen og begyndte at klatre hurtig opover Tauget.

Nu vilde han ikke under nogen Omstændighed trække sig tilbage; Friheden var nu saa nær. Begge bevægede sig saa lydløst som muligt; men en svag Lyd naaede dog Vagtmændens Dre.

"Hvad er det for noget?" mumlede han og ludede sig udover forat stirre ned. Men Darling greb ham straks i Struben og kyle ham paa Hovedet ned af Volden.

"Kom," hvistede Darling med hæst Stemme og greb Frederic ved Haanden og trak ham op; i næste Dieblit sprang begge ned af Volden og tog tilbens saa fort, de kunde, ind i den mørke Skog.

Imens kom Vagtmanden paa Benene igjen og begyndte at raabe høit om Hjælp. Han havde, da han faldt, mistet sin Rifle og kunde derfor ikke skyde. De andre Vagtmænd hørte Raabet og kom, og om nogle faa Minutter var hele Leiren i Oprør. Soldaterne skyndte sig med at indtage sin

Plads paa Bolden, og Artilleristerne stod færdige til at brænde løs med Kanonerne.

Der syntes dog ikke at være nogen Grund til denne Alarm. Fængslet var indhyllet i Mørke, og der hørtes ikke nogen usedvanlig Lyd fra Fangerne. De af dem, som havde lagt Merke til Støien, undrede sig over, hvad den skulde bethyde, og kom til det Resultat, at Wirz bare foretog et Eksperiment forat faa vide, hvor lang Tid det vilde tage hans Mænd at stille sig hver paa sin Plads i Tilfælde af, at der engang skulde blive Alarm midt paa Natten.

Det tog Tid, før Rebelsoldaterne fik den virkelige Sammenhæng at vide. Den Vagtmand, som havde gjort Alarm, blev ført frem for Kaptein Wirz og fortalte, hvad han havde hørt og seet.

Det var ellers lidet, han vidste. Det havde forekommet ham, at han hørte en Lyd, som om nogen søgte at klatre over Pæleverket. Han bøiede sig udover for at se, hvad det var; og saa var der en, som i Mørket greb fat i ham og med forbausende Styrke kastede ham ned af Bolden. I det han derefter strævede med at reise sig, syntes han høre, at der var nogen, som flygtede ind i den mørke Skog; men han var ikke sikker paa det.

Der blev foretaget en Undersøgelse, og man fandt Tauget. Hvor mange det var, som havde rømt, vidste man ikke.

Tidlig om Morgenen mønstredes Fangerne, og man fandt, at mere end hundrede var døde i Løbet af Natten. Men der var to, som ikke var blandt de døde, men som heller ikke svarede, da deres Navne raabtes op — Frank Hetrick og Ed Merchant.

“Den forbastede Hetrick, som ikke vilde underskrive Parolen, er altsaa en af dem, der har forduftet,” raabte Wirz.

"Ja, Kaptein," svarede hans Løitnant; "men han har bare en Mand med sig. Vi skal snart bringe dem tilbage."

"Send dobbelt saa mange Mænd og Hunde som sedvanligt," befalede Wirz; "de skal faa Grund til at komme mig ihu, naar jeg faar fat i dem." Derefter bederfbægede Kaptein Wirz sin brede Sjæl ved at udstede den Befaling, at Fangerne ingen Rationer skulde faa den Dag.

Fjortende Kapitel.

En klæffelig Belønning udloves.

General Wheeler gjorde Forberedelser til at ødelægge Jernbanerne bagenfor Shermans Tropper, og det var noget i Forbindelse med dette Tog, som gjorde, at Major Kenyon maatte indfinde sig i Atlanta. Ved General Hoods Indflydelse fritoges han for at ledsage Wheeler og fik Tilladelse til at vende tilbage til Macon og undersøge den mystiske Sag vedrørende Menig Charles Bailey.

Majoren opsogte den Officer, som havde haft Fangerne i sin Forvaring mellem Athens og Madison. Denne Officer oplyste, at ingen havde meldt ham, at nogen Fange undkom i Athens. Han kunde tydelig erindre denne Bailey, hvis Hest havde kastet Major Kenyon, og han var sikker paa, at Bailey var blandt Fangerne, dengang han overtog Ansvaret for dem i Athens, og ligeledes da han i Madison overlod dem til en anden. Om Navnet Bailey var paa Listen, vidste han ikke; han havde ikke undersøgt den Sag. Men det var han sikker paa, at ingen kom væk under Marschen fra Athens til Madison.

Major Kenyons næste Skridt var at opsoge den Officer, som havde Opshnet med Fangerne fra Madison til Macon. Denne var ogsaa aldeles sikker paa, at ingen undkom, saa længe han havde med dem at gjøre. Han husede

ikke Navnet Bailey; men ved Navneopraabet var der ingen, som manglede. Fortegnelsen over Fangerne blev fundet frem og gjennemgaaet. Der var paa den ikke noget saadant Navn som Bailey; men derimod fandt man Navnet Frank Hetrick.

Major Kenyon kunde ikke forklare det. "Men det kan jeg sige Dem, Kaptein Armstrong," erklærede han med en drøi Ed, "at her foreligger en Skurkestreg, som nogen kommer til at straffes for. Jeg tror, at Bailey og Hetrick er en og samme Person."

"Hvem er denne Fyr?" spurgte Kapteinen. "Hvad er det, han har gjort?"

"Nu, for det første," stammede Majoren frem, "er han den unge Kjeltring, som fik sin Hest til at kaste mig ud af Sadelen. Men det er ikke derfor, det er mig saa meget om at gjøre at faa fat i ham. Jeg har gode Grunde til at tro, at han er en Officer, som seiler under falskt Flag og at han er en notorisk Spion."

Kaptein Armstrong kunde ikke holde sig fra at smile. Historien om Major Kenyon og Hesten var vel kjendt og havde vaakt megen Munterhed blandt Officererne. Kapteinen tvang sig til at være alvorlig og sagde med sømmelig Uerbødighed: "Ja, Hr. Major, jeg husker godt denne unge Soldat; der var nogen, som gjorde mig opmerksom paa ham. Han var en vakker ung Fyr at se til; og det er jeg sikker paa, at han ikke bar Navnet Bailey. Lad mig se, — jeg tror, at de kaldte ham Hetrick; ja, jeg husker nu tydelig, at hans Navn var Hetrick."

"Netop hvad jeg tænkte," raabte Kenyon; "jeg er paa det rette Spor. Det er en sleip Fyr; men jeg skal nok endnu faa fat i ham."

Major Kenyon tog nu en dristig Beslutning; han vilde snakke med Kate Shackelford. Før han gik videre, vilde han

forbisse sig om, at han havde fast Grund under sig. Men han kom galt afsted, da han besøgte Kate. Havde han kjendt denne unge Dame ret, vilde han have holdt sig paa Frastand.

Da hun fik Major Kenyons Visitkort og læste Navnet, blegtede hun. Hun vidste, at Majorens Visit stod i en eller anden Forbindelse med hendes Forhold til Frederic. Da han saa hende betænke sig, sagde Tjeneren: "Herren sagde, at De ikke kjendte ham, men at han kom i vigtige Forretninger."

Kate bestemte sig til at tage Majoren i Diesyn. "Sig ham, at jeg kommer straks," sagde hun.

Majoren var ikke rigtig forberedt paa at træffe denne unge Dame, der nu med en Dronnings Bærdighed kom ind i Stuen og med kold Høflighed sagde: "De ønsker at tale med mig, min Herre?"

Hendes Skjønhed imponerede ham. Han havde det med at beundre skjønne Kvinder, og denne var unegtelig en Skjønhed af første Rang. Den ophidsede Stemning, hvori hun befandt sig, havde farvet hendes Kinder og givet hendes Dine en usedvanlig Glød. Han kunde bare stirre paa hende. Hun kaldte ham tilbage til Jorden ved den isnende Kulde, hvormed hun sagde: "Af hvilken Grund har De beæret mig med denne Visit, Hr. Major? Man fortalte mig, at De vilde tale med mig om en vigtig Sag."

Major Kenyon pleiede ikke at være forknøbt; men denne gang var han det. Det faldt ham vanskeligt at rykke frem med sit Grende. Han rødmede og stammede som en Skolegut. Det var ikke let at sige noget ubehageligt til denne kolde og statelige Skjønhed. Men endelig fik han Mod til at sige:

"Miss Shadelford, det er intet andet end Kjærlighed til mit Vand og til den Sag, for hvilken vi kjæmper, som har bevæget mig til at aflægge Dem dette Besøg. Undskyld

mig; men jeg ved, at De er en loyal Datter af Syden, og at De aldrig med Vidende vilde gjøre noget, som kunde skade vor Sag."

Han taug en Stund.

"De faar fortsætte," sagde Kate med den samme kolde Stemme.

"For nogle faa Dage siden blev endel Krigsfanger ført igjennem denne By paa Veien til Andersonville. De havde en Samtale med en af dem, der kaldte sig Frank Hetrick. Er det hans virkelige Navn, og er han en menig Soldat, saaledes som han foregav? Jeg gjør Dem ikke disse Spørgsmaal, Miss Shackelford, af nogen Lyst til at blande mig op i nogen private Anliggender, men fordi det er min Pligt."

"Huffer jeg ret, saa fortalte jeg Kaptein Bainbridge, hvem og hvad den Soldat var," sagde Kate. "Var dette det eneste, De vilde tale med mig om?"

"Men De maa vide mere om Sagen," raabte Majoren, som følte sig stødt ved den Maade, hvorpaa hun tog det. "De maa være vidende om, at hans virkelige Navn ikke er Hetrick."

"Hvad bover De, Hr. Major!" Hun talte med en Stemme, som fik ham til at tie. Hun havde reist sig, og hendes Dine skjød Lyn. Hun ringte og ventede saa, indtil en Tjener kom.

"Thomas, vis denne Mand Døren, og det straks;" og uden at værdige Majoren et Ord til, forlod hun Værelset.

"Denne Bei!" sagde Thomas og bukkede og skræbede, men med et bredt Grin paa Ansigtet.

Det kunde ikke nytte at protestere; Major Kenyon blev saagodtsom kastet paa Dør og stængt ude. Hans Blod kogte; men en Dame kunde han jo ikke udfordre. Og hvor rasende han end var, kunde han dog ikke lade være at beundre Kate.

"Na, for en Kvinde!" mumlede han. "Bakter som en Eventyrprinsesse og saa fuld af Ild som en Vulkan. Det vilde være noget at eie! Jeg kunde for hendes Skyld give Slip paa Lucille. Hvor det skulde glæde mig, om jeg kunde tæmme hende!"

Majoren gik dernæst til Kaptein Bainbridge. Denne Officer anede ikke Uraad og svarede saa godt han kunde paa alle Major Kenyon's Spørgsmaal og endte med at rose Miss Shackelford, fordi hun havde været saa venlig mod en menig Soldat, som havde beskyttet hende mod en Skurt, der vilde fornærme hende.

"Kaptein Bainbridge," sagde Major Kenyon med et haanende Smil. "De har ladet Dem tage ved Næsen. Miss Shackelford har holdt Dem for Nar."

"Hvad!" udbrød Kapteinen rød i Hovedet.

"Jeg siger, at hun har holdt Dem for Nar. Den Soldats Navn er ikke Hetrick. Miss Shackelford har løjet for Dem."

"Ikke et Ord mere!" tordnede Kaptein Bainbridge.

Major Kenyon stirrede paa ham med Forbauselse og spurgte, hvad der var i Veien med ham.

"Bøver De at sige et nedsettende Ord om Miss Shackelford, nøder De mig til at kræve Dem til Regnskab for det," erklærede Kapteinen.

Major Kenyon plystrede. "Hør nu her, Bainbridge; jeg vil ikke trætte med Dem. Jeg har tvertimod villet redde Dem. De har sat Foden paa farlig Grund. Denne Hetrick er en af Yankeeernes Kapteiner og Spioner. Miss Shackelford —"

"Jeg tillader ikke, at De siger et ondt Ord om hende," afbrød Kapteinen ham.

Der var en tredje Mand, som havde hørt den sidste Del af denne Samtale. Kaptein Calhoun Pennington var

kommen ind paa Kontoret og havde med Overraskelse hørt de to Officerer drøfte Kate Shackelford. De havde været saa ivrige, at de ikke havde lagt Merke til det, da han kom ind.

"Undskyld, mine Herrer," sagde Calhoun; "men kan jeg stole paa mine Dren, dreier Samtalen sig om en ung Dame, som er en Slegtning af mig. Jeg har den Ære at være Miss Shackelfords Sødfkendebarn. Jeg takker Dem," med et Blik for Kaptein Bainbridge, "fordi De har forsvaret hendes gode Navn og Rygte; men faar jeg høre, at nogen af Eder herefter tager sig Friheder med hendes Navn, kommer jeg til at holde Dpgjør med ham." Han leverede hver af de to Mænd et Bisittkort, hvorpaa der stod: "Kaptein Calhoun Pennington, C. S. U."

Dette var en Brøt i Regningen for de to andre Officerer. Major Kenyon var den, som først kom sig af Overraskelsen.

"Kaptein Pennington," sagde han, "jeg kjender Dem af Dmtale, og jeg ved, at De er en tapper og loyal Officer. Skal jeg faa tale med Dem etpar Minutter under fire Dine?"

"Mere end gjerne," svarede Calhoun; "men jeg synes rigtignok, at Kaptein Bainbridge burde have Lov til at være tilstede; thi jeg maa indrømme, at jeg ikke forstaar, hvad det var, som Uenigheden gjaldt. Det var mig nok, at J paa et offentlig Sted gjorde en ung Dames Rygte til Gjenstand for en Debat; det er noget, som ingen Gentleman burde gjøre."

"Jeg har intet imod, at Kaptein Bainbridge er tilstede," sagde Majoren; "jeg har ikke noget udestaaende med ham."

De tre Officerer trak sig tilbage til et privat Værelse. Der fortalte Major Kenyon, hvad det var, han havde paa

Hjerte, og gav det Udseende af, at det ikke var andet end Kjærlighed til Sydens Sag, som bevægede ham til at lade denne Historie undersøge.

Calhoun var som himmelfalden af Forbauselse. Han havde til denne Tid ikke haft nogen Ide om, at Frederic var Fange. Men nu forstod han det hele, — hvorledes Kate søgte at hjælpe og beskytte Frederic. Det var en Sag, hvori han maatte handle med Varsomhed.

“Det forekommer mig,” sagde han endelig, “at denne Sag hører ind under mig, eftersom jeg staar i Spidsen for, hvad vi kan kalde dette Departements hemmelige Politi. Jeg skal straks undersøge den og skaffe mig sikker Bested om denne Frank Hetrick. Men en Ting, mine Herrer, maa I ikke glemme, og det er, at Miss Shackelford ikke skal trækkes ind i denne Historie. Hun har intet gjort, medmindre det skulde være, at hun har fortiet denne Fanges Navn. Der har ikke været gjort noget Forsøg paa at hjælpe ham til at undkomme; hun har bare villet lette hans Kaar i Andersonville ved at skaffe ham Arbejde udenfor selve Fængslet. Det er en bekjendt Sag, at dette sker med Hundreder af Fangerne. Dersom denne Frank Hetrick virkelig skulde være Kaptein Frederic Shackelford, saaledes som Major Kenyon tror, vil det være en let Sag for mig at faa det at vide. Major Kenyon er at lykønske med sin Fjer for Sydens Sag og Kaptein Bainbridge med den Ridderlighed, hvormed han verner om en Dames Rygte. Hr. Major, jeg skal holde Dem underrettet om Tingenes Gang.

Saasnart Major Kenyon var bleven alene, fik hans vakre Ansigt et skummelt og ondskabsfuldt Udtryk, og han mumlede sagte: “Den Toff, som indbilder sig, at jeg ikke gennemskuer ham! Jeg tror ikke mere paa dig, min gode Kaptein Pennington, end paa Miss Kate Shackelford. Du tror nok, at du er almægtig i denne Sag; men en Fuldmagt

fra General Hood tør overbevise dig om, at jeg ogsaa har Ret til at tale et Ord med i Laget. Og dog er jeg ikke sikker paa, at jeg ikke vilde lade Kaptein Shadelford slippe fra det, dersom jeg troede, at jeg kunde faa Miss Kate til at blive venlig stemt mod mig. Men saa er der Lucille, som staar iveien. Det er jo ligesom selvsagt, tror mange, at hun og jeg skal blive et Par; men hun har aldrig sagt bent frem Ja, og hendes Breve har i den senere Tid været merkelig kjølige. Det er mere end to Aar, siden jeg saa hende. Hun var da bare saavidt seksten Aar gammel. De siger, at hun skal være meget vakker; men det er Miss Shadelford ogsaa. Det kunde blive noget til Rone for en Mand som mig! Hun tog sig ud som en Dronning, da hun befalede den Negerslave at vise mig Døren. Det skulde være morsomt at tæmme hende. Jeg ved, hvad jeg vil gjøre; jeg vil faa Kaptein Shadelford i min Bold, saa kan jeg, dersom jeg vil, gjøre Uttord med hende. Lykkes det ikke, har jeg alligevel Lucille; hun faar ikke vide noget. Først maa jeg altsaa nu faa fat i Kaptein Shadelford, og jeg maa sørge for, at Pennington ikke kommer mig i Forkjøbet.

Calhoun havde straks ilet afsted forat tale med Kate. Han vidste, at vilde han frelse Frederic, maatte han handle saa hurtig som muligt. Men hvorledes?

Da han havde fortalt Kate om Sammenstødet med Major Kenyon, gif hun til Bekjendelse.

“Men, kjære dig, Kate, hvorfor fortalte du mig ikke dette før? Da kunde jeg maaske have gjort noget.”

“Fordi jeg maatte love ham ikke at sige et Ord til nogen,” hulkede hun. “Det var ham især meget om at gjøre, at hans Far ikke fik vide noget. Calhoun, kan ikke du redde Frederic? Denne væmmelige Major Kenyon er istand til hvadsomhelst. Jeg hader ham. Du skulde have seet

ham, da jeg lod Thomas vise ham Døren. Han er en vakker Mand; men dengang saa han ligefrem frygtelig ud."

"Jeg er stolt af dit Mod; men jeg er bange for, at du ikke gjorde Frederic nogen Tjeneste ved dette."

"Men hvad kan vi nu gjøre, Calhoun? Det er Spørgsmaalet?"

Calhoun tog sig Tid til at tænke. Endelig fik han en Iys Ide. "Kate," sagde han, "nu har jeg det. Frederic faar lægge sig til at dø."

"Hvad mener du?"

"Jeg mener, at Fængselsprotokollen maa lade sig overtale til at udvise, at denne Soldat, som kalder sig Hetrick, er afgaaet ved Døden. I Andersonville kan der dø op til etpar hundrede Soldater hver Dag. Jeg tror, at jeg kan ordne det saaledes, at Frederic eller Hetrick blir opført blandt de døde, og saa kan han da indtage den ledige Plads efter en Fange, som virkelig er død. Kan vi ordne dette, inden Kenyon besøger Andersonville, vil Seiren være vor."

Kate klappede Hænderne. "Udmerket! Calhoun, du er et Geni."

"Kate," sagde Calhoun, "er der noget Forhold mellem dig og Kaptein Bainbridge?"

"Nei; hvorfor spørger du?"

"Fordi han og Major Kenyon vilde til at duellere for din Skyld, da jeg kom tilstede. Majoren havde nok sagt noget om dig, som ikke var smigrende, og Kaptein Bainbridge optraadte som din Ridder. Men jeg satte en Stopper for det hele ved at lade dem begge forstaa, at den, som herefter vovede at gjøre dig til Gjenstand for Diskussion, vilde faa med mig at bestille."

"Saa, Major Kenyon talte om mig? Hvad sagde han?" spurgte Kate og var alt andet end blid.

Han paastod, at du søgte at beskytte en af Vanteernes Spioner."

"Og Kaptein Bainbridge forsvarede mig?"

"Ja, han var endog rede til at slaas for dig. Jeg er bange for, at du har røvet hans Hjertesfred."

Kate rødmede. "Har jeg gjort det, kan jeg ialfald ikke for det. Kaptein Bainbridge har besøgt mig tre eller fire Gange. Han er meget tækkelig og noksaa interessant. Men Mændene har saa liden Forstand. Benaader en Pige en af dem med et Smil, forelsker han sig straks i hende; eller han lader ialfald, som om han havde gjort det."

"Jeg kan virkelig ikke hadle dem, naar det gjælder dig, Kate," lo Calhoun. "Ja, ja," fortsatte han, da han merkede, at det pinte hende, "jeg ved jo, at det gamle Saar endnu ikke er lægt. Endnu er Garrards Grav dig kjærere end nogen levende Kjæreste."

Kate svarede ikke. Men var den? Hun turde ikke gjøre sig selv dette Spørgsmaal.

"Jeg har faaet Bested om, at jeg maa til Østlige Tennessee, hvor General Wheeler er, vedblev Calhoun, "og skal jeg gjøre noget for Frederic, maa jeg derfor gjøre det straks. Jeg reiser til Andersonville allerede idag."

"Og Far skal afsted til Krigsskuepladsen imorgen," hulkede Kate. Jeg kan ikke taale at tænke paa det."

"Vær tapper, Kate. Du maa ikke glemme, at du er en Soldats Datter."

"Ja, jeg vil være tapper; men skal der da aldrig blive slut med denne forfærdelige Krig? Jeg begynder at miste alt Haab."

"Hvad, du, Kate?" jeg vidste ikke, at du kunde blive modløs."

"Jeg vil heller ikke blive det. Jeg skammer mig over mig selv. Var jeg bare en Mand, saa jeg kunde være med i Kampen!"

"Nu, Farvel saa længe, Kate; du skal saa høre fra mig, naar jeg kommer tilbage fra Andersonville. Vær nu ved godt Mod."

Den Aften havde Kate Besøg af Kaptein Bainbridge. Da hun kom ihu, hvad Calhoun havde fortalt hende, gav hun Kapteinen en noget kjølig Modtagelse. Men hvor findes en Pige paa tyve Aar, som ikke synes om at blive beundret? Kate var dog ilde tilmode. Hun havde jo paa en Maade ført Kaptein Bainbridge bag Lyset, og han havde troet hende og havde af den Grund været nær ved at blive indviklet i en alvorlig Strid. Det var klart, at hun skyldte at gjøre ham en Afbigt.

"Kaptein Bainbridge," begyndte hun, "min Fætter har fortalt mig, hvor ridderlig De tog mig i Forsvar mod Major Kenyon. Jeg er Dem meget taknemmelig; men jeg har ikke fortjent Deres Tillid. Major Kenyon fortalte Sandheden; jeg førte Dem bag Lyset. Jeg ved, at De kommer til at foragte mig; men jeg kan dog ikke angre det, som jeg gjorde."

"Fortæl mig hele Historien," bad Kapteinen; "De kan stole paa mig; jeg skal ikke forraade Deres Tillid."

Kate fortalte ham da om Frederic, hvorledes han havde udvirket hendes Benaadning, da hun var indespærret som Spion i et af Nordens Fængsler, og hvor god han altid havde været mod hende og mod alle sine Venner og Slegtninge, som stod paa Sydens Side. Hun endte sin Beretning med at sige:

"Jeg ved, at De vil foragte mig; men jeg kunde ikke handle anderledes, end jeg gjorde."

"Foragte Dem!" raabte han; "saa langt fra at foragte Dem maa jeg i mit Hjerte ære Dem for det, som De har gjort. Deres Handlemaade i denne Sag er et Vidnesbyrd om Deres ædle Hjertelag. Miss Shackelford — Kate, tør jeg kalde Dem Kate? — skjønner De ikke, at jeg holder af Dem? De er mig kjærere end Livet selv. Kan De ikke, vil De ikke give mig Lov til at haabe?"

Kate var dybt bevæget. Hun saa, at en ærlig Mand, hvem hun dog aldrig havde opmuntret, havde skjænknet hende sin Kjærlighed. At det gjorde hende ondt, laa saaledes i Dagen, at han raabte: "Tilgiv mig, Miss Shackelford, dersom jeg har fornærmet Dem."

"De har ikke fornærmet mig," svarede hun sagte. "De har tvertimod bevist mig en stor Ære; thi jeg tror, at De er en hæderlig Mand. Men det gjør mig saa ondt, — ondt for Deres Skyld, at jeg ikke kan elske Dem, og ondt for min egen Skyld, at mit Hjerte ikke kan elske. Det ligger nemlig i en Grav hos en af de tapreste af Sydens faldne Soldater."

"De holder da ikke af nogen anden?" spurgte han ibrig.

"Nei, jeg gjør ikke," stammede hun; men da hun sagde det, blev hun meget bleg; thi uden at hun vilde det, fremmanedes der for hende et ungdommeligt og muntert Ansigt, og det tilhørte Kaptein Hugh Raymond.

"De er syg," sagde Kaptein Bainbridge venlig, da han saa, hvor bleg hun var. "Skal jeg bede nogen komme?"

"Nei, nei, det gaar snart over. Hr. Kaptein, jeg vil for Dem bekjende noget, som jeg aldrig havde tænkt at nævne for noget Menneske; men jeg skylder Dem at være oprigtig. Der er en anden Mand, hvem jeg kunde elske; men han er en af mit Lands Fiender, og jeg vilde dø, før jeg vilde egte en Fiende af Syden. Jeg har derfor revet denne Kjærlighed

ud af mit Hjerte. Gid jeg aldrig havde seet den Mand, i det Tilfælde kunde jeg maaste have elsket Dem. Men nu er det umuligt. Tilgiv mig." Dermed skyndte hun sig ud af Bærelset.

Da Kaptein Bainbridge forlod Huset, ravede han som en drukken Mand. Han søgte og fik Tilladelse til at vende tilbage til sit Regiment; og nogle faa Dage senere faldt han, medens han gik i Spidsen for sit Kompani i det fortvilede Stormløb ved Jonesboro.

Da Kate, efterat have forladt Kaptein Bainbridge, naaede sit Bærelse, overvældedes hun af sine Følelser. "Jeg elsker ham ikke; jeg vil ikke elske ham," erklærede hun. "Jeg hader dig, Hugh Raymond, din elendige Nantee!" Og med dette Udbrud kastede hun sig paa Sengen og gav Taarerne frit Løb. Derefter reiste hun sig og badede Dinene og trøstede sig med at forsikre sig selv om, at hun ikke havde det ringeste tilovers for Hugh Raymond.

Efter Samtalen med Kate beredte Calhoun Pennington sig til at reise med første Tog til Andersonville. Han var ikke blot Chef for Tennessee-Armeens Speidere, men var ogsaa selv en dristig Spion. Rebellerne havde sat sit Haab til, at de skulde være istand til at forstyrre General Shermans Kommunikationer saa grundig, at han blev nødt til at gjøre et Tilbagetog. Calhoun havde af den Grund forklædt sig som en Farmergut og tilbragt to Uger i den midtre Del af Tennessee, hvor han havde undersøgt de forskjellige Garnisoners Styrke langs Jernbanerne, merket sig de bedste Ruter og skaffet sig Besked om, hvor man kunde have den bedste Ud- sigt til at volde Sherman Bryderi. Wheeler havde gjort et meget heldigt Tog gennem denne Egn; han havde paa flere Steder ødelagt Jernbanen og havde erobret Dalton og derpaa trængt sig ind i Østlige Tennessee. Her samlede han nye Tropper til et Streiftog over Fjeldene forat ødelægge

Jernbanerne mellem Nashville og Chattanooga. Calhoun skulde under denne Tur gjøre Tjeneste som Fører og maatte derfor snarest muligt reise derhen. Skulde han gjøre noget for Frederic, maatte det saaledes ske straks.

Paa det Jernbanetog, hvormed han reiste til Andersonville, fandt han til sin Uergrelse ogsaa Major Kenyon. Calhoun forstod da, at han kom til at maatte opgive sin Plan om at lade Frederic afgaa ved Døden.

"Det glæder mig at træffe Dem, Hr. Kaptein," sagde Majoren høflig, men med et spottende Smil; "De skal altsaa til Andersonville forat undersøge denne Historie angaaende Hetrick? Ja, dersom De skraber Hetrick lidt, vil De nok finde Kaptein Shackelford. Da jeg havde en Smule Tid til min Naadighed, fik jeg Lyst til at være med og se, hvordan det gik."

Calhoun kunde bare saavidt modstaa Fristelsen til at give Sturken en under Dret; men han tvang sig og sagde: "Det er lidt underligt, at nogen af Sydens Officerer kan have Tid til at gjøre en Lysttur netop nu, da Tilstanden er saa kritisk i Atlanta."

"Ja, hvad bestiller egentlig Kaptein Pennington saa langt borte fra det Sted, hvor Stillingen for Dieblicket er saa kritisk?" spurgte Majoren med spottende Betoning.

"Han gjør sin Pligt," svarede Calhoun rolig.

"Er De sikker paa det?" Dermed tog Majoren et Papir op af Lommen og gav det til Calhoun og bad ham læse det.

Det var en Fuldmagt fra General Hood, som sagde, at eftersom Kaptein Calhoun Pennington straks maatte indfinde sig hos General Wheeler i Tennessee, var Major Kenyon bemyndiget til at undersøge Sagen med Hensyn til den Frank Hetrick, der antoges at være Kaptein Frederic Shackelford. Den hele Sag blev af General Wood lagt i Major Kenyons Hænder.

"Hvorfor viste De mig ikke dette, før jeg begyndte Rejsen?" spurgte Calhoun hidsig.

"Fordi jeg fik det først idag, og jeg havde desuden ogsaa en endnu bedre Grund, idet jeg nemlig gjerne vilde være absolut sikker i min Sag. Siden De er en Fætter af denne velsignede Kaptein Shackelford, vil De ikke have nogen Bannstrelighed med at kjende ham."

Calhoun skjønte, at han sad pent i Fælden. Han kunde bare i Stilhed ønske alleslags Ulykker over Major Kenyon og love sig selv at holde Opgjør med ham siden.

"De har gjort Dem megen Umage, Hr. Major; men siden hele denne Sag synes at være lagt i Deres Hænder, og siden De ikke var saa meget af en Gentleman, at De kunde fortælle mig dette før nu, skal De ogsaa herefter saa klare Dem uden min Hjælp. Jeg skal tage tilbage med første Tog og stynde mig til Tennessee, saaledes som General Hood har befaleet."

Dermed tændte Calhoun en Cigar, tog frem en Avis og begyndte at læse uden at værdige Majoren mere Opmærksomhed. Da de kom frem til Andersonville, spurgte Calhoun, hvor længe han maatte vente paa et Tog tilbage, og saa slentrede han hen til Kaptein Wirz's Kvarterer. Major Kenyon var der før ham og stod nu der og hørte paa Wirz, der var rasende sint og søgte at skaffe sig Lust ved at bande paa Tyft. Saasnart Major Kenyon var istand til at skaffe sig Ørenlyd, forklarede han, hvad det var, han vilde.

"Hvad?" skreg Wirz, "er det nu igjen denne Getrick, De vil have fat i?"

"Ja."

"Ja saa? De vil have fat i Getrick?" snerrede Wirz næsten fra sig selv af Raseri. "Ja, da kan jeg fortælle Dem, at han har rømt."

"Rømt?" raabte Calhoun forbauset.

“Rømt!” skreg Kenyon med en drøi Gd. “Naar og hvorledes?”

Wirz fortalte da den hele Historie og føiede til, at et Kompani af Ryttere med Blodhunde allerede var ude paa Jagt efter dem.

“Vi faar nok fat i dem,” erklærede Wirz, der fremdeles bar sig ad, som om han var forstyrret; “det slaar aldrig feil, og naar jeg faar dem i min Vold igjen —”

“Hvad vil De da gjøre med dem?” afbrød Calhoun ham.

“Jeg skal mørbanke dem og sulte dem og hænge dem op efter Tommelfingrene og lære dem, hvad det har paa sig at ville rømme,” skreg Wirz, og hans Ansigt fik et ligefrem djævelsk Udtryk.”

“Jeg skal gjøre det, som bedre er,” sagde Kenyon og kastede et megetsigende Blik paa Calhoun; “jeg skal lade dem hænge for Alvor. Og De, Kaptein Wirz, udsætter Dem for at miste Deres Post, dersom disse Fanger ikke hentes tilbage.”

Denne Trusel gjorde Wirz grundig ræd; men før han kunde svare, kom en Rytter jagende paa en skumklædt Hest og sagde: “Kaptein Wirz, Løitnant Stevens, som har Kommandoen over dem, der er paa Jagt efter de bortrømte Fanger, bad mig melde, at disse Fanger paa en eller anden Maade har sikret sig Vaaben, og at de har dræbt eller lem-læstet alle Hundene. De befinder sig nu ude i en Myr, hvor det er umuligt at komme til dem med Heste. Han forlanger flere Hunde og et tilstrækkeligt Antal Mænd til at stille Bagt omkring hele Myren.

Der var ingen Grænse for Wirz's Raseri, da han fik denne Underretning. Han bar sig ad som en affindig og svor paa, at naar han fik fat i Rømlingerne, skulde de underkastes alleslags Pinsler.

"Sr. Major," sagde Calhoun, "Toget gaar snart, og jeg har derfor den Ære at sige Farvel. Jeg haaber, at De faar Glæde af denne Jagt," og med et spottende Smil gik han sin Vej.

Straks han kom tilbage til Macon, opsogte han Kate og fortalte hende, hvad der var hændt. Han raadede hende til straks at skrive til General Shackelford og oplyse ham om hele Sagen.

"Men hvad vil der blive af Frederic?" spurgte Kate og vred sine Hænder.

"Det kan jeg ikke sige; men det ved jeg, at han aldrig lader sig tage levende. Han kommer enten til at slaa sig igjennem eller lade sit Liv under Forsøget. Jeg gad vide, hvorledes de var istand til at dræbe Hundene."

"De?" Er der nogen med ham?"

"Ja; og det maa være en, der er ligesaa modig som Frederic selv. Lad os haabe det bedste, Kate. Og nu maa jeg sige Farvel og tage fat paa Reisen til Tennessee."

Det kan tilføies, at Kaptein Pennington førte General Wheeler over Fjeldene ind i den midtre Del af Tennessee, og at han var saa vel underrettet med Hensyn til Lokaliteterne, at Wheeler var istand til at ødelægge lange Strækninger af Jernbanerne og slippe fra det i god Behold. Det var et af Wheelers heldigste Streiftog, og han gav Calhoun en stor Del af Æren for det.

Og dog var det netop denne Bedrift, som blev en af Hovedaaragerne til, at Enden tilslut maatte ligge under. Den viste General Sherman, hvor utrøg hans Stilling var, og modnede hans Beslutning om at foretage den berømte Marsch "fra Atlanta til Havet."

Da Calhoun med sit spottende Smil havde taget Afsked fra Major Kenyon, var denne næsten ligesaa rasende som Kaptein Wirz.

“Kaptein,” sagde han, “disse Mænd maa fanges, om saa Halvparten af alle Mænd i Georgia maa være med paa Jagten. Lad hver eneste Soldat, som De paa nogen mulig Maade kan undvære, tage afsted efter dem. Jeg skal telegrafere til Gubernør Brown om at lade Medlemmerne af Statsgarden holde Vagt mod Ost og Syd. Send efter flere Hunde og gjør Deres yderste Flid i denne Sag.”

Kaptein Wirz sammentaldte alle de Soldater, som han kunde undvære, forat stille dem til Løitnant Stevens's Raadighed.

Før de tog afsted, holdt Major Kenyon en kort Tale til dem. “Soldater,” sagde han, “det er af yderste Vigtighed, at disse bortrømte Fanger hentes tilbage. Vor Regjering vil uden Tvil give en klæffelig Belønning til dem, som er saa heldige at fange dem. Men for at opmuntre Eder endnu mere udlover jeg paa egen Haand en Belønning af ti tusen Dollars til den eller dem, som bringer Fangerne tilbage med sig, døde eller levende.”

“Vi skal nok faa fat i dem,” raabte Soldaterne og jog afsted med vilde Raab. Hovslagene og Hundenes Gjæen døde snart hen i det fjerne. Major Kenyon reiste med næste Tog tilbage til Macon, men bare forat træffe yderligere Foranstaltninger til at gjøre Jagt paa de to bortrømte Fanger.

Femtende Kapitel.

En Kamp med Blodhundene.

Da Frederic og Darling tog tilbens ind i Mørket, hørte de Bagtmanden raabe paa Hjælp. Om en kort Tid stansede de og lyttede. De var saa anpustne, som om de havde taget Del i et langt Beddeløb. Det voldsomme Oprør i Leiren naaede deres Øren, og de kunde høre Officererne give sine Befalinger, og saa hørte de Lyden af mange Fodtrin.

“Denne Bei,” hvistede Frederic, “men ikke for fort; skynder vi os, kan det gaa galt.”

De gik derfor uden Hastverk i den antydede Retning. Snart fik de høre Stemmer, saa mødte de en Afdeling Soldater, som skyndte sig henover mod Fængslet.

“Helt om!” hvistede Frederic. “Vi maa lade, som om vi skal samme Bei. Det er den eneste Maade, hvorpaa vi kan undgaa at vække Mistanke.”

De vendte saaledes om, og i næste Dieblit var de midt inde i et Kompani Rebelsoldater. Frederic og Darling lod, som om de ogsaa havde Hast med at naa hen til Fængselsvolden; men de sørgede dog for at blive ladet tilbage.

I Mørket havde ingen lagt Merke til deres Uniformer og heller ikke til den Omstændighed, at de ikke bar Geværer. Det var dette tætte Mørke, som reddede dem. Soldaterne havde ogsaa sliG Hast med at komme frem til Fængselsvolden

og hjælpe til med at underkue den formodede Revolution, at de ikke havde Tid til at bryde sig om etpar Fyre, som skulde. Saasnart de var alene igjen, sagde Frederic: "Nu er Tiden kommen; Farbandet maa nu være klart." De styrede igjen Kursen bort fra Fængslet.

Frederic havde studeret Vokaliteterne saa godt, da han var ude efter Ved, at han nu ikke havde nogen Vanskelighed med at finde Wei.

Imens øgedes Larmen i Rebellernes Leir. De kunde høre Trommerne og Officerernes hæse Raab og Larmen af Soldaterne, som skyndte sig til Volden.

"Hør bare," lo Darling, "vi har da ialfald været istand til at skræmme dem ordentlig."

"Ja; men de kommer snart til at finde Tauget, som vi brugte," sagde Frederic, "og saa vil Bagten fortælle dem Resten. Imorgen vil vi have Blodhundene i Hælene paa os. Glem ikke, Dick, at vi er bleven enige om aldrig at fanges levende."

"Der er ingen Fare for, at jeg glemmer det, Kaptein; med os er det Frihed eller Død."

Det var saa mørkt, at de med sin bedste Vilje ikke kunde komme hurtig frem. De opdagede snart, at det ikke nyttede at skynde sig; de masede sig bare ud og resiterede at skamslaa sig ved at snuble over Træstammer og løbe Hovedet mod Trær.

Da Dagen brød frem, var de saaledes ikke mere end tre Mil fra Fængslet. Da det blev saa lyst, at de kunde se sig om, lagde Frederic Merke til, at de paa højre Haand havde den lille Bæk, som løb gennem Fængselsgrunden.

"Lad os vade i Bækken," sagde han; "det vil for en Tid ialfald gjøre det vanskeligere for Hundene at følge Sporet."

De badede et godt Stykke Bei nedover Bækken, indtil de kom til et Sted, hvor Grenene af et Træ hang udover Vandet.

“Her er det, vi svinger os op paa Vandjorden igjen,” sagde Frederic og klatrede op i Træet.

Darling fulgte efter, og ved at svinge sig fra Gren til Gren var de istand til at komme omtrent femti Skridt bortover, før de igjen maatte ned paa Jorden.

“Her burde det tage adskillig Tid for Hundene at finde Sporet igjen,” sagde Frederic, “og hvert Minut er Benge værd.”

“Ja; men de Bæst finder nok Sporet igjen fort nok til at gjøre os sin Opbærtning, det kan vi gjerne lægge salt Makrel iblød paa,” svarede Darling.

“Derfor maa vi nu skynde os. Jeg vil til Natten være saa langt borte fra Andersonville som muligt.”

De havde det forud for andre Fanger, som havde forsøgt at rømme, at de ikke endnu havde sultet længe nok til at miste Kræfterne. Darlings Saar var dog endnu ikke aldeles godt igjen. Han havde ikke ventet, at det skulde volde ham videre Uleilighed; men Anstrengelsen med at klatre over Palisaderne havde taget paa ham, og den saarede Arm begyndte at verke.

De var saa heldige at være væbnede med en Øks, og denne viste sig at være mere end Guld værd. Da de kom ned af Træerne, satte de Skæftet fast paa Øksen, og saa huggede de en Gren og lavede den til et Baaben for Frederic, og dermed skyndte de sig igjen videre og fortærede underveis det grove Brød, som de havde taget med til Rejsekost.

Etpar Timer senere, da de havde tilbagelagt omtrent otte Mil, stansede Frederic pludselig og spurgte Darling, om han ikke hørte noget.

Jo, langt borte kunde de saavidt høre Blodhundene gjø. De to Flygtninger stirrede hinanden i Dinene uden at sige noget. De forstod kun altfor godt, hvad det var. Da han senere talte om det, sagde Frederic, at han aldrig ved nogen anden Anledning havde hørt noget, der saaledes som dette gik gennem Marv og Ben. Han følte sig magtstjaalen af Frygt, saaledes som han aldrig havde følt det midt inde i den blodigste Kamp.

Darling var den første, som talte. "Nu følger Blodhundene vort Spor," sagde han og bed Tænderne sammen; "det vil blive os umuligt at slippe fra dem."

"Vi faar ikke blot med Hundene, men ogsaa med Soldaterne at gjøre. Naar de kommer saa nær, at deres Rifler kan naa os, vil vor Saga være ude. Vi maa dog se til at finde et Sted, hvor vi kan have Anledning til at sælge Livet saa dyrt som muligt. Kom!"

De løb afsted alt, hvad de orkede; men de vidste dog, at Hundene før eller senere kom til at indhente dem.

Frederic lagde snart Merke til, at de paa højre Haand havde en Myr. "Lad os tage vor Tilflugt til den," sagde han; "Hundene kan følge os, men Mændene med sine Heste vil ikke kunne gjøre det. Det blir da bare Hundene, som vi maa søge at holde os fra Livet."

Uden et Dieblis Betænkning styrtede de ind i Myren. De havde ikke gjort mange Skridt, før de sank ned i det sorte Dynd lige til Midten. Det lykkedes dem at slide sig løs; men de skjønnte, at de maatte se sig bedre fore. Sølen var blød og stinkende med her og der et Tjern fuldt af Slim og raaddent Vand. Træernes krogede Rødder stak op af Sølen og Vandet, og mange tog sig ud som Skeletter, som stod der med udstrakte Arme, hvorpaa Mosen hang som Rjødtrebler. Andre kunde i Mørket godt gjælde for stygge Trolde, der lurede paa sit Bytte.

Paa mange Steder kunde vore to Benner ikke komme frem paa anden Maade end ved at springe fra en af disse Rødder til den næste. Det spanske Mos, som hang fra Grenene, var dem iveien og lagde sig ofte omkring dem som et vaadt Vægflæde.

Giftige Slinger, hvis Ro var bleven forstyrret, hævede sine fæle Hoveder og truede med at kaste sig over dem. Engang satte Frederic Foden paa noget, som han troede var en Træstamme; men den gled væk under ham og begyndte at krybe bortover. Han udstødte et Skrig, og Darling greb ham ved Haanden og trak ham op paa den Tue, hvorpaa han selv havde fundet Fodfæste. Frederic saa sig tilbage og fik Die paa en uhyre Alligator, som stirrede paa ham og næsten bragte hans Blod til at stivne.

Endelig naaede de en liden Ø, en Dase i den fæle Sump af stinkende Søle og Vand og giftige Slinger og væmmelige Krybdyr. De stod stille og lyttede. De kunde høre, at Blodhundene havde fulgt dem ind i Sumpen og nu ikke var langt borte.

“Vi maa stanse her,” sagde Darling; “vi har ikke faaet Hundene til at forlade Sporet, og vi faar saaledes prøve en Kamp mod dem. Jeg er fuldstændig udmattet, og al den Styggedom, vi har vadet igjennem, har givet mig en alvorlig Nerverystelse.”

“Ja, den var fæl,” sagde Frederic. “Vi maa se til at tage os sammen, før Hundene er over os. Heldigvis faar vi dog bare med Hundene at gjøre for det første. Lad os finde os en bedre Kampplads; det kan være derpaa, det i et Slag kommer an.”

De fandt snart det Sted, de søgte; et stort Træ, to af hvis Rødder stak op af Jorden og dannede en slags Stanse paa begge Sider.

“Det er udmerket,” raabte Frederic glad.

Blodhundene begyndte Angrebet strax.

De stillede sig nu mellem disse to Rødder; Hundene vilde blive nødt til at angribe dem forfra. Darling, som var større og sterkere end Frederic, beholdt Øksen, medens Frederic havde sin Kølle, som var tung og havde et godt Haandtag og var et drabeligt Vaaben, naar det haandteredes af en sterk Mand. Frederic trak Frakken af og bandt den omkring sin venstre Haand og Arm og bad Darling at gjøre det samme.

"Naar galt skal være," sagde han, "er det dog bedre at lade de Bæst tygge Frakken end vore Hænder og Arme."

Blodhundene hørtes at komme nærmere og nærmere, og deres skarpe og brede Hyl meldte snart, at de havde faaet Die paa sit Bytte.

"Her kommer de!" raabte Frederic.

Hundene sled sig ud af Myren og var tilklinede af Søle og Slim, og de røde Tunger dryppede af Skum og Blod.

Der var et Dusin af dem, store og blodtørstige Bæst, som var oplærte til at sønderslænge og dræbe. Det er intet Under, at de to Mænd et Dieblif følte Knæerne vakle og Hjerterne lammes; men saa tog de sig sammen og greb endnu fastere om sine Vaaben og ventede.

Blodhundene begyndte Angrebet straks. De første to af de glubende Udyr gjorde et Sprang og søgte at naa Mændenes Strube. Den Hund, som angreb Darling, faldt med kløvet Pandebraf. Samtidig tog Frederic imod det andet Bæst med et Slag, der strakte det til Jorden.

Hverken Frederic eller Darling var istand til at fortælle, hvorledes det dernæst gik til. Alle Hundene styrtede sig over dem og søgte at rive dem ned. En bed sig fast i den Haand, om hvilken Frederic havde viklet Frakken sin, og var nær ved at trække ham ud i Sumpen.

Kampen var hed, men kortvarig. Om tre Minutter var den endt. Halvparten af Hundene var døde, tre søgte

at slæbe sig derfra med opsprættet Bug, og de andre løb sin Bei haardt saarede og hylende af Smerte.

Frederic og Darling saa spørgende paa hinanden og var bange for at spørge: "Hvorledes har du det?"

Deres Klæder hang i Luser omkring dem, og begge var overstænkede med Blod. De havde faaet nogle ubetydelige Saar; men den Forholdsregel med at beskytte venstre Haand og Arm havde frelst dem fra at komme alvorlig tilskade. De takkede Gud for Frelsen og greb med overstrømmende Hjerte hinandens Hænder.

De vaskede Blodet og Sølen af sig saa godt det lod sig gjøre, og saa maatte de tænke paa, hvad de dernæst skulde foretage sig.

"Et er sikkert," sagde Frederic, "vi kan ikke forblive her; vi vilde komme til at sulte ihjel. Desuden kommer vore Venner derborte til at ville besøge os igjen, saasnart de opdager, at vi har gjort det af med Hundene. Imorgen vil Skogen omkring denne Myr være fuld af Soldater. Vi maa komme ud af den saa hurtig som muligt. Det værste er, at vi ikke ved, hvor langt Myren strækker sig. Vi kan ikke gaa tilbage den Bei, vi kom; det vilde være at løbe lige i Armene paa vore Forsølgere."

Darling stønnede. "Det er forfærdeligt, som jeg gruer mig ved at skulle ind i Sumpen igjen. Det er værre end at slaaes med Blodhunde."

"Mist ikke Modet, Gut; hidindtil har vi været heldige; kunste vi er det herefter ogsaa."

"Ja, det tør jo hænde; men nu da Kampens Spænding er over, synes jeg føle, at vi kommer til at lægge os til at dø i denne forfærdelige Sump."

"Hvad ialverden er der kommet over dig, Dick? Kom nu, ellers vil din Frygt gaa i Opfyldelse."

De gik tversover den lille Ø og ud i Sumpen igjen, men denne gang med større Forsigtighed. Nu, da de ikke havde Blodhundene i Hælene paa sig, viste Myren sig for dem i sin hele Rædselsfuldhed. I to Timer sled de sig fremover. Paa sine Steder kunde de ikke komme frem paa anden Maade end ved at klatre fra Gren til Gren oppe i Træerne. Selv den ellers uforsærdede Darling var tilslut nær ved at fortvile.

"Er det muligt," stønnede han, "at vi skal omkomme her i denne rædsomme Sump?"

"Det er bedre at raadne her end i Andersonville," sagde Frederic.

"Jeg vilde helst undgaa at raadne paa noget af disse Steder eller at dø som en Hund. Jeg foretrækker at dø med Vaaben i Haand. Hvorfor blev vi ikke paa Den, indtil Soldaterne kom? Da kunde vi have mødt Døden som Mænd."

"Kom, Dick, dette ligner ikke dig; lad os gjøre et nyt Forsøg."

De fortsatte Vandringen; men det gik sent. Darlings faarede Arm begyndte at hovne op og volde ham haarde Smertes. Endelig, da de havde gjort en Kraafanstrengelse forat komme frem over et Sted, hvor Sølen var usedvanlig dyb, satte Darling sig ned og gav sig fuldstændig over. Den frygtelige Situation havde hulet Marven ud af ham. Han havde Mod nok, naar det gjaldt en Kamp med Folk eller Dyr; men Tanken paa at dø og raadne i denne fæle Myr gjorde Hjertet sygt.

"Jeg giver tabt, Kaptein," sagde han med klangløs Stemme; "det nytter ikke at forsøge mere. Vi har gjort vor sidste Rejse sammen. Se der!" og han pegte med skjælvende Haand paa en uhyre Slange, som laa nogle Fod fra dem, og hvis Dine fik det til at løbe koldt nedad Ryggen hans.

Frederic slyngede det Bedtræ, han havde i Haanden, mod Slangen, og traf den lige i Hovedet. Den vred og krympede sig og gled derpaa ned fra den Rod, hvorpaa den laa, og forsvandt i det slimede Vand.

"Fristt Mod, Dick," opmuntrede Frederic ham. "Som du ser, er Slangen ryddet afveien, og dersom mine Dine ikke bedrager mig, ser jeg Toppen af nogle Grantræer foran os. Vi kommer snart ud af Myren."

Dette gav Darling nyt Mod. Han krablede sig op, og det varede ikke længe, før de kjendte fast Grund under sig. Det var som at faa Die paa et Paradis.

"Se!" raabte Frederic, "vi er frelst." Men straks derefter sloges de igjen af Skræk; Myren strakte sig bortover paa begge Sider af dem.

"Kaptein," sagde Darling, "vi har bare fundet en anden D; men her kan vi da idetmindste dø paa det tørre Land. Intet skal friste mig til igjen at begive mig ud i denne Sump. Jeg vil dø her i denne deilige Granskog."

"Dick, det er muligt, at det ikke er en D; vi maa fortsætte Vandringen, indtil vi faar se."

Med et tungt Suk tog Darling fat paany. Efterhvert, som de gik, trak Sumpen sig tilbage paa begge Sider, og de forstod da, at de befandt sig paa et langt Næs, som hang sammen med Fastlandet.

"Dick," raabte Frederic glad, "Gud er med os. Havde vi ikke fundet denne Landtunge, maatte vi have omkommet i Sumpen. Men nu har han frelst os."

"Kaptein," sagde Darling med dyb Følelse, "du maa tilgive mig. Jeg har vist mig at være en Rujon. Havde det ikke været for dig, vilde vi have sat Livet til derinde. Jeg skammer mig og vil aldrig være istand til herefter at se dig i Dinene."

"Hold inde med saadant Sludder, Dick; du ved ikke, hvor nær jeg ogsaa var ved at give mig over. Du skal ikke tale paa den Maade om dig selv. Men, hvorom alting er, kan jeg ikke negte, at jeg er skrubsulten. Hvordan er det med dig?"

"Jo, deri ligner jeg dig. Men det lille Stykke Brød, jeg har, er gjenneblødet af det raadne Vand."

"Vi maa alligevel søge at fortære lidt af det, saa vi kan orke at fortsætte Marschen. Det vil ikke være godt for os at være paa disse Kanter imorgen."

Det bød imod; men det lykkedes dem dog at faa nogle Brødsmler til at glide ned. Saa drak de et dybt Drag af en sprudlende Vandkilde og satte derefter Kursen mod Syd, idet de saaledes haabede at undgaa de Forsølgere, som muligens kunde faa ifinde at gjøre en Tur rundt Sumpen. Skogen var ikke tæt, og da Natten var stjernetklar, var de istand til at komme fort frem. Haabet gav dem Vinger, og de følte ingen Træthed. Da de havde gaaet sydoover omtrent ti Mil, bød de af mod Ost, idet de havde foresat sig at naa frem til Flint River.

Henimod Morgenens kom de til et Strøg, som havde nogle spredte Beboere, og de nødtes da til at være mere barsomme. Sulten begyndte ogsaa at melde sig. Det blev dem snart indlysende, at de absolut maatte have Mad, dersom de skulde gjøre sig Haab om at komme videre. Medens de listede sig frem omkring en liden Plantage, hørte de nogle Griser grynte.

"Der er Mad for os," sagde Darling. "Vent her, medens jeg gaaar paa Opdagelse."

Han tog Osten med sig og krøb forsigtig bortover hen mod den Kant, hvorfra Lyden hørtes, og der fandt han ganske rigtig en Flok Griser. Han gav den ene et Slag i Banden, og kort derefter vendte han med Triumf tilbage til

Frederic med en død Unggris, som veiede omtrent femogsytti Pund.

"Her er Mad, Kaptein; men vi har jo ingen Ild, og jeg er endnu ikke rigtig sulten nok til at spise raat Flesk."

Ingen af dem havde en Fyrstikke paa sig, og Udsigten til at traktere sig selv med et Gjestebud var saaledes ikke lobende.

"Vi vil tage Grisen med," sagde Frederic. "Vi har hidtil været overmaade heldige; kanske Lykken vedbliver med at føie sig. Vi finder gjerne Ild ogsaa, skal du se."

"Kaptein, du kunde indgøde Mod i en Træklods," sagde Darling og slængte Grisen over Skulderen. "Jeg indbilder mig allerede, at jeg sidder og spiser stegt Grisefjød."

Lidt længere fremme gjorde de en liden Omvei forbi en Rhyngge Negerhytter, da Frederic stansede og sagde: "Jeg er næsten sikker paa, at jeg saa en Ild Iyse dernede i Nærheden af de Hytter. Vent her Dick, medens jeg undersøger Sagen."

Til sin store Glæde fandt han Levningerne af et Baal i Nærheden af en liden Bæk. Der havde nok været Klædesvask; thi en stor Jerngryde fuld af Vand hang endnu over Ilden. Men hvorledes skulde nu Frederic stille sig med at tage denne Ild med sig? Han søgte forgjæves efter noget, hvori han kunde bære de glødende Kul. Det var nu saa nær Morgenen, at han ikke vovede at nærme sig nogen af Hytterne.

"Det er bedre at være livløs end raadløs," tænkte Frederic; han tog Frakken af og fyldte det ene Urmet halvt med Aske. Saa tog han nogle af de brændende Kul og lagde dem godt ned i Asken og passede paa, at de ikke rørte Tøiet. Han strøede nu Aske ovenpaa og gik tilbage til Darling og sagde: "Ja, nu har jeg Ilden."

"Hvor?" sagde Darling og stirrede først paa Frederic og saa paa Frakken.

"Her i mit Frakkeærme."

"Hvadslags Spøg skal det være, Kaptein?"

"Det er ingen Spøg, Far," og Frederic forklarede hele Kunsten.

"Jeg tager ærbødigt Hatten af," sagde Darling. "Jeg har haft mit Hjem ude paa Vestens Vidder, og jeg har seet adskilligt, siden jeg blev Soldat; men dette er første Gang, jeg har vidst, at det lod sig gjøre at bære Ild med sig i Frakkeærmet."

Dagen holdt nu paa at bryde frem, og de begyndte at se sig om efter et Sted, hvor Skogen var saa tæt, at de kunde skjule sig. En Mil længere frem fandt de et Sted, der var som skabt for dem. Der var en liden Fordybning, og Krattet var saa tæt, at næsten ikke en Uysstraale kunde trænge sig igjennem.

"Her er Stedet, Dick; dersom Hundene bare ikke var efter os, kunde vi stanse her en hel Maaned."

Først af alt maatte de nu faa sig noget tillivs; thi de var nu mere end skrubsultne. Med Øksen grov Frederic et Hul i Jorden omtrent en Fod i Firkant og en Fod dybt. Han undersøgte Sagen og fandt, at de Kul, han havde med sig, endnu var glødende. Han lagde disse i Bunden af Hullet og lagde nogle tørre Kviste ovenpaa. Disse brændte uden synderlig Røg, og flere Kviste lagdes ovenpaa, indtil hele Bunden i Hullet var bedækket af glødende Kul.

Imens havde Darling med sin Lommekniv flaaet Griben og skaaret Kjødet i Skiver. Disse lagdes nu paa Ilden, og snart var Frokosten færdig.

"Havde vi nu bare haft Salt," sagde Frederic med

Munden fuld, "vilde dette været Mad god nok for en Konge."

"Selv uden Salt er den god nok for tyve Konger," erklærede Darling. "Jeg har aldrig smagt noget saa godt før; nu kunde jeg kjæmpe mod et helt Regiment."

Da de var mætte, stegte de Resten af Kjødet forat spise det senere; men de havde Nød med at holde Dinene aabne.

"Gaar det an at tage sig en Lur?" sagde Darling og strævede med at holde sig vaagen.

"Var det ikke for Hundene, vilde jeg svare Ja. Under Omstændighederne vilde det være farligt; men jeg skjønner, sandt for Dyden, ikke, hvorledes jeg skal kunne lade det være alligevel."

I dette Dieblik hørte han Tordenen rulle i det fjerne.

Natten havde været stjernerklar; men nu var Himmelen overskyet, og Vinden begyndte at tude gennem Træerne, og Tordenen blev hvert Minut mere hyppig og kom nærmere.

"Dick," raabte Frederic, "den Hjælpen kommer bogstavelig fra Skyerne. Et Regnskyl vil udlette vore Spor, saaledes at Hundene ikke vil kunne finde os. Regner det, saa kan vi rolig lægge os til at sove."

De skyndte sig med at faa et slags Tag over Hovedet ved Hjælp af Grene og Bark, som de lagde tilrette imod en stor Træstamme. De krøb ind i sin Rede, og skjønt Vinden tudede og Vandet strømmede ned over dem, var det ikke mere end et Minut, før de laa i dyb Søvn.

Sekstende Kapitel.

Et Møde med Smith.

Major Kenyons Løfte om en Belønning paa ti tusen Dollars til den, som fangede Frederic enten død eller levende, ansporede Soldaterne, som var paa Jagt efter dem, til at anstrenge sig til det yderste. De nye Blodhunde fulgte Sporet til det Sted i Sumpen, hvor Kampen med de andre Hunde havde staaet. Men forbi dette Sted negtede de at gaa. De vendte om og bar sig ilde, og hverken med det gode eller det onde kunde de bevæges til at følge Sporet videre.

“Det nytter ikke,” sagde Eiermanden; “den onde selv kunde ikke overtale dem til at gaa ud i Sumpen igjen, og det kan ogsaa være det samme. Dersom Yankeerne endnu er i Myren, vil de komme til at dø der. Slider de sig igjennem, kan vi finde Sporet igjen, hvor de kommer ud paa det tørre Land. Det eneste, vi har at gjøre, er at stille Vagt paa alle Kanter af Myren.”

Dette Raad blev fulgt; men det var næsten Daggrø, før de naaede den modsatte Side af Myren, hvor Darling og Frederic havde kravlet sig op paa det tørre. Her fandt Blodhundene uden Vanskelighed Sporet igjen.

“Slynglerne kom nok frem alligevel og det meget snarere, end jeg havde tænkt,” brummede Hundenes Eier; “men

nu kan vi let indhente dem. Det vil sige, dersom det ikke regner," spjælede han til, da han hørte Tordenen.

Det begyndte at regne haardt, og Hundene maatte give tabt. Soldaterne svor; men det nyttede ikke; Sporet var vasket væk.

"Nu kan vi ligesaa godt sende Hundene hjem," erklærede Eieren med en Gd. "Den onde selv beskytter de Yankeerne; han kjender nok sine."

Der blev nu holdt Raad, og da Sporet paa det Sted, hvor de tabte det, førte mod Syd, bestemte Løitnant Stevens sig til at gennemstøve Landet paa den Kant. Saaledes vandt Frederic og Darling en hel Del kostbar Tid. Men da en Beretning om, hvad man foretog sig, var telegraferet til Major Kenyon i Macon, var han slet ikke tilfreds. Han havde sin egen Mening om Sagen og traf sine Foranstaltninger derefter. Han troede, at Frederic vilde styre et Stykke Vei mod Ost og saa søge at komme nordover til Shermans Armeer; eller at han vilde flyde nedover Flint River til Chattahoochee og derpaa videre til den mexikanske Bugt. Majoren vilde sætte en Stopper for det ved at placere Skildvagter langs Elven, og han vilde selv reise derhen og sørge for, at det blev gjort paa en forsvarlig Maade.

Major Kenyon havde af en anden Grund lyst til at besøge det Strøg, hvor han antog, at Frederic nu var. Han havde netop modtaget et Brev fra en Miss Lucille de Courtney, som underrettede ham om, at hun var paa Besøg hos en Onkel, Dommer Chambers, der boede omtrent firtil Mil i Syd fra Macon. Dommeren var Far til den Kaptein Chambers, hvis Bekjendtskab vi allerede har stiftet. Major Kenyon havde ikke vidst det før nu, at Miss Lucille var i Slegt med Kaptein Chambers, og Nyheden plagede ham. Han var saa halvt om halvt forlovet med hende, og han

var bange for, at Kapteinen kunde bruge sin Indflydelse til at sætte hende op imod ham.

“Det kunde forresten være mig lige fedt,” mumlede han, “dersom jeg var istand til at fikre mig Miss Shackelford.”

Major Kenyon satte straks afsted forat udføre sin Plan, og paa den Dag, da Frederic og Darling laa og sov saa sødt i sit Rede i Granstogen, var Majoren paa Veien sydober fra Macon forat lede Arbeidet med at fange dem.

Det var sent ud paa Eftermiddagen, da Frederic og Darling vaagnede af sin tunge Søvn. De kjendte sig nu stærke igjen, og da de havde sat en dygtig Portion Steg til-livs, var de rede til at marschere hele Natten.

De tog afsted, straks det blev mørkt, og satte Kursen saa nær som muligt mod Øst. Da det gik sent med at komme frem gennem Stogen og over Markerne, vovede de sig til at følge Alfarveien. Men de havde ikke gaaet langt, før der var nogen, som raabte dem an og vilde vide, hvem de var.

Istedetfor at svare tog de Benene fat, og en Rislekugle peb forbi dem.

“Hvem er det?” hørte de en Stemme raabe til Skildvagten.

“Na, det er vel noget Negerpat, formoder jeg. Det kan ialfald ikke have været disse bortrømte Yankeer. Ingen, som har været Fange i Andersonville, kan løbe saa fort. Yankeer fra Andersonville pleier ikke at være fodrappe; man har gjødet dem for godt,” raabte Vagten med en raa Latter.

“Det faar ikke hjælpe,” sagde Frederic, saasnart de var udenfor Rækkevidde; “vi maa holde os borte fra Alfarveien. Hele Omegnen synes at være besat med Soldater. Det var heldigt, at de troede, vi var Negre.”

Hele Natten fortsatte de langsomt Vandringen, og da Dagen begyndte at gry, gjemte de sig inde i den tætte Skog og sov.

Ingen forstyrrede dem, og da Natten kom, fortsatte de Reisen. Det var Midnat eller lidt senere, da de kom frem til Flint River.

Nu blev der en temmelig varm Debat om, hvad de skulde gjøre. Darling holdt for, at de skulde søge at faa fat i en Baad eller faa istand en slags Tømmerflaade og lade sig bære nedover Elven til Golfen. Det vilde, sagde han, være meget behageligere end at vandre gennem Skogen, og det vilde desuden være mindre farligt. Han havde læst om, at to Andrews's Lokomotivthve, som de kaldtes, lod sig drive nedover Chattahoochee og paa den Maade kom i Sikkerhed.

Frederic var afgjort imod denne Plan. Selv om den lykkedes, vilde det blive mindst to eller tre Maaneder, før de kunde komme tilbage til Shermans Tropper. "Og desuden tror jeg," sagde han, "at Faren er meget større. Det er lettere at sætte Bagt langs denne ene Elv end at spærre alle Veie for os."

Debatten blev saa varm, at der var Fare for en alvorlig Strid; noget, som aldrig havde fundet Sted mellem de to Benner. Men Darling gjorde Ende paa Sagen ved at sige:

"Det er nok; jeg bøier mig. Jeg har fuld Tiltro til dig. Kanste jeg engang kan komme til at bede dig om at stole paa mig. Du har Ret til at befale, og det vilde være Frækhed af mig at være ulhdig."

Frederic greb Darlings Haand. "Dick," sagde han, "du har vundet; vi vil forsøge at flyde nedover Elven."

"Nei, det vil vi ikke. Jeg er nu overbevist om, at din Plan er den bedste, og den Sag er saaledes afgjort."

De blev snart enige om, at det vilde være bedst at sætte over Elven. De fik derfor fat i etpar Træstammer og satte sig paa dem og roede over. Da det snart vilde blive Daggry, gjemte de sig i et lidet Skogholt tæt ved Bredden efter først at have stødt Tommerstokkene fra Land og ladet dem flyde nedover. Da det blev lyst, gjorde de den foruroligende Opdagelse, at de befandt sig tæt ved en Alfarvei; men da der allerede var Folk, som var ude og færdedes paa den, var det for sent til at søge sig et andet Skjulested.

Det Rjød, de endnu havde igjen, var uspiseligt, og de maatte saaledes faste. Den ene vaagede, medens den anden sov; men der hændte ikke noget før om Eftermiddagen, da to Ryttere stansede i Skyggen af et Træ lige ved dem og talte ibrig sammen, saaledes at Frederic og Darling kunde høre hvert Ord.

En af Rytterne bar Uniform som Officer i Rebelarmeen, medens den anden var Medlem af Statsgarden.

Til sin Bestyrtelse gjenkjendte Frederic og Darling i Rebelofficeren vor gode Major Kenyon. Den første, hvem de hørte sige noget, var hans Kamerat, der bemærkede:

“Det er vel ikke muligt, Hr. Major, at de har fundet frem saa langt mod Øst, og at de har sat over Elven?”

“Med denne hersens Kaptein Shackelford kan hvadsomhelst være muligt; han har for Bane at gjøre det, som ingen venter. Hvor fik han fat i den Øks eller Bile, hvormed han dræbte Hundene? Er det ikke ogsaa rent utroligt, at to Mænd saaledes kunde dræbe et Dusin Blodhunde eller gjøre dem uskadelige og selv slippe fra det, saavidt vi ved, uden at faa en eneste Skramme? Wirz tror, at Threne drog mod Syd, da de kom ud af Sumpen, og de fleste af hans Mænd er paa Jagt efter dem mod den Kant. Men jeg har en anden Mening. Det var bare forat føre os paa Wildspor, at de først satte Kursen mod Syd, tror jeg. Jeg føler mig over-

bevist om, at saasnart det Skyregn kom, bødiede de af mod Ost, og at de nu er etsteds i Nærheden af denne Elv. Kanste de finder paa at flyde nedover til Golfen. Jeg haaber, at de forsøger det; thi da har jeg dem ganske sikkert. Jeg har sørget for, at ikke saameget som et Løb kan flyde nedover Elven uden at blive seet."

Da han hørte dette, kneb Frederic sin Kamerat i Armen. Darling forstod.

"Gud velsigne dig, Kaptein," hvistede han; "du havde nok Ret."

Saa lyttede de igjen og hørte den fremmede Officer sige: "Tror De, at de forsøger at flyde nedover Elven, Hr. Major?"

"Nei; jeg tror, at de kommer til at styre mod Nord; men forat undgaa Macon, vil de først gaa østover. Jeg har det Haab, at jeg er foran dem, og at vi kan faa Die paa dem, naar de sætter over Elven. Der maa holdes Vagt ikke blot paa alle Veie, men ogsaa langs Elven. Dette overlader jeg til Dem, Hr. Løitnant."

"Jeg skal sørge for, at det blir gjort. Dersom disse to Panteer er her i Nærheden, saaledes som De tror, skal jeg gjøre det hedt for dem. De er ikke bevæbnede, siger De?"

"Ikke med Skydevaaben, bare med en Dks eller Bile."

Nu, et saadant Vaaben vil ikke nytte dem stort mod dette," sagde Løitnanten og pegte paa Haandtaget af en Revolver, som stak op af sit Hylster.

"Jeg betviler ikke, at De vil gjøre Deres fulde Pligt, Hr. Løitnant. Men jeg maa nok afsted; jeg vilde gjerne være fremme ved Dommer Chambers Plantage iaften. Den maa være næsten femten Mil herfra."

"Nærmere tyve, Hr. Major. Er De kjendt der? Det er en udmerket Familie."

"Sønnen liker jeg ikke," brummede Kenyon. "Jeg vilde ikke besøge Stedet, dersom det ikke var for den Omstændighed, at en vis ung Dame er der paa Besøg."

"Na, De dyrker Kjærlighedens Gud saavel som Krigens, Hr. Major? Ja, de to skal nok være gode Venner, som ofte følges ad. 'Ingen uden den tapre fortjener den skjønne.' Tillykke med Forehavendet."

"Tak og Farvel, og glem nu ikke den Belønning paa ti tusen Dollars." Med disse Ord vendte Majoren sin Hest og red hurtig nordover.

"Ti tusen Dollars i Sydens værdiløse Papirpenge, ja," mumlede Løitnanten, medens han med Dinene fulgte Majoren, der forsvandt nedover Beien. "Det er saamæn ikke for meget. Jeg skulde ønske, det var i Lincolns Penge; da kunde det være noget at arbeide for. Abe Lincoln er en stor Noksagt; men hans Penge er gode."

En liden Hund, som fulgte Løitnanten, og som havde snuset omkring inde mellem Træerne, opdagede nu Frederic og Darling og begyndte at gjø, som om den var besat.

"Hvad ialverden er der iveien med Hunden?" raabte Løitnanten. "Frist! Frist!"

Men Frist løb bare i Ring omkring de to Mænd derinde og hylte værre end før. Løitnanten fik en Mistanke; han red gjennem Krattet hen mod det Sted, hvor Hunden var, og var saa forsigtig at trække Revolveren frem og holde den i Beredskab.

"Ja, nu finder han os," hviskede Frederic. "Vi faar kaste os ud i Vandet; det er vort eneste Haab. Fort, Dick, fort!"

"Kaptein," sagde Darling hurtig, "tag ikke Flugten. Stol dennegang paa mig. Overgiv dig, naar han forlanger det." Dermed gjemte Darling sig bagenfor et Træ, som stod lige i Nærheden.

Der undslap Rebelofficeren et Udraab af Forbauselse, da han fik Die paa Frederic, og idet han tog Sigte med Revolveren, sagde han: "Hænderne iveiret, Yankee, og det fort ogsaa!"

Uden et Ord strakte Frederic Hænderne iveiret og stod stille.

"Nu, Yankee," fortsatte Løjtnanten og red tæt hen til ham, fremdeles med Revolveren pegende mod hans Bryst, "Lykken er dig nok imod. Hvor er din Kamerat. Du havde en med dig, har jeg hørt."

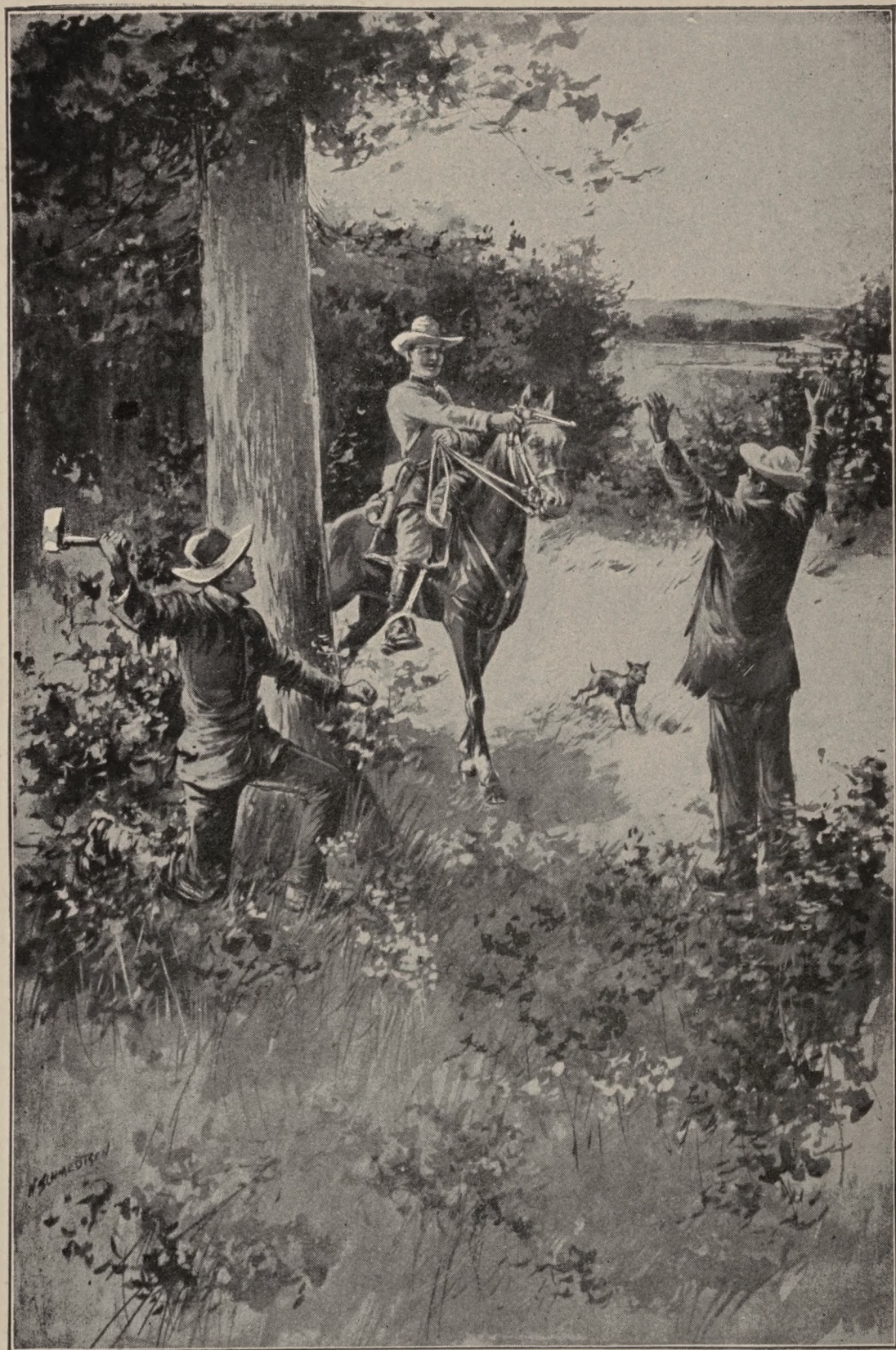
Disse var de sidste Ord, han talte. Øksen, der kastedes af Darlings sterke Arm, kom hvinende gennem Luften; den traf Løjtnanten midt i Planeten, og han styrtede til Jorden med kløvet Pandebraast.

Darling traadte frem med et triumferende Smil. Som Svar paa Frederics Udtryk af Forbauselse sagde han: "Det er en liden Kunst, som jeg lærte ude paa Vestens Bidder. Jeg har seiret over de flinkeste af Indianerne i denne deres egen Sport."

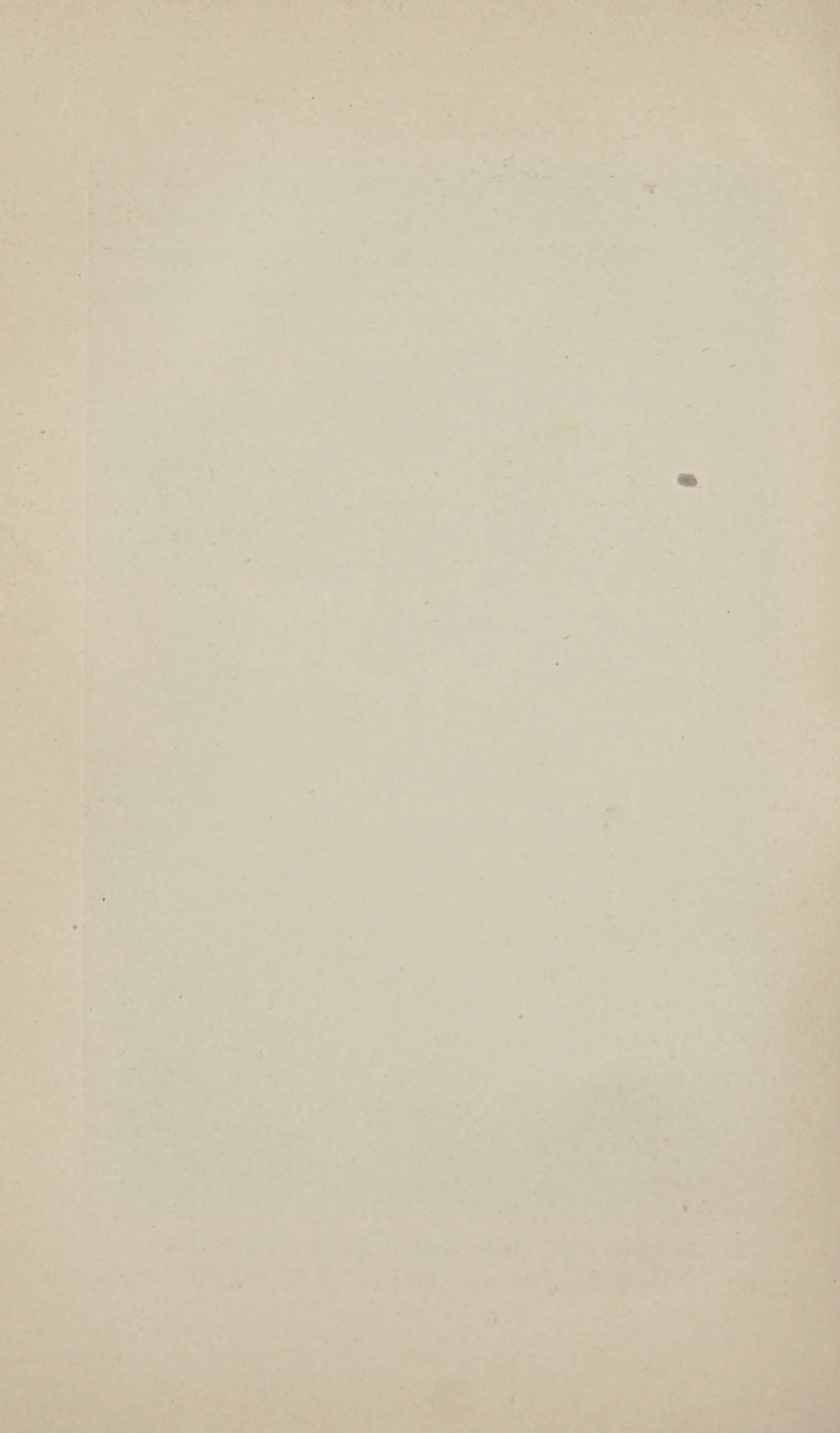
"Dick," sagde Frederic, "da du bad mig stole paa dig, gjorde jeg det, skjønt jeg ikke havde nogen Anelse om, hvad du vilde. Med det var sandelig ikke nogen let Sag, Gutten min, at staa stille og lade den Fyr ride lige hen til mig med sin spændte Revolver."

"Jeg vidste, at du dengang trygt kunde stole paa mig," sagde Darling, idet han tog den døde Mand's Revolver op fra Jorden og betragtede den. "Dette er et udmerket Vaaben, Kaptein. I dine Hænder kan den gjøre det af med et halvt Snes Rebeller. En liden Trop, som nu forsøger at fange os, vil komme til at faa liden Glæde af det."

Frederic tog Revolveren og undersøgte den og maatte give Darling Ret. "Dick," sagde han, "med denne paa mig har jeg Følelsen af igjen at være Soldat. Den er dyr; thi

Uden et Ord strakte Frederic Hænderne iveiret.

den har kostet et Menneskeliv; men den tør blive Midlet til at frelse os og gjengive os Friheden."

"Stakkels Fyr," sagde Darling og stirrede paa den døde Officer; "jeg havde ikke noget imod ham; men jeg maatte tage hans Liv. En vakker Mand var han ogsaa. Du, Kaptein, Krig er en forfærdelig Ting."

"Ja, det har ogsaa jeg haft Anledning til at erfare," sagde Frederic med skjælvende Stemme.

Den lille Hund, som havde voldt Ulykken, holdt fremdeles Leven. "Jeg maa vist skyde den," sagde Frederic; "den kommer ellers til at lokke flere Folk hid."

"Lad det være Kaptein; et Revolverskud kunde let blive vor Ruin. Lad os først faa fat i Hesten, saa skal jeg ekspedere Hunden."

"Hesten var heldigvis ikke folkeræd; de fik uden Banskelighed fat i den og bandt den til et Træ. "Nu kommer Turen til Hunden," sagde Darling. "Lad os fjerne os nogle Skridt fra Liget."

De gjorde saa, og Hunden løb straks hen til sin døde Herre. Da han ikke rørte sig, begyndte den at ruske i ham, som for at vække ham. Saa kom Øksen igjen hvinende gjennem Lufsten, og Hunden laa død ved Siden af sin Herre.

"Nu er den Sorg endt," sagde Darling og tog Øksen op; "men jeg er tilfjæds, som om jeg havde begaaet to Mord."

"Sig ikke det, Dick; det pincer mig at høre det. Husk paa Andersonville og de Tusinder, som der dør tommevis; paa de mange Lig, som hver Morgen laa ved Porten. Glem heller ikke, at der er udlovet en Belønning til den, som fanger eller dræber os, og hvad vor Skjæbne blir, dersom vi fanges."

“Ja, jeg glemmer det ikke,” raabte Darling, og hans Dine skjød Lyn. “Og om saa tusen Mand stod imellem os og Friheden, vilde jeg tage Livet af dem allesammen. Men du, hvad skal vi gjøre med disse to?”

Frederic betænkte sig og svarede saa: “Vi faar vist kaste dem i Vandet. Skulde nogen finde de døde Kroppe her, vilde hele Omegnen snart blive gjennemstøvet.”

“Det er en god Ide, Kaptein; men vi bør vente, til det blir mørkt. Nu kunde det være farligt.”

De havde ikke længe at vente. Eigene kastedes ud i Elven og førtes hurtig nedover med Strømmen.

“Og nu,” sagde Darling, “faar vi se til at komme bort fra dette uhyggelige Sted. Men hvad skal vi gjøre med Hesten?”

“Lad os ride paa den, dersom den tillader det. Paa den Maade kan vi igjen skjule bort Spor.”

“Udmerket! Jeg er kjed af at gaa tilfods. Og jeg er saa sulten, at jeg kunde spise den Grød, som koges i Andersonville.”

“Ja, vi maa for enhver Pris skaffe os Mad inat, men lad os nu først komme bort herfra.”

Hesten viste Tilbøielighed til at protestere mod at bære dem begge; men endelig lod den sig dog overtale til det, og de red nordover paa Landeveien.

Det var en mørk Nat, og det eneste, de var bange for, var, at de kunde møde nogen. Da de havde tilbagelagt omtrent fem Mil, kom de til en liden Bæk. Da de her stansede forat lade Hesten drikke, opskræmtes de ved at høre Hovslag og Stemmer et lidet Stykke Wei foran sig.

“Dick,” hvistede Frederic, “der er en stor Ryttertrop tæt indpaa os. Vi faar jage Hesten fra os.”

De sprang til Jorden, og Frederic vendte Hestens Næse

mod Syd og gav den et dygtigt Rap, og den jog afsted nedover Beien.

"Hvem der?" raabte en af Rytterne. "Holdt!" Men det nyttede ikke, og hele Selskabet sprængte forbi paa Jagt efter den herreløse Hest.

"Det gik godt," lo Frederic. "Jeg haaber, at Hesten ikke for snart lader sig indhente. Og nu, Dick, vader vi opover Bækken. Naar vi spaserer nede i Vandet, efterlader vi ikke noget Spor."

Da de havde gaaet et Stykke, stansede Frederic og sagde: "Undrer mig paa, hvad det er, som vokser derborte. Det rasler, som om det kunde være Mais. Lad mig se efter."

I næste Dieblit raabte han tilbage: "Det er Mais, Dick; grønne Maisaks, affurat modne nok. Kunde vi bare faa stegt dem, vilde de smage udmerket."

"Vi skal snart faa tændt Ild," svarede Darling muntert; jeg har Fyrstikker."

"Fyrstikker? Hvor ialverden har du faaet dem fra?"

"Jeg undersøgte den døde Løitnants Lomme, lige før vi veltede ham ud i Vandet; og hvad tror du, jeg fandt? En Ueste Fyrstikker, en tyk Pengerul — desværre en af dem, som Sydens Regjering har ladet trykke, — og en Kam; ja, min Hr. Kaptein, en virkelig Kam. Jeg holdt tæt med det indtil nu forat give dig en behagelig Overraskelse."

"Det har lykkes dig, Dick. Nu faar vi Mad, og saa kan vi altsaa faa kjæmme Haaret. Jeg har ondt for at tro paa al denne Lykke."

Det var snart gjort at samle hver sin Armsfuld Kornaks. Saa vadede de opover Bækken, indtil de kom ind i en Skog. De gik dybere ind i den og fandt et Sted, hvor de uden at forstyrres kunde berede sit Maaltid. De grov et Hul og fyldte det med Gløder, saaledes som før, og snart sad de og gjorde sig tilgode med stegte Kornaks.

"Man tillader sig at bemærke," sagde Frederic, "at dette her er endog bedre end stegt Gris uden Salt."

"Ja, meget bedre endog," lo Darling med Munden fuld. "Der er ingen Fare for Hungersnød, saalænge vi kan finde slige Maisaks og har Fyrstikker."

Da Maaltidet var endt, kjendte de sig sterke igjen. De tog Sigte paa Polarstjernen og begyndte sin Nattevandring. Men Natten var meget mørk inde i Skogen, og de havde ikke gaaet mere end tre Mil, da den graanende Dag varsledede dem om, at de maatte søge sig et trygt Skjulested. Forat sikre sig ialfald et Maaltid til, havde de taget endel Kornaks med sig til Frokost.

Medens de saa sig om efter et godt Sted, greb Frederic pludselig Darling i Armen og hvistede: "Hys! Jeg hører Fodtrin."

Det var nu saa lyst, at de kunde se, og de fik snart Die paa en Neger, som nærmede sig. Han gik lige forbi dem, men saa dem ikke; han syntes at have hele sin Opmerksomhed henvendt paa en liden Kurb, som han havde i Haanden. Da han var tæt ved dem, aabnede han Kurven som forat forvisse sig om, at alt var i orden, og de hørte ham sige til sig selv: "En rigtig god Frokost for gamle Massa."

Han var kjæmpestor og saa sort som Jbenholt.

"Dit," hvistede Frederic, "lad os følge ham og se efter, hvor han skal hen."

"Bilde det ikke være farligt, tro?"

"Nei; jeg tror ikke det; ikke engang, om han skulde se os. Det hænder næsten aldrig, at en Neger forraader en Unionssoldat. Jeg vil bare undersøge, til hvem det er, han bærer Mad. Kanskje det kan være til en bortrømt Fange."

De fulgte derfor Negeren, men passede paa, at han ikke skulde blive dem var. Han forsvandt i en Fordybning, og

de krøb nærmere, saaledes at de kunde se derved. Af Bart, som lænede sig op mod en stor Træstamme, var der dannet et Skraatag, hvorunder en Mand kunde finde Ly.

Foran denne primitive Hytte stod Negeren, og lige ved ham sad en hvid Mand og spiste af den Mad, som Negeren havde bragt med sig i Kurven. Frederic kastede et eneste Blik derhen og raabte glad: "Smith! Det er Smith!" og styrtede nedover mod ham.

Den gamle Speider saa op, netop som Negeren med en stor Kølle i Haanden sprang mellem ham og Frederic og knurrede som et vildt Dyr. Dersom Frederic ikke havde braastanset, vilde Negeren have slaaet ham til Jorden.

Smith saa, hvem det var, og raabte: "Det er en Ben, Joe, en Ben; det er Kapteinen."

Negeren sænkede sin Kølle, og i det næste Dieblif havde Frederic og gamle Smith omfavnet hinanden. Saa kom ogsaa Darling til og slyngede sine Arme omkring sin gamle Ben. Det var et lykkeligt Møde dette inde i Georgias Skove, og den kjæmpestore Neger stod og stirrede paa det med undrende Dine.

Da den første Glædesrus var overstaaet, sagde Frederic: "Hvordan ialverden er du kommen hid, Smith?"

"Jeg vilde aldrig have naaet saa langt, havde det ikke været for Joe," svarede Smith og kastede et kjærligt Blik paa Negeren.

"Fortæl, Smith. Du maa have oplevet underlige Eventyr. Baade Darling og jeg troede, at du kom til at dø, før Morgenens kom, da vi saa dig kjøre ud mellem den store Dynge af Lig."

"Spis først, saa skal jeg fortælle dig," sagde Gamlingen.

Negeren stegte de Kornaks, som Frederic og Darling havde med sig, og denne Ret sammen med den Mad, som

Smith havde tilovers, blev en udmærket Frokost for allesammen. Gamle Smith fortalte:

"Jo, det var en skræffelig Rjødretur med alle de døde Kroppe; men jeg var saa heldig at blive lagt oppe paa Toppen af Dvngen. Det vilde været grueligt at have faaet alle de Eigene ovenpaa sig. Jeg kommer aldrig til at glemme den Fornemmelse, jeg følte ved Berøringen med de kolde og klamme Legemer, mellem hvilke jeg laa. Da vi bragtes frem til Begravelsesstedet, stabledes vi op som døde Hunde forat kastes ned i Grøften, naar Morgenen kom.

Soldaterne syntes aldrig at ville falde isøvn, og der laa jeg med de døde omkring mig og endog ovenpaa mig. Jeg blev ligesaa kold som de døde selv. Tilslut blev det mig uudholdeligt, og jeg krablede mig frem. Da jeg var kommen ud af Dvngen, krøb jeg videre, indtil jeg kom i Skyggen bagenfor endel Telte, og der lykkedes det mig ved en Kraftanstrengelse at reise mig. Med det samme jeg kom paa Benene, hørte jeg nogen udstøde et Rædselsstrig, og der foran mig stod en Soldat, som var næsten betskræmt. Han troede, at han saa et Spøgelse. Med skjælvende Stemme spurgte han, hvem det var. 'John Smith,' sagde jeg, 'John Smith fra Kentucky,' og saa bad jeg ham om, at han for Guds Skyld vilde slaa mig ihjel og ikke sende mig tilbage til Andersonville Fængsel. Han fortalte mig, at han var en af de Fanger, som ved at underskrive Parolen havde faaet en Bestilling udenfor. 'Kan du ikke gjøre noget for mig?' spurgte jeg. Først vægrede han sig; men tilslut sagde han: 'Smith, en død Mand, som har vaagnet op, burde hjælpes, og jeg vil forsøge at redde dig, selv om jeg skulde blive hængt for det.'

Han førte mig til et Sted, hvor der laa en stor Haug tomme Kasser, og pegte paa en af dem og sagde: 'Gjem dig inde i den og lig stille, til jeg kommer tilbage.' Han var

længe borte, men kom endelig tilbage med en gammel Bluse, som jeg kunde trække paa mig, og et Stykke Brød. 'Tag disse,' sagde han, 'og naar du hører Bagten raabe, at Klofken er tolv, og alt er vel, faar du se til at komme afsted. Gaa mod den Kant, saa vil Bagten ikke gjøre dig nogen Uleilighed.' Dermed sagde han Farvel og gik.

Jeg gjorde, som han havde sagt, og skjønt jeg passerede tæt forbi en Skildvagt, saa han mig ikke; han stirrede mod den modsatte Kant. Jeg opdagede nu, at jeg bare saavidt orkede at holde mig oppe. Jeg snublede mig dog frem paa en Maade, indtil jeg kom ind i Skogen, hvor jeg lagde mig ned ved Foden af et Træ. Na nei, hvor godt jeg syntes det var at høre Binden synge oppe i Træerne og tænke paa, at jeg var en fri Mand! Jeg begjærede ikke mere end at faa dø derinde i Skogen. Jeg maa vist være falden i enslags Søvsn; thi jeg opstræmtes derved, at nogen kom løbende gennem Skogen og snublede over mig og faldt.

'Hvad i Guds Navn er det?' sagde han, idet han reiste sig, og jeg kunde høre, at det var en Neger. 'Det er mig, John Smith,' svarede jeg, og saa spurgte han, om jeg var en Yankee, og jeg svarede Ja.

Negeren var ingen anden end Joe. Han fortalte mig, at han havde arbeidet paa Fængselsvolden, og at han var bleven saa sthygt mishandlet, at han havde rømt forat vende tilbage til sin gamle Eier. Og hvad tror J, at den Neger nu gjorde? Han tog mig i sine Arme, som havde jeg været et Spædbarn. Siden har han baaret mig mange Mil ad Gangen. Han har kjæmpet for vort Liv og dræbt to Blodhunde. Han har baaret mig gennem Sumpe, svømmet over Floder med mig paa Ryggen og holdt mig med Mad. Her har jeg ligget syg af Feber, og han har gjort sig tilbøns med Negrene paa Plantagen og saaledes skaffet mig alleslags gode Retter. Han siger, at han aldrig vil forlade mig.

Kaptein," — saaledes endte Smith sin Beretning, og Taarerne strømmede da nedover hans Kinder, — "jeg har aldrig haft nogen Tro paa Negre; jeg har sagt, at de ikke havde nogen Sjæl, og at de ikke duede til andet end at være Slaver. Men denne Joe, skal jeg sige dig, er hvid heltigjennem."

Frederic tog Joes store sorte Haand i sin og sagde: "Gud velsigne dig, Joe; du er en Helt."

Joe tørrede Dinene med Haandbagen og sagde: "Massa Kaptein, jeg kunde dø for Yankeeerne, for jeg holder af Massa Lincoln. Og jeg holder af Massa Smith her; jeg vil aldrig lade ham i Stikken."

Frederic fik snart mere at vide om Joe. Dennes Eier boede i Nærheden af Milledgeville og var human mod sine Slaver; men han havde solgt eller givet Joes Arbeide til dem, som byggede Indhegningen omkring det berhyggede Fængsel i Andersonville. Her var Joe bleven behandlet med saadan Grusomhed, at han havde rømt i Haab om at komme tilbage til sin gamle Eier og til sin Kone og sine Børn. Underveis havde han truffet Smith og taget sig af ham med en Troskab og Hengivenhed, som var ligefrem rørende.

Frederic gav Smith en Beretning om sine og Darlings Oplevelser, og saa sagde han: "Nu, Smith, skal vi følges ad til Norden og Frihed."

Den gamle Speider rystede paa Hovedet. "Kaptein," sagde han, "jeg kommer aldrig til at se Kentucky igjen, eller Konen og Smaaapigerne."

Den gamle Mands Dine havde en unaturlig Glød, og Feberen brændte i ham. Det var let nok at se, at han talte sandt, og at det lakkede mod Enden med ham.

"Kaptein," bad Smith indtrængende, "du maa forlade mig her; du og Dick maa fortsætte Reisen; Joe vil nok have Tilsyn med mig."

Frederic tog ham ved Haanden og sagde: "Nei, min gamle Kamerat; du har mere end en Gang bobet dit Liv for mig. Du har negtet at lade mig i Stikken, naar jeg har været i Nød, og kan du nu bede mig om at forlade dig? Nei, gamle Ven. Dersom du maa dø langt borte fra dit Hjem i Kentucky og fra Konen og Børnene, vil jeg høre dine sidste Ord og bære din sidste Hilsen til dine kjære. Seg vil ikke gaa fra dig, Smith, før du slutner. Du skal ikke engang nævne noget saadant."

Den gamle Mand trykkede Frederics Haand og vendte Ansigtet bort og græd af Taknemmelighed og Glæde.

Syttende Kapitel.

Tro indtil Døden.

Da Smith forstod, at Frederic og Darling ikke lod sig bevæge til at forlade ham, erklærede han, at han vilde følge med dem, og insisterede paa, at de skulde fortsætte Vandringen, saasnart det blev mørkt.

“Jo nærmere Hjemmet jeg kan faa dø,” sagde han, “des lykkeligere vil jeg være. Jeg kommer ogsaa til at leve længere, naar jeg er med paa Marschen, end om jeg blir liggende her.”

Dette troede Frederic ogsaa, og han gav derfor sit Samtykke til, at de skulde gaa videre, saasnart Natten kom. Mødet med de gamle Venner havde givet Smith nye Kræfter; han syntes at være bleven meget bedre. Denne Beslutning om at bryde op og vandre videre, reddede i Virkeligheden hele Selskabet fra Døden eller fra at føres tilbage i Fangenskab, skjønt de først senere fik dette at vide.

De Statstropper, der forfulgte den Hest, som Frederic og Darling havde sluppet løs, indhentede den omtrent fem Mil fra det Sted, hvor Jagten begyndte, og den gjenkjendtes som Løitnant Browns Hest. Saa blev der Røre. Hele Natten anvendtes til at søge efter Brown; men det var umuligt at finde ham. Om Morgenen var hele Omegnen kommen i Gjæring. Nyheden blev hurtig meldt til Major Kenyon, som var Gjest hos Dommer Chambers. Han blev

høilig overrasket og skyndte sig til Stedet. Han var ogsaa i meget daarligt Lune; thi Miss Lucille de Courtney havde taget imod ham med en paafaldende Kulde, som slet ikke svarede til, hvad han ventede af den, der halvveis havde lovet at blive hans Hustru.

Lucille de Courtney havde sit Hjem i Columbia, S. Carolina. Da hun var seksten Aar gammel, blev hun kjendt med Major Kenyon, og han viste sig meget opmærksom mod hende. Hun nedstammede fra franske Huguenotter og havde arvet deres strenge Pligtsfølelse og Troskab mod sin Overbevisning og ikke saa lidet af deres ildfulde Karakter.

Hun havde Ry for at være den største Skjønhed i Staten. Hun havde mørkebrune Dine med lange, sorte Dienhaar, og hendes rige Lokker havde den egne brune Farve, der blir til Guld, naar Sollyset falder paa den. Hun var hverken Blondine eller Brunette, men en Sammensætning af begge disse Skjønhedstyper.

Major Kenyon var af fornem Familie, og han var rig og vakker. Der var neppe en ærgjerrig Mor i hele Staten, som ikke med Glæde vilde have hilset Arthur Kenyon velkommen som Svigersøn. I sine Manerer ligeoverfor Damerne var han en fuldendt Gentleman, en Mester i den Kunst at smigre og at bruge galante Talemaader. Han var en kold og hjerteløs Natur; men dette forstod han at skjule. Hans Liv var alt andet end mønsterværdigt; men naar en Mand har Penge og ser godt ud, pleier han være velkommen i den fine Selskabsverden, selv om der ellers kan være meget at udsætte paa hans Vandel.

Miss de Courtney følte sig smigret ved den Opmærksomhed, der vistest hende af en saadan Løve som Arthur Kenyon, og da han friede, gav hun ham Lov til at tale med Far. Hun var nemlig moderløs.

Mr. de Courtney gjorde imidlertid Indbendinger, ikke blot af den Grund, at hans Datter endnu var for ung, men ogsaa fordi Kenyon netop havde traadt ind i Armeen.

“De skulde ikke bede Lucille om at binde sig nu i hendes Alder,” sagde han, “og især ikke i disse urolige Tider. Dersom De og hun har den samme Godhed for hinanden, naar Krigen er endt, skal jeg ikke negte mit Samtykke. Men jeg maa sige et bestemt Nei til en Forlovelse nu; thi efter min gammeldagse Anskuelse er en Forlovelse næsten ligesaa uopløselig som et Giftermaal.”

Hermed maatte Major Kenyon slaa sig tiltaals; thi Lucille holdt med sin Far og glædede sig igunden over hans Afsendelse i Sagen.

Det var nu tre Aar siden den Tid, og de havde truffet hinanden etpar Gange. Nu var der dog hengaaet to Aar, siden de sidst mødtes. Mr. de Courtney var bleven sendt til Europa i et hemmeligt diplomatisk Errende, og medens han var fraværende, maatte Lucille opholde sig paa en Kloster-skole. I hele denne Tid var hendes Breve til Major Kenyon flige, som hun kunde have skrevet til hvilkensomhelst Bekjendt. Efterhvert som hun blev ældre, begyndte hun at tvile paa sin Kjærlighed til ham. Hun havde ogsaa hørt endel stygge Rygter om hans Liv og Karakter. Dersom han lignede sit Rygte, vilde hun ikke kunne vente sig nogen Lykke som hans Hustru; og hun besluttede, at hun ved første Anledning vilde fortælle ham, at det maatte være forbi mellem dem.

Majoren lagde jo Merke til, at hendes Breve blev mere kjølige, og at de kom med længere Mellemrum; men han tænkte, at dette kanske skyldtes Skolens Regler. Hans Forsængelighed var saa stor, at han tænkte som saa, at selv om hun holdt paa at glemme ham, vilde han bare have at vise sig igjen forat erobre hendes Hjerte, — det vil sige, om han, naar det kom til Stykket, vilde have hende; noget, som han

ikke var aldeles sikker paa. Ialfald skulde hans Vilje afgjøre hele Sagen; hvad hun vilde, tog han ikke med i Regningen.

“Det eneste, jeg forlanger,” sagde han til sig selv, “er, at hun ikke binder sig til nogen anden. Jeg skal snart sørge for, at hun ikke taaler at se mig smile til andre end hende.”

Miss de Courtney var nu færdig fra Skolen. Hun havde skrevet, at hun var paa Besøg hos sin Onkel, Dommer Chambers, og Majoren greb med Begjærighed denne Anledning til at besøge hende.

Det var sent paa Nat, da han naaede frem til Dommer Chambers's Hus efterat have forladt Løjtnant Brown, og Miss de Courtney havde allerede gaaet tilfængs. Han traf hende saaledes ikke før om Morgenens ved Frokostbordet. Hun behandlede ham som en almindelig Kjending; der var ingen Kjærlighed at spore i hendes Ansigt.

Major Kenyon havde hørt, at hun havde vokset sig meget vakker; men han var ikke forberedt paa at se en saadan straalende Skjønhed. Han glemte straks Kate Shackelford og besluttede hos sig selv, at han for enhver Pris vilde gjenvinde Lucilles Kjærlighed, dersom han havde tabt den. Frygten for, at hun maaske var bleven ligegyldig, bragte ham nu til at blegne. Men han vilde vinde hende tilbage; han vilde vise hende den mest ridderlige Hengivenhed. Han var nu bleven dødelig forelsket.

Da han havde spist Frokost, men før han endnu havde faaet Anledning til at veksle et fortroligt Ord med hende, kom Nyheden om, at Løjtnant Brown var sporløst forsvunden.

“Hvad!” raabte Majoren; “jeg var sammen med ham sent igaarkveld og gav ham Instruktser med Hensyn til Paa-

gribelsen af to bortrømte Yankeeer, som jeg mistænker for at være etsteds her i Nærheden."

"Ja, ingen har seet ham siden den Tid," sagde Budet. "Er det muligt, at han kan have stødt sammen med disse Yankeeer, og at de har gjort det af med ham?"

"Det er ikke muligt," sagde Majoren; "thi han var væbnet, og Yankeeerne havde ingen andre Vaaben end en Øks eller Bile."

"Men selv med et saadant Vaaben kan de jo have angrebet ham fra et Baghold; eller de kan have skjult det i sine Klæder og saa passet sit Snit til at bruge det. Jeg frygter det værste. Løitnant Brown var ikke den Mand, som vilde betænke sig paa at binde an mod de to Yankeeer, dersom han stødte paa dem."

"Hvor sagde du, at man fik fat i hans Hest?" spurgte Majoren ængstelig.

Manden gav saa nøiagtig Bested, som han var istand til. "Det er lige ved det Sted, hvor jeg forlod ham," sagde Majoren. "Denne Sag maa straks undersøges. Han vendte sig til Miss de Courtney og sagde: "Jeg beklager, at min Pligt byder mig at gaa herfra, før jeg har faaet Tid til at tale mere end etpar Ord med Dem; men jeg kommer tilbage saa snart som muligt." Med lav Stemme lagde han til: "De kan ikke tænke Dem, hvor det glæder mig at se Dem igjen. Det Haab, at jeg engang faar Lov til at kalde Dem min, har været mig mere værd end Livet selv." Han vilde gribe hendes Haand; men han saa noget i hendes Ansigt, som forbød det."

Uden at vente paa Svar fra hende sagde han høit: "Ligeoverfor en Soldat er Pligten ofte en streng Herre. Farvel, paa Gjensyn." Han gav sin Hest Sporene og sprængte afsted mod Syd; og der var et Uveir i hans Hjerte. For første Gang var han begyndt at tvile paa sin egen Magt.

Kanskje det ikke blev saa let en Sag alligevel at vinde hende, og han bandte Kaptein Shackelford, som nu kaldte ham bort fra hendes Side. Men stod det i menneskelig Magt, vilde han vende tilbage som Seirherre.

Det var mindst tyve Mil til Stedet; men han tilbage- lagde Veien paa to Timer. Ingen havde endnu seet noget til den forsvundne Løitnant Brown. Der foretoges en grundig Undersøgelse, og man opdagede det Sted, hvor Løitnanten havde fundet sin Død. De kunde ikke tage feil af Blodpletterne og Sporet, som førte til Elven.

"Han er bleven myrdet og hans Lig kastet i Vandet," erklærede Majoren med en frygtelig Ed.

"Kan det være de bortrømte Yankeeer, som har gjort det?" spurgte de ophidsede Borgere, som havde hjulpet til med at søge efter den bortkomne.

"Ja, hvem skulde ellers have gjort det?" bed Majoren dem af.

"Vi hænger dem som Hunde, dersom vi faar fat i dem."

"Vi maa faa fat i dem for enhver Pris. Hæng dem da uden videre Ceremonier; det er ikke nødvendigt at umage Myndighederne med at holde Forhør. Jeg husker nu, at Brown havde en liden Hund med sig; jeg hørte den gjø, straks jeg havde redet fra ham. Har nogen seet Hunden?"

Nei, ingen havde seet den. Men saa kom nogle Mænd tilbage efterat have seet sig om nede ved Elven, og de bragte med sig den døde Hund, som de havde fundet i Vandet. Det var klart, at det var en Døs, som havde kløvet dens Hoved.

"Hvad var det, jeg sagde?" raabte Majoren. "Nu ved vi ogsaa, hvilken Skjæbne stakkels Brown har faaet. Han er bleven myrdet med en Døs, og det er den Satan og Spion, Shackelford, som har gjort det."

Der blev nu gjort Forsøg paa at efterspore dem med Blodhunde; men disse løb i Ring og kunde ikke finde Sporet.

"Kan Fyrene have anskaffet sig Binger?" grublede Hundenes Eier.

"Nei; men de har havt Bet nok til at flyde nedover Elven," sagde en af Selskabet. "De har saaledes ikke efterladt sig noget Spor, og nu er de vel langt herfra."

"Dersom de tog den Veie, burde de allerede have været i vore Hænder," sagde Majoren. "Jeg har sat Vagt hele Veien nedover langs Elven."

"Kanste de satte over og trængte ind i Skogen paa den anden Side," sagde en af de andre.

"Vi skal lede efter dem paa alle Kanter," erklærede Majoren; "men jeg har nu min Mening."

"Hvad er den, Hr. Major?" spurgte de allesammen.

"Hvorledes gik det til, at Løjtnant Browns Hest var fem Mil herfra opover Veien? Det skal jeg sige. Disse Galgenfugle red paa den herfra. Da de hørte en Trop Ryttere komme, slap de Hesten løs og lod dem jage nedover Veien efter den."

"Dette lader sig forstaa," sagde Hundenes Eier. "Saaledes vilde de ikke efterlade noget Spor, som Hundene kan følge."

"Vi maa gennemstøbe hele Omegnen," sagde Majoren; "men jeg tror, at de red nordover. Du, Bowen, tager nogle Mænd med dig og søger Fyrene her nedenfor. Du, Hughes, faar gjøre det samme over paa den anden Side af Elven. Jeg og Resten af Mændene vil styre Kursen opover Elven til det Sted, hvor Hesten blev overladt til sig selv."

Dette gik alle ind paa, og saa skiltes de og drog hver til sin Kant. Det trak sig op til Ubeir over Frederic og Darling; men endnu vidste de det ikke. Saa meget vidste de dog,

at dersom de fangedes, kom man til at gjøre kort Proces med dem forat hevne Løitnant Browns Drab.

Omtrent otte Mil i Syd fra Dommer Chambers boede der en Plantageeier ved Navn Norton. De to Familier stod paa en meget fortrolig Fod med hinanden, og netop denne Dag skulde Mrs. Chambers og de andre Husets Damer benytte Eftermiddagen til en Visit hos Nortons Familie. Dommer Chambers skulde komme senere og spise tilastens med dem og være Damernes Beskytter under Hjemreisen.

Nu var det netop Nortons Plantage, som Regeren Joe havde besøgt, og det var fra en af Nortons Slaver, en venlige Fyr ved Navn George, at Joe fik Proviant for Smith.

Da Mrs. Chambers kom frem, fandt hun Familien i det største Oprør ianledning af Rygtet om, at Løitnant Brown var forsbunden, og det var dem næsten ikke muligt at tale om noget andet.

Dommer Chambers kom sent om Aftenen, nogle Minutter efter Major Kenyon og hans Mænd. Disse havde været ude hele Dagen og søgt efter Flygtningerne, men havde ikke fundet noget Spor af dem.

Baade Dommer Chambers og Mr. Norton rystedes dybt ved den Underretning, at Løitnant Brown var bleven myrdet, som de kaldte det.

“Hvem kan have gjort det?” sagde Mr. Norton med en Stemme, der dirrede af Bevægelse.

“Det er disse bortrømte Yankeeer, Shackelford og hans Kamerat. De er Mænd, som er istand til hvadsombhelst. Havde det ikke været for Kaptein Chambers, vilde jeg have sat Shackelford fast som Spion, længe før han kom til Andersonville. Jeg skal engang holde Opgjør med —” Majoren holdt pludselig inde. I sin Iver havde han glemt, at Dommer Chambers var tilstede.

"Hvad er det, De har at sige paa Kaptein Chambers?" spurgte Dommeren med Stemmen fuld af tilbagesænkning. "Hvem er denne Shackelford? Og vover De at beskylde min Søn for at have optraadt som Beskytter for en Spion og Morder?"

"Nei, langt fra, Hr. Dommer," skyndte Kenyon sig at gjøre det godt igjen. "Deres Søn er for god en Soldat til at tage sig af en af sit Lands Fjender; men han lod sig forlede af sin egen ridderlige Karakter. Ved De, at det var denne samme Shackelford, som var saa nær ved at dræbe Deres Søn paa Lookout Mountain?"

"Det er ikke muligt!"

"Det er nok sandt alligevel. Da Yankee-Obersten Capron, efter Stonemans Streiftog, overrumpledtes, tog Deres Søn denne Shackelford til Fange. Deres Søn gjenkjendte ham og viste ham megen Opmærksomhed. Fyren udgav sig for en menig Soldat og gav sig et falskt Navn. Jeg fortalte Chambers, at hans Fange var Officer, og at han ogsaa, hvis jeg ikke tog fejl, var en berøgtet Spion; men han vilde ikke tro mig. Uheldigvis blev jeg nødt til at reise fra dem, og da jeg kom igjen var Fangerne undervejs til Andersonville. Jeg havde nu sikre Beviser for, at Fyren ikke var nogen anden end Kaptein Frederic Shackelford, Chefen for General Shermans Speidere. Han er ogsaa bekjendt for at være en Spion, idet han gjentagende har været blandt os forklædt som en af vore Soldater. Da jeg havde samlet Beviserne mod ham og kom til Andersonville for at arrestere ham, havde han allerede rømt. Jeg kan ogsaa tilføje, at jeg i Andersonville fandt en Fætter af Shackelford, en Kaptein Pennington, som desværre er Chef for vort hemmelige Politi, og jeg tror, at han var kommen til Andersonville i den Hensigt at hjælpe Shackelford ud af Kniben."

"Hvad hører vi?" sagde Mr. Norton. "Dette ser jo ud som Forræderi inden vore egne Rækker. Hvem er denne Kaptein Shackelford, at selv vore egne Officerer søger at beskytte ham?"

"Han er en Søn af General Richard Shackelford."

"Umuligt!" raabte baade Dommer Chambers og Mr. Norton i samme Aandedræt.

"Jo, han er. Selv om jeg havde faaet fat i ham i Andersonville, vilde man have gjort store Anstrengelser for at redde ham fra Galgen. Men Løitnant Browns Mord vil nu ialfald bevirke, at ingen kan redde Fyren fra at hænges, dersom vi fanger ham."

"Ja, det skulde jeg tro; vi skal gjøre kort Proces og ikke lægge Beslag paa de militære Myndigheders Tid, dersom vi faar Kloen i ham," erklærede Mr. Norton og stødte Stokken saa haardt i Gulvet, at den splintredes.

"Var Løitnant Brown bevæbnet?" spurgte Dommer Chambers pludselig.

"Ja, han havde en fortrinlig Revolver."

"Dersom denne Shackelford er Morderen, har han nu Løitnantens Revolver, og da vil det vistnok, efter hvad De fortæller om ham, ikke være nogen Spøg at fange ham."

Denne Side af Sagen lod til at gjøre Majoren en Smule urolig; men efter lidt Betænkning svarede han: "Selv om han er aldrig saa godt bevæbnet, vilde ingen Mand med Mod i Bringen et Dieblik betænke sig paa at gribe ham, dersom Anledning byder sig."

De kaldtes nu til Aftensbordet, og først nu fik Major Kenyon vide, at Miss de Courtney var tilstede. Han fik det straks travlt med at vise sig fra sin mest elskværdige Side.

Løitnant Browns Mord og de løsslupne Fanger var omtrent de eneste Samtaleemner. Dommer Chambers

fortalte, hvorledes hans Søn med tre Soldater havde truffet en eneste Yanteesoldat paa Lookout, og hvorledes denne i et Nu havde skudt tre af sine Modstandere ned for Fod.

"Gordon siger, fortsatte Dommeren, "at Yanteen red en af de prægtigste Heste, han nogensinde har seet, og at det var denne Hest, han selv var paa Jagt efter, da han blev skudt."

"Kaptein Chambers rider denne Hest nu," sagde Majoreren, og han kunde ikke forhindre, at der gik en mørk Sky over hans Ansigt; men han var klog nok til ikke at indlade sig paa Enkelthederne. Istedet fortalte han, hvorledes han hele Dagen havde søgt at finde Spor efter Flygtningerne uden at dette havde været ham muligt. "Og dog," sagde han, "er jeg næsten sikker paa, at de gik denne Vej, og det er meget muligt, at de i dette Dieblik befinder sig ikke langt herfra."

En Mulatinde, som opvartede ved Bordet og som med aaben Mund havde lyttet til Samtalen, søgte at indsmigre sig hos sin Herre og sagde:

"Jane, en af dem, som arbejder ude, fortalte mig, at en fremmed Neger har slængt her tre eller fire Dage, og at Negeren George har forsynet ham med Mad."

Mr. Norton var et Dieblik stum af Forbauselse, og saa tordnede han:

"Hvorfor har du ikke sagt mig dette før. Jeg skal lade dig klæde af og prygle som en anden Neger, og derefter skal du saa arbejde ude paa Marken."

Pigen kastede sig paaknæ foran sin Herre og græd: "Na, Massa! gjør det ikke; send mig ikke ud paa Marken. Jeg var ræd for at fortælle det; Arbejderne derude vil dræbe mig."

"Bryd Dem ikke om hende," sagde Major Kenyon; men lad os saa fat i denne Negeren, George."

Der sendtes Bud efter George, og han kom ind med Frygt og Bæven.

"George," sagde Mr. Norton, "har du givet Mad til en bortrømt Neger?"

Georges sorte Hud blev graa, og han søgte at svare, men var for ræd til at faa en Lyd frem.

"Sig Sandheden, din sorte Slyngel," tordnede hans Herre, "dersom du ikke vil, at jeg skal flaa dig levende. Du, Kelly," sagde han til sin Opfyndsmænd, "tag denne Fyr ud og bind ham fast og lad hans Ryg svie."

Mr. Norton var ellers snil mod sine Slaver; men nu var han i Oprør, og hans Brede gik over alle Grænser.

"Spar mig, Massa, spar mig!" skreg George og lagde sig næsegrus for sin Herres Fødder; "jeg skal sige Sandheden; ja, det skal jeg."

"Ud med den da, og det fort."

"Jeg har givet Mad til en fremmed Neger; men han har ikke rømt, han er paa Veien tilbage til sin Herre. Han har arbejdet i Andersonville; men Soldaterne mishandlede ham, og derfor vil han nu tilbage til sin gamle Eier."

"George, hvor længe har du skaffet denne fremmede Neger Mad?"

"Fire Dage."

"Og saa siger du, at han er paa Veien hjem til sin Eier. Hvorfor har han da slængt her i hele fire Dage? Svar straks, din Slyngel!"

"Han siger, at der er en anden Neger med ham, som er syg og ikke kan gaa."

"Dette forklarer det altsammen," raabte Major Kenyon. "Den fremmede Neger siger, at han kommer fra Andersonville. Udentbil er han i Følge med de børtløbne Yankeeer. Find ham, saa finder vi dem."

"De har Ret, Hr. Major," sagde Mr. Norton.
 "George, hvor er denne Neger?"

"Jeg ved ikke akkurat. Her syh i Skogen etsteds."

"Nu lyhber du, Slyngel."

"Nei; det er sandt, som jeg siger. Han vilde aldrig fortælle mig det. Han sagde, det vilde være bedst for mig ikke at vide det."

"Lad os ikke spille mere Tid," sagde Major Kenyon, "men straks gaa iveri med at undersøge Skogen mod Syd."

"De har Ret," indrømmede Mr. Norton. "Kelly, stæng George inde i Fangehullet; jeg skal tage mig af ham senere. Slip dernæst Blodhundene løs; vi maa finde disse Mordere saa snart som muligt."

Major Kenyon og hans Mænd sad allerede paa sine Heste, og paa utrolig kort Tid var hele Selskabet færdigt og satte afsted i den Retning, som George havde nævnt.

Det var allerede Nat, men Stjernerne gav en Smule Lys. Selskabet havde neppe tilbagelagt en halv Mil, da Hundene satte i at gjø og styrtede afsted med fuld Fart. Med et Triumfraab fulgte Rytterne efter og indhentede snart Hundene, som var midt oppe i et Slagsmaal med en kjæmpestor Neger. Han blev opfordret til at overgive sig; men istedetfor at gjøre dette, kastede han en Sten, som han havde brugt i Kampen med Hundene, mod den nærmeste Rytter og slog ham til Jorden. Dermed vendte han sig og tog Benene fat.

Et halvt Duzin Revolvere brændte løs, og Negeren faldt. Han blev baaret tilbage til Huset og lagt paa Gulvet paa Berandaen. Denne saarede Neger var vor Ven Joe, og det var klart, at han ikke kunde leve mange Minutter.

"Nu, din sorte Skurk," raabte Major Kenyon, "fortæl os nu, hvad du ved, og gjør det fort, før jeg skjærer det sorte Hjerte ud af dig."

Joe aabnede langsomt de døende Dine, og uden at tage noget Hensyn til den fæle Trusel gispede han:

“Jeg er Massa William Woods Neger; han lever i Nærheden af Milledgeville. Han laante mig til Soldaterne i Andersonville. De mishandlede mig, og jeg rømte forat komme tilbage til Massa Wood; han er saa snil. Vil nogen fortælle ham og Susan, hvad der er blevet af gamle Joe?”

Fortæl mig, hvem der var med dig i Skogen, ellers brænder jeg dine Dine ud,” skreg Major Kenyon rasende.

En blød Haand blev lagt paa Majorens Skulder og en Stemme, der skjald af Harmen, sagde: “Major Kenyon, skammer De Dem ikke? Ser De ikke, at Manden er lige ved at dø? Og før Majoren kunde lægge sig imellem, knælede Miss de Courtney ved Negerens Side og bøiede sig over ham og hvistede: “Hvad er det Joe, hvad er det for et Bud, du vil sende til din Kone?”

Den døende Neger's Dine lystte af Glæde. “Gud velsigne dig,” hvistede han; “sig til Susan og Børnene, at Joe holdt af dem lige til det sidste.”

Major Kenyon havde nu taget sig sammen. “Miss de Courtney,” sagde han sagte, “undskyld mig; men De bør fjerne Dem. De forstaar da vel, at det er meget mere vigtigt at faa fat i dem, som har forøvet et skrækkeligt Mord, end det er at høre en Hilsen fra en døende Neger til sin sorte Kjærring. Denne Neger ved noget, og han maa ud med det, før han dør.”

Miss de Courtneys Ansigt blussede; men hun reiste sig og gik uden at sige et Ord, og de andre Damer fulgte hende.

“Nu,” tordnede Kenyon, “hvem var med dig? Dankeer? Sig det fort; Jernene er allerede hede.”

“Der var ingen med mig. Ingen Dankeer.”

“Du lyver, og nu skal du —” Major Kenyon holdt inde. Joe var gleden ham ud af Hænderne; han var død og havde været tro indtil Enden.

Major Kenyon udstødte en styg Ed. “Djævelen har bedraget os,” sagde han; “men vi skal nok finde dem. Tilhest, Mænd!”

Hele Selskabet satte igjen afsted med Hundene. De fandt snart det Rede, som Joe havde bygget for Smith; men det var tomt. De fulgte uden Vanskelighed Sporet til Bækken; men der blev det borte. Da det paa dette Sted førte mod Ost, gik de opover langs Bækken istedetfor nedover. Efterat have gennemløst Skogen indtil efter Midnat i Haab om at finde Sporet igjen, vendte de modløse og i daarligt Humør tilbage til Mr. Nortons Hus forat bie paa Dagslyset.

Næste Morgen gik de nedover Bækken, og i Nærheden af dens Udløb saa de Merkerne efter Frederics Støvler.

“De har gaaet denne Vej,” sagde Major Kenyon. “Uden Tvil har de sat over Elven forat komme ind i den tætte Skog over paa den anden Side.” Han befalede sine Mænd at følge dem og foretage en grundig Undersøgelse. Men selv red han tilbage til Dommer Chambers’s Hjem; han maatte absolut faa tale med Miss de Courtney.

Attende Kapitel.

Lucille de Courtney.

Da Joe havde faaet vide, at hans syge Pleiebarn skulde følge med Frederic og Darling, erklærede han, at han ogsaa vilde vandre nordover med dem istedetfor at vende tilbage til sin gamle Eier. Da de skjønnte, at Negerkjæmpen vilde blive en værdifuld Forbundsfølge, gav de til stor Glæde for den gamle Smith sit Samtykke.

Da de ikke skulde tage fat paa Vandringen, før det var mørkt, bad Joe om Lov til endnu engang at besøge sine Venner paa Plantagen. "George har lovet mig mere god Mad for Massa Smith," sagde han. "Der er ingen Fare; de venter mig." Frederic gav ham Lov til at gaa.

Da det begyndte at mørkne, tog han afsted med det Løfte at komme tilbage om en halv Time.

Uf en eller anden Grund havde Frederic en Anelse om, at der var Fare paa færde, og han bestemte sig til at følge Joe saa nær hen til Slavernes Hytter, som han syntes det gik an. Han havde ikke gaaet langt, før han skræmtes op ved det Leven, som der blev, da Joe opdagedes. Han hørte Hundenes Hyl og Mændenes Raab og de hurtige Revolver-skud. Han vidste da, at for Joe var Striden endt.

Frederic løb nu tilbage saa hurtig, som Venene vilde bære ham, og forklarede med saa Ord Stillingen for de

andre og sagde, at deres eneste Redning laa i øieblikkelig Flugt.

“Der er intet, vi kan gjøre for Joe,” sagde han; “de Kuglerne gjorde det af med ham. Stakkels Joe! Han har sat Livet til; men derved har han maaske reddet os. Disse Folk havde paa en eller anden Maade faaet vide, at vi var her, og de var ude paa Jagt efter os, da de havde Sammenstødet med Joe. Kanskje vi saaledes vinder lidt Tid.”

De skyndte sig med at samle Resterne af sin Proviant, og saa tog de Flugten. Faren syntes at give den gamle Smith næsten overmenneskelige Kræfter; han lod til at være ligesaa sterk som de to unge Mænd.

“Mod Syd,” sagde Frederic, “indtil vi kommer til Bækken, saa vader vi nedover den. Det er sikrest, at vi holder os i Nærheden af Elven; vi kan i en snever Bending muligens redde os ved at sætte over den. Fjærend vi begynder at vade nedover, gaar vi et Stykke opover langs Bækken, forat faa vore Benner til at tro, at vi styrer østover.”

Som vi har seet, forledede dette Indfald Major Kenyon til først at søge dem i Skogen mod Øst, og de fik saaledes et lidet Pusterum, som kom overmaade vel med. De badede nedover og kom forbi det Sted, hvor de Ratten før havde jaget Hesten fra sig. Vandet blev snart dybere, og de vidste, at de maatte være i Nærheden af Elven.

Til sin store Glæde fik Frederic nu Die paa en liden Bæk, som kom fra Nord. “Det var heldigt,” sagde han; “nu vil vi gaa opover denne. Hundene vil ikke have let forat følge vort Spor denegang. Men hvil eder her et Dieblik, Gutter; jeg vil gjøre en liden Tur nedover forat se, hvor langt det er til Elven.”

Da Vandet var temmelig dybt, gik han lige ved Kanten og var ogsaa saa skjodesløs at sætte Foden paa Vand nu og da. En Kvart Mil nede kom han til Elven og omkring,

Bækkens Udløb efterlod han en Del Spor, som alle førte ud i Elven.

“Dersom det ikke narrer dem til at tro, at vi har sat over Elven, saa er de klogere, end jeg tror,” lo han.

Paa Tilbageveien holdt han sig forsigtig nede i Vandet, saa der ikke blev noget Spor, som førte den Wei. Darling og Smith begyndte at blive noget ængstelige paagrund af hans lange Fravær; men da han fortalte dem, hvad han havde gjort, forstod de straks, at det ikke var dumt.

Nu begyndte det lille Selskab Vandringen opover Bækken. Smith havde negtet at tage imod Hjælp og paastaaet, at det var ham en let Sag at følge med; men nu pludselig snublede han og faldt. Han var bleven gennemfald, da han stod i Vandet og ventede paa Frederic, og nu faldt han fuldstændig sammen. Han søgte at reise sig, men sank ned igjen og besvimeede. Hans Jernvilje var ikke længere Herre over det syge Legeme. Frederic tog ham i sine Arme og bar ham videre.

“Han veier ikke mere end et Barn,” sagde han til Darling; “det er bare Skind og Ben.”

De gik langsomt opover og tog Tur om at bære Smith, som nu, da han var kommen til Sans og Samling igjen, paa det ihærdigste protesterede mod at bæres. Men han var saa udmattet, at han ikke orkede at gjøre Modstand. Bækken blev snart saa liden, at de forlod den, og efterat have marscheret fem Mil eller saa, var de saa fuldstændig udmattede, at de maatte stanse.

De fandt et Skjulested inde i et tæt Krat ikke langt fra Elven, og her bestemte de sig til at slaa Leir. Frederic havde ingen Anelse om, at de befandt sig paa den Plantage, som tilhørte Dommer Chambers.

Frederic og Darling enedes om, at dersom de ikke blev tvungne til at bryde op, vilde de forblive her, indtil Smith

døde; thi det var tydeligt, at den gamle Mand ikke kunde leve mere end høist to eller tre Dage, og det vilde være grusomt at flytte ham; reise fra ham vilde de ikke.

Der hændte ingenting før sent paa Eftermiddagen, da Frederic lod Darling blive igjen forat passe Smith, medens han selv stjal sig ud i Skogkanten forat kaste et Blik udover. Næsten to Mil borte kunde han se en vakker gammeldags Herregaard og længere tilbage en liden Landsby og Hytter for Slaverne. Mais- og Bomuldsmarkerne strakte sig milelangt bortover; thi Dommer Chambers havde en Plantage, som omfattede fem tusen Acres. Slaver arbejdede ude paa Markerne, og det hele Skue talte om Fred og Velstand. Krigen havde ikke naaet hid til Flintdalen.

Frederic stirrede længe paa det deilige Landskab, og det mindede ham sterkt om hans Hjem i Kentucky. "Gud alene ved," tænkte han, "om jeg nogensinde faar se det igjen." Tæt forbi ham gik der en Sti, som snoede sig gennem Skogen nedover mod Elven. Han fulgte den og havde just naaet Elvebredden, da han hørte hurtige Hovslag paa Stien. Han trak sin Revolver og sprang ind i Buskene ved Siden af Stien.

Han hørte en Kvinde udstøde hjerteskjærende Skrig, og i næste Dieblit saa han med Forfærdelse en Hest komme jagende nedover Stien. I Sadlen sad en ung Dame, der syntes fuldstændig at have tabt Kontrol over Hesten. Bidfeltøilerne hang løst nedover, og hun saa ud, som om hun straks kom til at blive kastet til Jorden.

Hesten jog bent nedover mod Elven, som her laa dybt nede og gik meget stridt og fossede og fraadede. Dersom Hesten sprang udover, vilde intet kunne redde den eller hende.

Frederic saa straks, hvad det gjaldt, og dog, det kunde koste ham enten Livet eller Friheden, dersom han søgte at

Der faldt et Revolverstud og Hesten styrtede død om.

hjælpe. Men hele hans ridderlige Natur gjorde Oprør mod den Tanke at lade Damen styrte sig i Døden. Han vilde redde hende, selv om det skulde koste ham Livet. Hun skreg nu ikke mere, og da Hesten var næsten ved Stupet, hvor det dybe Vand fraadede nedenunder, syntes Frederic, at han saa hende kaste et Blik mod Himlen og bevæge Læberne i Bøn.

Der maatte handles straks. Der faldt et Revolverskud, og Hesten styrtede død om med en Kugle gennem Hovedet, som hang udover Stupet. Da Hesten styrtede, kastedes Ryttersten ogsaa lige ud paa Brinken, og Frederic fik saavidt Tid til at springe frem og trække den bevidstløse Dame tilbage, før Jordbanken gav efter og tog den døde Hest med sig ud i Vandet.

Frederic bar den tilsyneladende livløse Stikkelse tilbage til en liden Kilde, som sprudlede frem under Rødderne af en stor Furu, hvor han lagde hende forsigtig ned paa Jorden og begyndte at bade hendes Ansigt. Nu saa han, at hun var ung, bare atten eller nitten Aar gammel, og at hun var rent vidunderlig vakker. Hun laa bevidstløs saa længe, at Frederic begyndte at frygte for, at hun kunde være død. Men endelig merkede han en Skjælven i Dienlaagene; Barmen hævede sig, og hun aabnede langsomt Øinene.

Med et undrende Blik stirrede hun paa Frederic, som bøiede sig over hende. Hun søgte at reise sig, men kunde ikke

“Hvor er jeg?” spurgte hun mat. “Hvad er det, som har hændt?”

“Der er ikke længere nogen Fare,” svarede Frederic.

“Nu husker jeg,” og der gik en Gysen gennem hende. “Selim løb løbsk; han vilde netop styrte sig selv og mig i Elven. Jeg troede, at alt Haab var ude, og jeg gav mig over. Jeg husker ikke mere. Hun søgte igjen at reise sig, og Frederic rakte hende sin Haand og hjalp hende op.

"Kom De tilskade?" spurgte Frederic ængstelig, da hun stod og stirrede omkring sig, som om hun netop havde vaagnet af en styg Drøm.

"Tilskade? Ja, det er sandt. Har Selim kastet mig? Hvor er Selim?"

"Hesten er død og ligger i Elven, hvor De, Gudskelov, ikke er."

"De har altsaa frelst mig! De har gjort det."

"Ja; jeg skjød Deres Hest, netop som den vilde springe lige ud i Vandet, og jeg havde saavidt Tid til at rykke Dem ud af Faren i sidste Dieblit. De var bevidstløs, og jeg bar Dem hid, hvor jeg har haft den Lykke at se Dem livne op igjen, og jeg haaber, at De ikke vil have noget Men af Eventyret."

"Hvorledes skal jeg nogensinde kunne lønne Dem? Kom nu og lad min Onkel og Tante takke Dem."

"Det gaar ikke an," svarede Frederic mørkt. "Ser jeg ud, som om jeg kunde være en velkommen Gjest i noget skikkeligt Hus?"

For første Gang betragtede hun ham nu med Opmærksomhed. Hun syntes at blive baade forundret og forfærdet, og hun trak sig tilbage fra ham som fra en Giftslange.

"Hvem er De?" hvisttede hun med hvide Læber. "De er vel ikke en af de bortrømte Yankeeer, som alle Folk er ude paa Jagt efter?"

"Desværre, jeg er nok en af dem."

"Na, det er dog ikke sandt? Sig mig, at det ikke er sandt." Hun bred Hænderne og lænede sig fremover, som med Bøn om, at han dog maatte tilbagekalde, hvad han havde sagt.

"Jeg er en Unionsfaldat, som har rømt fra Andersonville," sagde Frederic.

“Da har De ogsaa myrdet Løitnant Brown,” og hun betragtede ham igjen med Rædsel. “Hvorfor har De reddet mig?” udbrød hun lidenskabelig. “Hvorfor rørte De mig med Deres blodige Hænder?” Dermed trak hun sig med Afsky længere bort fra ham.

En Dolk i Hjertet vilde ikke smerttet ham mere bittert, end disse Ord gjorde det. Et Dieblit stod han der ligesaa bleg som hans Anklager; men saa strømmede Blodet ham til Hovedet, og han sagde:

“Hør mig da, for Guds Skyld, før De fælder Dom over mig. Jeg var en Fange i Andersonville, hvor man lader Mænd sulte, raadne og pines ihjel. Jeg flygtede derfra, og jeg svor, at ingen skulde fange mig levende. En af Sydens Officerer red hen til mig og havde sin Revolver pegt mod mit Hoved. Min Kamerat slog ham ihjel og frelste mit Liv. Det var ikke et Mord; det var Selvforsvar.”

“Men De dræbte ham dog,” sagde hun med den samme Rædsel malet i Ansigtet.

“Javist gjorde jeg saa,” sagde Frederic i Fortvilelse. “Sæt, at De havde en Far eller en Bror, som laa og holdt paa at sulte ihjel i et rædsomt Fængsel i Norden, og at det skulde lykkes ham at undvige. Sæt, at en af Nordens Soldater var det eneste, som spærrede ham Veien tilbage til Liv og Frihed. Vilde De da kalde ham en Morder og vende Dem fra ham med Afsky, om han slog det Slag, der vilde gjøre ham til en fri Mand?”

“Nei; jeg vilde foragte ham, dersom han ikke gjorde det. Han maatte være uværdig til at bære Navnet de Courtney.”

“Og dog dømmes De mig, fordi jeg slog dette Slag for Liv og Frihed; De viger tilbage fra mig, som om jeg var en æreløs Forbryder. Gaa nu og fortæl Major Kenyon, at jeg er her, at det Bytte, han har været paa Jagt efter, nu er

i Fælden. Læg Strikken om min Hals, dersom De vil; jeg skal ikke søge at hindre det. Men glem ikke, at de overlader til Døden en, som har frelst Deres Liv."

Hun stirrede paa ham med undrende Bine; hun rødmede som af Skam, og saa blegnede hun og skjald i alle Lemmer.

"Døm ikke saa grusomt om mig," raabte hun. "Jeg har Dem at takke for, at jeg ikke nu ligger i Elven. Jeg kan ikke og vil ikke forraade den, som har frelst mit Liv. Men gaa, gaa; lad mig ikke have denne Hemmelighed tyngende paa min Sjæl."

"De har endnu ikke fortalt mig, hvem det er, jeg var saa heldig at redde. Vil De ikke fortælle mig Deres Navn, før jeg gaar?"

"Hvad kan det nytte til? Mit Navn er forresten Lucille de Courtney, og De er --"

"Kaptein Frederic Shackelford," svarede han og bukkede.

"Jeg vidste det. Det er Dem, Major Kenyon er paa Jagt efter. Han synes af en eller anden Grund at hade Dem."

De hørte Hovslag borte paa Veien.

"Afsted fort!" bad hun; "de søger efter mig og vil finde Dem. Fly, for min Skyld saabelsom for Deres egen. Det vilde dræbe mig, dersom man fanger Dem."

"Tak," sagde Frederic, "og Farvel." Han tog hendes Haand og trykkede et Kys paa den og forsvandt.

Næsten i samme Dieblik var Dommer Chambers og Major Kenyon ved hendes Side. "Gudskelov, hun lever," raabte Dommeren, idet han sprang af sin Hest og tog hende i sine Arme. "Lucille, man meldte os, at Hesten sprang løbsk med dig, og at den satte Kursen lige mod Elven."

"Det var nok sandt," sagde hun med en liden hysterisk Latter.

"Og hvor er Selim."

"Den ligger i Elven."

"Du bærer dig noget underlig ad, Lucille. Du er kommen tilskade; men hvor? Fortæl mig det hele, mit Barn."

"Jeg tror ikke, jeg har faaet nogen Skade, Onkel; det er bare Skrækken, som har rystet mig. Det var forfærdeligt. Selim sprang løbsk med mig og sthrede bent mod Elven. Det sidste, jeg husker, er, at jeg saa det mørke Vand lige foran mig. Da maa jeg enten have kastet mig af, eller Selim maa have kastet mig. Jeg maa have faaet et Stød, som gjorde mig halvt bevidstløs; thi da jeg kom til mig selv igjen, var jeg her. Før mig hjem, Onkel; jeg er saa mat."

"Hr. Major," raabte Dommeren, "skynd Dem til Huset efter en Bogn, og lad Gato hente Doktoren; lad ham faa den flinkeste Hest, vi har. Det er mere alvorligt, end hun tror."

Uden et Ord jog Major Kenyon afsted. Han elskede virkelig Lucille saa meget, som det var ham muligt at elske nogen anden end sig selv, og det gjorde ham meget ondt at tænke paa, at hun maaske havde faaet en alvorlig Skavank. Det Bud, han bragte, gjorde hele Familien forstyrret. Gato red straks afsted forat hente Doktoren, og Major Kenyon vendte tilbage med Bognen. Miss de Courtney syntes da at være meget bedre, og da han spurgte efter hendes Befindende, erklærede hun, at hun havde sluppet fra det med Skrækken, og at der ikke længere feilede hende noget.

"De ved ikke, hvor lykkelig det gjør mig at høre dette," sagde han indsmigrende.

"Er det ikke mærkeligt," sagde Dommeren, "at Lucille aldeles ikke husker, hvorledes hun kom hid?"

Hun syntes at blive underlig forvirret ved det, som Onkelen sagde; men Majoren svarede rolig: "Der er intet besynderligt ved det. Faldet bedøvede hende, og hun vandrede lige hertil, inden hun helt gjenvandt Bevidstheden."

"Det var en stor Guds Lykke, at hun gik fra Elven og ikke til den," sagde Dommeren.

Majoren traf til at se ned, og han blev opmærksom paa noget, som overraskede ham. I den bløde Jord ved Rilden var Merkerne efter en Mands Støvler, og de var for smaa til, at Dommeren kunde have sat dem der. Han fik en styg Mistanke.

Miss de Courtney sad nu i Bognen og var paa Veien til Huset. Major Kenyon blev igjen, og da de andre var ude af Sigte, foretog han en omhyggelig Undersøgelse. Jo; der var Fodspor, som ikke var til at tage fejl af. Han fulgte dem til Elven, og der i den bløde Jord fandt han Merkerne efter de samme Støvler. Det var klart, at nogen havde hjulpet Miss de Courtney; men hvem? Og hvorfor søgte hun at holde det skjult?

Der faldt ham en Tanke ind, som næsten tog Busten fra ham. "Jeg har seet disse Fodtrin før," tænkte han; "jeg saa dem paa det Sted, hvor Brown blev dræbt. Jeg saa dem i Skogen paa Nortons Plantage. Det er denne Nankee, Shackelford, som har reddet hendes Liv, og hun vil ikke tilstaa det. Nu har jeg ham i Fælden. Men stop! Hun føler Taknemmelighed mod ham; hun vil ikke, at den Mand, som har frelst hendes Liv, skal hænges. Kanske dette kan give mig Magt over hende. Kaptein Shackelford skal faa Lov til at beholde Livet, dersom jeg paa den Maade kan komme i Besiddelse af Lucille de Courtney."

Optagen af denne Tanke red han tilbage til Huset. Lucille var, da hun kom hjem, bleven næsten omfavnet ihjel af Husets Damer. Mrs. Chambers vilde straks bære hende

iseng; men Lucille lo og sagde, at der ikke feilede hende noget, og at hun allerede havde saagodtsom glemt hele Historien. Doktoren kom og blev rent skuffet, da han opdagede, at Miss de Courtney ikke behøvede ham. Han lod hende dog foretage endel gymnastiske Øvelser forat bevise, at der ikke var noget iveien med hende. Dernæst spurgte han, om hun ikke følte nogen Smerte; hun kunde have faaet Skade indvortes. Da han kom saa langt, stod Middagsmaden paa Bordet.

"Doktor," sagde Miss de Courtney muntert, "kom nu tilbords med os, saa skal jeg vise Dem, at jeg ialfald er istand til at spise ligesaa meget, som jeg pleier."

Under Maaltidet var naturligvis Miss de Courtneys Eventyr det vigtige Samtaleemne. Major Kenyon holdt Die med hende og lagde Merke til, at naar nogen forundrede sig over, at hun havde fundet Veien til Kilden, blev hendes Blik uroligt, og at hun besvarede alle Spørgsmaal med den Erklæring, at hun intet kunde huske. Hendes Opførsel overbeviste Majoren om, at han havde gjettet rigtig. Han besluttede, at han straks vilde søge en Anledning til at tale med hende under fire Dine, og at han da vilde nævne sin Mistanke og rose hende, fordi hun gjerne vilde hjælpe den Mand, der havde frelst hendes Liv. Han haabede, at han derved skulde vinde hendes Taknemmelighed.

Men der skulde hændes andet af Vigtighed denne Dag. Da Maaltidet saavidt var endt, kom et Ilbud jagende op til Huset og spurgte efter Major Kenyon og overrakte ham et Brev. Denne rev det op, kastede et Blik paa det og raabte:

"Bedrøvelige Nyheder! Atlanta er falden."

"Det er ikke muligt," sagde Dommer Chambers.

"Det er desværre altfor sandt," sagde Budet. "Shermans Kanoner kan gjerne i dette Dieblik tordne foran Macon, for alt jeg ved."

Sorg og Stræk asmalede sig i alles Ansigter.

"Å! Sydens Sag er tabt," stønnede Dommer Chambers og skridtede frem og tilbage, som om han var forstyrret i Hjernen.

"Saa ilde er det ikke," raabte Major Kenyon. "Atlanta er falden; men Armeen er ikke ødelagt. Syden tør endnu sætte sit Haab til sine Sønners sterke Hænder og modige Hjerter; Sydens Soldater vil aldrig stryge Flag."

Manden saa virkelig begejstret ud, da han sagde dette. For første Gang kastede Miss de Courtney et venligt Blik paa ham.

Hun gav ham Haanden og sagde: "Hr. Major, De skal have Tak for Deres kjække Ord. Syden lader sig aldrig overvinde, naar den har Soldater som Major Kenyon."

Det gav et Ryk i ham; nu var den beleilige Tid. "Miss de Courtney," sagde han og bukkede, "Deres Ord er altfor smigrende, naar de anvendes paa mig alene; men de gjælder hele Armeen. Dette Brev befaler mig at komme til Macon, og jeg maa adlyde. Men vil De ikke, før jeg gaar, lade mig saa tale med Dem under fire Dine. Jeg har noget vigtigt at meddele Dem."

Miss de Courtney betænkte sig, blev bleg og sagde: "Ja, Hr. Major; saa meget skylder jeg Dem."

De gik affides og Majoren søgte da straks at gribe hendes Haand; men hun trak den til sig og sagde: "Sæt Dem, saa skal jeg høre paa Dem."

Majorens Pande mørknedes. "Miss de Courtney, Lucille — har jeg Lov til at kalde Dem Lucille? Hvorfor behandler De mig med saadan Kulde, ligesom jeg var en fremmed? Har jeg tabt Deres Kjærlighed? Har De glemt, hvad vi har havt sammen? Jeg har ikke glemt det. Den Kjærlighed, som jeg talte om for nogle Aar siden, før De endnu var voksen, er stadig bleven sterkere. Den har besjælet mig og været mit Liv i alle de Farer, jeg har gennem-

gaaet. Har vi ikke været næsten saagodtsom forlovede? Vil De nu støde mig bort og gjøre mig ulykkelig og fortvilet?"

Miss de Courtney havde lyttet med sænket Blik, og hun var synlig rørt. Hun løftede nu sit rene Ansigt og saa ham i Dinene og sagde:

"Major Kenyon, dersom jeg nogensinde har gjort noget, som har voldt Dem Smerte, beder jeg oprigtig om Tilgivelse. Det er sandt, at De, da jeg endnu var bare et Barn, bad om min Haand. Det smigrede mig. De var en rig og vakker Mand med stor Anseelse i Selskabsverdenen. I min Enfoldighed troede jeg, at jeg holdt af Dem, og jeg fortalte Dem det ogsaa. Men paa samme Tid erklærede jeg, at jeg vilde lade min Far raade. Han sagde Nei til Forslaget og vilde paa ingen Maade vide af noget, som lignede en Forlovelse; men han erklærede, at naar Krigen var endt og jeg var gammel nok, vilde han give sit Samtykke, hvis vi da begjærede det. Baade De og jeg fandt os i denne Afgjærelse. Jeg gav Dem ikke noget bindende Løfte. Af mine Breve i de sidste to Aar maa De have kunnet se, at selv om jeg engang havde elsket Dem, var Kjærligheden nu veiret bort. Jeg kunde ikke skrive og sige, at Forlovelsen var hævet; thi der havde ikke eksisteret nogen Forlovelse. Major Kenyon, jeg beundrer Dem som en tapper Soldat; men jeg kan aldrig blive Deres Hustru. Vi vilde ikke passe sammen; et Egtekab vilde gjøre os begge ulykkelige. Lad os være Venner; mere end det kan vi aldrig blive."

Lucille havde aldrig været mere vakker, end da hun sagde dette. Major Kenyon stirrede paa hende, og det gik op for ham, hvor stor en Skat det var, som han her tabte, og Kjærligheden førte en Strid med alle de onde Lidenskaber i ham. Med en voldsom Kraftanstrengelse tog han sig sammen og sagde med Usikkerhed i Stemmen: "Er det saaledes, De viser mig fra Dem uden en Tanke paa den Kjærlighed,

jeg bærer til Dem? Er der kanske nogen anden, som er kommen imellem os?"

"Nei, der er ikke nogen anden."

"Da tør jeg maaske haabe?"

"Nei, De maa ikke bedrage Dem selv med noget Haab, Hr. Major. De har faaet mit endelige Svar."

Han saa, at han nu maatte spille sit sidste Kort, og at han maatte spille det godt. "Lucille," sagde han med en af Videnskab skjælvende Stemme, "De var Døden nær iaften."

"Ja," hvistede hun, og der gik en Gysen gjennem hende ved den blotte Tanke.

"Og De kan ikke erindre noget om, hvorledes De kom fra Elvebredden til Rilden?"

"Nei." Hun svarede med neppe hørlig Stemme og skjælv som et Løv.

"Lucille, jeg tror ikke, at De er istand til at sige en ligefrem Usandhed. De var bevidstløs, da De bares derhen; men der var nogen, som reddede Deres Liv og bar Dem bort fra det farlige Sted og tog sig af Dem. De ved ogsaa, hvem det var; men af en eller anden Grund vil De ikke fortælle det."

Han holdt inde, og hun stod der som et jaget Dyr, der ser sig indestængt paa alle Sider. Hun holdt fast i en Stolryg for ikke at falde. Endelig samlede hun Kræfterne saavidt, at hun kunde spørge, hvad han mente med denne Tale.

"Har jeg ikke sagt sandt?" spurgte han indsmigrende.

Hendes Stolthed kom hende tilhjælp og hun svarede: "Hvorledes tør De understaa Dem til at tage mig under Forhør? Har De søgt denne Samtale med mig forat faa Anledning til at fornærme mig?"

"Nei, bevare mig vel! Dertil er jeg for glad i Dem. Jeg har ikke alene sagt Sandheden; men jeg ved ogsaa, hvem det var, som reddede Dem."

"De ved, hvem det var!" Hun kunde bare saavidt faa Ordene frem.

"Ja; det var Kaptein Shackelford, den bortrømte Fange og Morder."

Hun vaklede og vilde have segnet om, dersom Major Kenyon ikke havde slynget sin Arm omkring hende.

Han lod hende sætte sig, og saa fortsatte han: "Jeg har ikke sagt dette forat plage Dem, min elskede, eller forat dadle Dem. Jeg ærer Dem tvertimod for det, som De har gjort. Skjønt han er en Rømling og en Morder, kunde De ikke bære det over Deres Hjerte, at overlade til Døden den Mand, der havde frelst Deres Liv. Det, som han har gjort for Dem, kan sone for et Dusin Mord. Denne Mand's Liv er i mine Hænder. Dersom De vil tilbagekalde, hvad De nys sagde, og igjen skjænke mig den Kjærlighed, som engang hørte mig til, skal Kaptein Shackelford faa beholde Livet. Lucille, jeg kan ikke leve uden Dem," og han søgte at tage hende ind til sig.

Hun gjorde en afbærgende Bevægelse og greb sig om Hovedet med begge Hænder. Han tænkte, at han nu havde bundet Seir, og der var et triumferende Smil paa hans Ansigt. Hun saa det, og med sit fine kvindelige Instinkt gjennemskuede hun ham.

"Major Kenyon," sagde hun, "jeg forstod det saa, at De fik Befaling om at indfinde Dem i Macon."

"Ja; og netop derfor er det, at jeg beder om at faa Svar, før jeg reiser."

"Hvorledes kan De beskytte denne Kaptein Shackelford, naar De reiser herfra. Alle Folk heromkring er ude paa Jagt efter ham."

"Det skal jeg klare. Jeg skal befale Mændene at søge ham paa den anden Side af Elven. Jeg tænker, at naar jeg kommer til Macon, skal jeg faa Lov til straks at vende

tilbage hertil. Jeg haaber at se Dem igjen inden to Dage."

"Gaa nu, Hr. Major; jeg maa overveie, hvad De har sagt. De skal faa mit Svar, naar De kommer tilbage."

"Men Yankeen vil kanske inden den Tid have forduftet."

"Er der nogen saadan, har han kanske allerede reist sin Vej."

"Det var da fortvilet, at jeg skulde faa denne Befaling netop nu," sagde Majoren forbitret. "Lucille, jeg skal sørge for, at dersom Shackelford søger at forlade sit Skjul, vil han ikke kunne undgaa at fanges. Intet kan redde ham, dersom han ikke forbliver, hvor han er." Han gav hende et Blik, som sagde: "Faa ham til at forblive, hvor han er, dersom De vil frelse hans Liv." I en mere venlig Tone spiede han til: "Godnat, Lucille; jeg maa være i Macon imorgen tidlig; men jeg haaber at være her igjen om etpar Dage, og at De da vil give mig et Svar, som gjør mig til den lykkeligste Mand i Georgia." Han fik Lov til at kysse hendes Haand; men i hendes Ansigt kunde han ikke læse andet end kold Ligegyldighed.

Major Kenyon gik tilbage til Dommer Chambers, som nu sad i en Klynge af Naboer og talte om Atlantas Fald. Alle fandt Nyheden meget nedslaaende, og mange troede, at Krigen snart vilde være endt.

"Enden kommer, naar Syden har sikret sig sin Frihed, eller naar vi allesammen er døde," sagde Majoren, idet han steg tilhest. "De kjender ikke vore Tropper; de kommer aldrig til at overgibe sig."

"Og nu, med Hensyn til disse Rømlinger?" sagde en af Officererne i Statsgarden.

"Fortsæt med at søge efter dem over paa den anden

Side af Elven, og sørg for, at der holdes Vagt langs alle Veie. Jeg skal forsøge at være her igjen om etpar Dage;" og dermed tog Majoren fat paa Turen til Macon.

Da Major Kenyon havde forladt hende, blev Miss de Courtney siddende en Stund i dybe Tanker. Hvad ialverden kunde denne Yankee-Kaptein komme hende ved? Hun vilde ikke forraade ham; men hvorfor skulde hun søge at beskytte ham? Hvorfor havde hun ikke givet Major Kenyon grei Bæst og opfordret ham til at gjøre sin Pligt som Soldat og arrestere den bortløbne Fange? Havde hun maaske et svagt Haab om, at hun paa en eller anden Maade kunde hjælpe den Mand, som havde hjulpet hende? Hun fremmanede for sin Grindring den unge Mand, som havde bobet sit Liv for hende. Hvor vakker han var endog i den fillede Dragt! Hun syntes igjen at høre hans Ord: "Læg nu Strikken om min Hals, dersom De vil; men glem ikke, at De da overlader til Døden en, som har frelst Deres Liv." Hun saa paa sin Haand — ikke paa den som Majoren, men paa den, som Frederic havde kysset, og hun syntes, at hun endnu kunde føle hans Læber trykkes imod den.

"Jeg maa, jeg vil redde ham," sagde hun. Hun sprang op og gik ud forat tale med sin trofaste gamle sorte Tjener, Cato.

"Cato, jeg kan stole paa dig, ikke sandt?"

"Kan hun tvile paa det?"

"Nei, Cato, jeg burde ikke engang have spurgt." Hun fortalte ham, hvad der var hændt og tilspiede: "Dersom de faar fat i denne Yankee, kommer de til at hænge ham. Jeg vil redde ham. Vil du nu gaa til ham med et Brev fra mig?"

"Gud velsigne ham," sagde Negeren, "fordi han frelste den unge Dames Liv. Ja, gamle Cato skal levere ham Brevet."

Miss de Courtney satte sig og skrev et kort Brev og gav det til Gato og sagde: "Da han forlod mig, gik han opover Elven fra den lille Kilde. Du finder ham nok etsteds inde i Skogen. Du maa være forsigtig, ellers kunde han komme til at styde dig. Det er bedst, at du først raaber sagte til ham og nævner hans Navn; det er Shackelford, Kaptein Shackelford. Kan du huske det?"

"Ja, det skulde jeg mene." Han tog Brevet og stjal sig forsigtig ud af Huset, og kort derefter tog han tilbens ind i Skogen forat udføre sit Grend.

Miss de Courtney begyndte straks at angre. "Hvorfor gjorde jeg det?" græd hun og vred sine Hænder; "men jeg kunde ikke lade dem faa fat i ham og hænge ham." Og hun ventede i den største Spænding paa, at Gato skulde komme tilbage.

Da Frederic forlod Miss de Courtney, var han sig det bevidst, at han havde gjort noget, hvorved han udsatte baade sig selv og sine Kamerater for en stor Fare. Han nærede ingen Frygt for, at den unge Dame vilde forraade ham, dersom det var hende muligt at undgaa det. Men hvorledes skulde hun forklare sig uden at vække Mistante? Han vilde have ligget paa Lur forat se, hvorledes det gik hende; men han vidste, at Darling og Smith vilde blive meget ængstelige, dersom han blev for længe borte, og han skyndte sig derfor tilbage til dem. Havde han ventet og seet Major Kenyon undersøge Grunden, vilde han have baaret Smith til et andet Skjulested. Men nu bestemte han sig til at forblive, hvor han var. Sandt at sige længedes han ogsaa efter endnu engang at se den skønne unge Dame, hvis Liv han havde frelst.

Han mødte Darling, der kom forat søge ham. Darling havde hørt Revolver-skud og havde ventet med Hjertet i Halsen, indtil det blev ham uudholdeligt. Frederic fortalte

ham, hvad der var hændt og sagde: "Dik, det er meget muligt, at jeg handlede dumt; men jeg kunde ikke se paa, at hun druknede."

"Jeg kan ikke klandre dig for det. Se en Dame i Livsfare og saa ikke løfte en Haand forat hjælpe hende! Kaptein, jeg vilde have skammet mig over dig, dersom du havde handlet anderledes, end du gjorde. Var hun vakker?"

"Dik, hun var den deiligste Skabning, jeg nogensinde har seet. Du, Dik, jeg er en stor Toff."

"Na, jeg tror ikke det netop; men hun kan komme til at forraade os, Kaptein."

"Nei, hun lader før sit Liv," raabte Frederic med Heflighed; "men hun foragter mig. Hun sagde det bentfrem, at hun holdt mig forat være en Morder."

"Skulde vi ikke helst flygte?"

Frederic saa paa Smith, der laa saa hjælpeløs som et Barn. "Dik, det vilde være grusomt mod ham. Jeg vil blive her og trodse Faren, dersom du vil."

"Jeg er med, Kaptein."

Det var saaledes afgjort, at de skulde forblive, hvor de var. Matten var kommen, og Frederic bad Darling om at lægge sig og sove en Stund, saa vilde han selv passe Smith og holde Vagt.

Klokken var omtrent ni, da Frederics skarpe Øre opfangede Lyden af lette Fodtrin, som nærmede sig gennem Krattet. Han spændte sin Revolver og lyttede i aandeløs Spænding. Han blev høilig overrasket, da han hørte en sagte Stemme sige: "Massa Shackelford! Massa Shackelford."

Han kunde høre, at det var en Neger, og at denne ikke havde ondt i sinde. "Hvem er det," spurgte Frederic, "og hvad vil du?"

"Gamle Cato. Er det Kaptein Shackelford?"

"Ja."

"Miss Lucille sendte dette Brev."

Frederic skvat op. "Giv mig det straks, Cato."

Cato kom forsigtig frem og gav Brevet til Frederic, og denne gik hen til den Ild, som brændte nede i et Hul, de havde gravet i Jorden, holdt Brevet tæt hen til de glødende Kul og læste:

"Sep. 3, 1864.

Kaptein Shackelford!

Skjønt De er en Yankee og en Fiende af mit Land, har De frelst mit Liv, og jeg er taknemmelig. Derfor beder jeg Dem om at fly. Major Kenyon var her; han maatte iaften reise til Macon. Men han har en Mistanke om, hvem det var, som frelste mig; han lagde Merke til Deres Fodspor. Han sagde, at han vilde komme tilbage om etpar Dage. Fly nu, før han kommer, ikke blot for Deres egen Skyld, men for min. Jeg tør ikke sige mere.

Kanskje De endnu ikke har hørt, at Atlanta er falden; hele Landet er i Oprør. Lucille de Courtney."

Atlanta falden! Frederic fortalte Darling denne glade Nyhed, og de omfavnede hinanden, som et Par Skolepiger. Saa hvistede de Nyheden ind i Smiths Dre, og den gamle Mand kvitnede op.

"Nu kan jeg dø i Fred," sagde han. "Den gode Gud lod mig leve, indtil jeg fik høre denne herlige Nyhed. Sig det til min gamle Kone i Kentucky, at jeg ligger godt."

Frederic havde ikke Anledning til at skrive et Svar til Miss de Courtney, og han sagde derfor: "Cato, kan du huske, hvad jeg nu beder dig om at sige din unge Dame?"

"Ja, jeg skal huske hvert Ord."

"Sig da til hende, at Kaptein Shackelford af Hjertet takker for hendes Venlighed; men han vaager her over en

døende Kamerat, en gammel Mand, og kan ikke forlade ham, før han dør; ikke engang for at frelse sit Liv. Kan du huske det, tror du?"

"Ja, hvert Ord;" og Negeren gjentog det Ord til andet.

"Det er nok, Cato; nu kan du gaa."

"Kan du stole paa ham?" spurgte Darling en Smule ængstelig, da Negeren gik.

"Ja, han er ligesaa trofast, som Joe var det; der er absolut ingen Fare fra det Hold."

Hele Natten vaagede Frederic ved Smiths Side. Darling vilde afløse ham; men han sagde Nei, han kunde saa alligevel ikke sove, sagde han. Og dette var sandt; thi hans Tanker beskjæftigede sig uafsladelig med Lucille de Courtney. "Major Kenyon er en Bekjendt af hende; maaske hun hører ham til. Denne Tanke gik ham som en Dolk gennem Hjertet. Hvad mente hun dermed, at hun ikke turde sige mere, men at han maatte fly ogsaa for hendes Skyld? Dette og andre saadanne Spørgsmaal optog Frederics Tanker, uden at han kunde finde noget tilfredsstillende Svar.

Cato bar Budskabet, han havde faaet, tilbage til Miss de Courtney, og det skræmte hende. Han vilde ikke fly; han vilde ikke forlade sin døende Kamerat!

I sine Drømme den Nat levede Miss de Courtney sit Eventyr om igjen. Hun stirrede igjen Døden i Dinene og blev igjen reddet af den unge Rømling i sine fillede Klæder. Derefter saa hun ham i Fiendernes Hænder. Han havde en Strikke rundt Halsen og en rasende Pøbelhob omringede ham. Major Kenyon stod i Nærheden og lo ad hende, da hun bad ham spare Fangens Liv. Med et Skrig vaagnede hun og rystede da som et Løv. Det var ikke at tænke paa at sove mere den Nat. Hun laa vaagen og tænkte og

tænkte og bebreidede sig selv, at hun kunde være saa uforstandig.

Men Drømmen havde gjort et saa sterkt Indtryk paa hende, at hun bestemte sig til selv at aflægge sin Redningsmand et Besøg og foreholde ham, hvor nødvendigt det var, at han forlod dette Sted. Ved Frokostbordet var hun saamælt og nervøs og havde mørke Ringe under Øinene.

"Du maa være syg," sagde hendes Tante; "den rystende Historie fra igaar har været dig for meget, og det er intet Under. Du faar holde dig rolig paa dit Bærelse idag."

"Nei, nu er jeg ikke enig med dig," svarede Miss de Courtney. "Det bedste, jeg kan gjøre, er at tage en Ridetur. Det vil sætte Blodet i Omløb og bringe mine Nerver i orden igjen."

"Hvad! en Ridetur nu efter det, som hændte igaar! Du er forstyrret, Lucille."

"Jeg skal tage en Hest, som aldrig gjør Spilopper, og Cato skal ride ved min Side og beskytte mig. Kjære, lad mig gjøre det; jeg ved, jeg vil have godt af det. Naar jeg kommer tilbage, skal jeg være saa frisk, som om intet havde hændt igaar."

Hun fik sin Vilje frem og red lige til Kilden inde i Skogen. Hun rødmede og bad Cato opspøge Yankee-Kapteinen og sige, at hun ønskede at tale med ham.

Cato havde ikke lang Vej; thi Frederic havde netop været der ved Kilden forat se sig om, og det er muligt, at han havde baaret sig dumt ad. Hjertet bankede voldsomt, da han saa Miss de Courtney nærme sig. Han skyndte sig tilbage ind mellem Træerne og fandt et Sted, hvorfra han kunde se det deilige Ansigt, som han ikke havde været istand til at faa ud af sine Tanker.

Med skjælvende Hjerte fulgte han nu Cato hen til

hende. "Dette er venligt af Dem, Miss de Courtney," begyndte han, men stansede braat. Der var noget i hendes Ansigt, som han ikke forstod. Sagen var, at hun sad og bebreidede sig selv, at hun havde opstøgt ham, skjønt intet kunde have afholdt hende fra at gjøre det.

"Hr. — Hr. —" begyndte hun.

"Shackelford," hjalp han hende.

"Rigtig. Mr. Shackelford, jeg er nu her igjen forat bede Dem paa det indstændigste om at fly. De svæber i den største Fare. Gato vil pleie Deres syge Kamerat og give ham en anstændig Begravelse. Jeg ærer Dem for Deres Trostab mod Deres Kamerat; men jeg taaler ikke at tænke paa, at jeg skal blive en Aarsag til Deres Død. Major Kenyon kan ventes tilbage naarsomhelst. Fly nu, medens der er Tid."

"Miss de Courtney, De vil ikke have noget Ansvar for min Død, dersom den skulde komme. De har gjort Deres fulde Pligt. Jeg fortjener ikke den Godhed, De viser mig. Jeg er en Fiende af Deres Land, en bortrømt Fange for hvis Paagribelse der er udlovet en Belønning. Men bed mig ikke om at forlade min gamle Kamerat. Engang frelst han mit Liv; han har baaret mig i sine Arme, naar jeg har været saaret. Jeg kan indrømme, at Livet er mig kjær, især nu efterat jeg har seet Dem; men De skal ikke bede mig om at frelse det ved at forlade en Kamerat, som aldrig har forladt mig."

"Men jeg taaler ikke at tænke paa, at jeg skal være Skyld i Deres Død," græd hun.

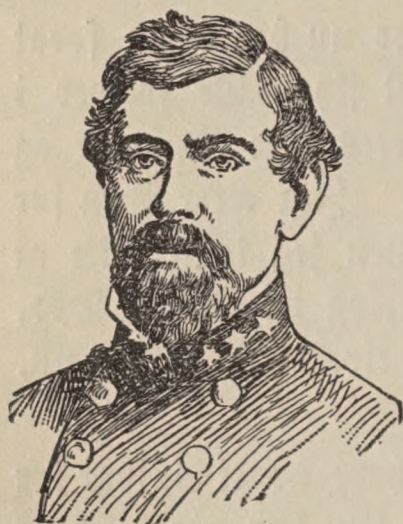
"De faar ingen Skyld i denne Sag; De har bobet mere end nok forat redde mig."

"Men det blir min Skyld alligevel," raabte hun. "De forstaar ikke, der er et Middel, hvorved jeg kunde redde

Dem; men jeg kan ikke gjøre Brug af det. Major Kenyon —"

"Hvad er det, De mener? Hvad var det, De vilde sige om Major Kenyon?"

"Ingenting." For at komme fra dette Emne spurgte hun: "Er det sandt, at De er en Søn af vor General Richard Shackelford?"

General Hardee.

"Ja, det er sandt."

"Landet er netop fuldt af Ros over ham. Det var ham, som slog tilbage Unionstroppernes Stormløb ved Jonesboro og frelste Hardees Korps fra Undergang. Hvorledes kan De, som har en saadan Far, bære Vaaben mod Syden? Jeg er nødt til at hade Dem. De er en Forræder ikke alene mod Syden, men mod Deres egen Far."

"Miss de Courtney, jeg elsker Unionen endnu høiere. Syden kjæmper for en uretfærdig Sag."

"Jeg vil ikke høre paa Dem. De siger, at De elsker Syden, og dog træder De dens helligste Rettigheder under Fødder. Nordens Flag betyder Tvang og Undertrykkelse."

"Det var galt af mig at være uenig med Dem", sagde Frederic. "Jeg er en Fiende af Deres Land, hvorfor ikke overlade mig til dem, som er ude paa Jagt efter mig?"

"Jeg vil ikke forraade Dem," sagde hun heftig; "men hvorfor vil De pine mig? De maa flygte herfra."

"Jeg pine Dem, Miss de Courtney? Jeg kunde med Glæde dø for Dem."

Jungen Kvinde kunde misforstaa Udtrykket i hans Dine. Hun blev blussende rød og sagde venlig: "Kaptein

Shackelford, De er en modig Mand. Naar en Mand ser Strikken hængende for sine Dine og alligevel ikke vil forlade en døende Kamerat, er han en, paa hvem man kan stole. Jeg vil gjøre, hvad jeg kan, forat redde Dem."

"De er en Engel," erklærede Frederic og vilde gribe hendes Haand.

Hun trak den til sig, og med et sagte "Farvel" drejede hun Hesten og red hurtig hjemover. Frederic fulgte hende med et længselsfuldt Blik; men hun saa sig ikke tilbage.

Nittende Kapitel.

Kamp mellem Elfv og Pligtfølelse.

Da Lucille de Courtney kom hjem efter Mødet med Frederic, fortalte hun sin Tante, at Rideturen havde gjort godt, men at hun var noget træt, og saa traf hun sig tilbage til sit Bærelse. Hendes Sind var i vildt Oprør. Hun vidste, at hun havde gjort noget, som hendes Venner vilde fordømme i de sterkeste Ordslag, dersom de fik det at vide. Hun søgte at faa sig til at tro, at det ikke var andet end Taknemmelighed, som kunde bevæget hende til at besøge Kaptein Shackelford og bede ham om at frelse sig selv ved at fly. Hun var sig dog bevidst, at der rørte sig i hende noget, som var sterkere end Følelsen af Taknemmelighed; men hun turde ikke og vilde ikke gjøre sig Rede for, hvad det var. Hun vidste barz, at det, som fyldte hendes Hjerte, var Dnsket om, at Kaptein Shackelford maatte blive reddet. For denne Sags Skyld var hun villig til at paadrage sig sine nærmestes Brede og endog deres Foragt.

Hun havde en tung Dag, idet hun vekselvis begræd, hvad hun kaldte sin Daarlighed, og undrede sig over, om Kaptein Shackelford virkelig vilde ofre sit Liv, før han vilde forlade sin syge Kamerat. Hun bad om, at han maatte flygte fra Faren, saaledes, at hun kunde blive kvit det forfærdelige Ansvar, som hvilede paa hende; men paa samme

Tid haabede hun i sit Hjerte, at han ikke vilde gjøre det; hun vilde ellers føle sig skuffet over ham.

“Om han elskede mig, ligesom Major Kenyon udgiver sig forat gjøre det,” sagde hun til sig selv, “tror jeg ikke, at han vilde vige en Haarsbred fra det, som han anser for at være sin Pligt. Jeg tror ikke, at han vilde forlade sin sngge Ven, selv om jeg paa mine Knæ bad ham derom, og jeg ærer og beundrer ham for det.”

Saa randt det hende pludselig ifinde, at Major Kenyon havde været villig til at svige sin Pligt som Soldat i Haab om at vinde hende; at skjønt det var ham paalagt at fange Shackelford, havde han bentsrem erklæret sig villig til at lade ham undkomme, dersom hun vilde love at blive Mrs. Kenyon.

“Af Kjærlighed til mig,” sagde hun, “er han villig til at være utro mod sin Pligt; dersom han nogensinde skulde gribes af en endnu sterkere Videnskab end denne Kjærlighed til mig, vilde han være utro mod mig ogsaa.”

En forfærdelig Tante greb hende. Vilde hun ikke være ligesaa falsk som Major Kenyon, dersom hun uden at elske ham samtykkede i at blive hans Hustru, selv om hun gjorde dette for paa den Maade at redde den Mand, hvem hun elskede?

“Dersom Kaptein Shackelford var i Major Kenyons Sted,” tænkte hun; “selv om han elskede mig mere end sit eget Liv, vilde han aldrig gjøre noget uhæderligt forat vinde mig, og han vilde foragte mig, om jeg forat frelse hans Liv skulde egte en, hvem jeg ikke kan elske.”

Hun havde Ret. Der er meget, som er værre end Døden; det er værre at tabe sin Selvbagtelse og sin Ære.

Denne Tanke fyldte hende, og hun nærede ikke længere nogen Tvil. Hun vilde ikke et Dieblit tænke paa at gifte sig med Major Kenyon.

Da dette var besluttet, fødtes der ogsaa i hende det visse Haab, at Kaptein Shackelford paa en eller anden Maade vilde være istand til at vinde Seir over sine Fiender og undkomme, og dette Haab gjorde hende meget lykkelig.

Da Natten kom, lod hun Cato bære Mad til Flygtningerne og varm Suppe til den syge. Hun lyttede med begge Øren til Catos Beretning, da han kom tilbage, og hendes Dine lystte, idet han fortalte, at Kaptein Shackelford ikke vilde drikke Suppen, da han saa, at Smith ikke var istand til at gjøre det.

Hun bevarede i sit Hjerte hvert Ord af den Hilsen, som Frederic sendte hende gennem den gamle Neger.

“Den gamle Yankee er meget syg,” sagde Cato; “han kan ikke leve Natten igjennem.”

Før Morgenen kunde de da drage videre, og Kenyon vilde ikke finde sit Bytte. Hun bad inderlig om, at saa maatte ske; men den Tanke, at hun maaske aldrig mere kom til at se Kaptein Shackelford, smertede hende mere, end hun vilde indrømme for sig selv.

Hun bad Cato om at gaa ud paa en Fisketur tidlig om Morgenen og samtidig se efter, om Yankeeerne havde gaaet sin Vej. “Har de ikke gaaet,” sagde hun, “maa du sige til dem, at Major Kenyon sikkert vil komme tilbage engang i Løbet af Dagen, og at jeg da ikke kan gjøre mere for dem.”

Hele Natten laa hun og skjald af Angst; hver Lyd, hun hørte, gav hende en ny Skræk, da hun tænkte, at det maaske kunde være Major Kenyon, som kom.

Hun var tidlig oppe og spadserede i Haven og ventede med Spænding paa, at Cato skulde komme tilbage, da hun pludselig opskræmtes ved at høre Hovslag.

I næste Dieblit kom Major Kenyon og en hel Trop Rytttere med ham jagende op til Huset. Majoren fik Die paa hende og kastede Tøilerne til en af sine Mænd og skyndte sig til hendes Side.

"Godmorgen, Lucille. Dette er virkelig en Glæde, jeg ikke havde bobet at vente. Tør jeg nu ogsaa bede om, at De vil give mig nogle Blomster med Deres egen skønne Haand?"

Uden at sige et Ord plukkede hun en Haandsfuld Blomster og rakte ham dem. Han trykkede dem til sine Læber og sagde:

"Skal dette være den eneste Velkomsthilsen, jeg faar? Kan De ikke og vil De ikke tilbagefalde de grusomme Ord, jeg fik høre af Dem, da jeg reiste? Fortæl mig, at jeg misforstod Dem, og at De endnu er den, De var, dengang De i Columbia fortalte mig, at De holdt af mig."

"Major Kenyon, dersom jeg samtykker i at blive Deres Hustru, vilde jeg gjøre Dem en stor Uret; thi jeg elsker Dem ikke. Jeg har tænkt nøie over den hele Sag, og jeg kommer aldrig til at give Dem noget andet Svar. Jeg har bedet Dem om at være min Ven; vil De absolut være noget andet end det, maa vi skilles."

"Lucille," sagde Majoren, og Skuffelsen og Bredten syntes at kvæle ham, "er dette Deres endelige Svar?"

"Ja, det er det, endeligt og uforanderligt."

"Da skal De ogsaa, forsyne mig, have den Fornøielse at se den Mand, som frelst Deres Liv, hænges, før Dagen

er endt. Han kan ikke være langt borte; thi jeg har spærret ham alle Veie herfra," og han vendte sig for at gaa.

"Stop!" Det blev sagt i en saa hørende Tone, at han stansede øieblikkelig. "Er det Deres Pligt som Soldat at fange denne Mand?"

"Ja, det er; De ved det."

"For at faa en Hustru, som ikke elsker Dem har De altsaa villet være utro mod Deres Land og mod Deres Ære som Soldat. Jeg vilde have agtet Dem høiere og havt mere Tillid til Dem, dersom De havde sat Deres Ære høiere end min Kjærlighed. Ingen Soldat, som paa den Maade sviger sin Pligt, er værdig til at elskes af en hæderlig Kvinde. Gaa! Nu foragter jeg Dem."

Medens hun talte, stod Major Kenyon som spigret til Jorden; han stod der maalløs og stirrede paa hende.

Da han endelig kom sig af sin Forbauselse, sagde han med bidende Ironi:

"Tak, Miss de Courtney, for at De har vist mig min Pligt, som en snedig Kvindes Rænter næsten havde faaet mig til at glemme. Før Nat skal De faa den store Glæde at se Kaptein Shackelford dingle i Enden af et Taug, og da skal jeg ogsaa hviste det ind i hans Øre, at det var Dem, som fortalte os, hvor vi kunde finde ham. Jeg skal ogsaa sørge for, at alle faar vide, hvem det var, som frelste Deres Liv, og hvorledes De takkede ham for det. Farvel, Miss de Courtney."

Med et spottende Smil skyndte han sig bort fra hende.

Hun hørte ham befale sine Mænd at stige tilhest; og hun vidste, hvad dette maatte betyde. Hun tog en modig Beslutning. Hun vidste ikke, hvad Følgen kunde blive for

hende selv, og det var hende ogsaa det samme. Hun styrtede hen til Stalden.

"Læg Sadlen paa den hurtigste Hest," raabte hun, "og gjør det fort."

I næste Minut jog hun afsted, som gjaldt det Livet, nedover Beien til det Sted i Skogen, hvor hun havde talt med Kaptein Shackelford.

Tyvende Kapitel.

John Smiths Død.

Da Lucille de Courtney red hjemover efter Mødet med Frederic, fulgte han hende med et ømt Blik, indtil hun var ude af Sigte. Med et tungt Suk gik han tilbage til sine Kamerater. Han følte noget i Hjertet, som han ikke forstod; Miss de Courtney havde forhekset ham værre, end han vilde tilstaa endog for sig selv.

Darling havde været meget urolig over hans lange Fravær.

"Kaptein," spurgte han, "hørte jeg ikke en Hest derborte?"

"Jo; det er ikke umuligt."

"Saa du, hvem det var?"

"Ja."

"Kaptein, hvad er det, som gaar af dig? Er der Fare paafærde? Og hvorfor skulde du ikke fortælle det til mig, om saa er?"

"Tilgiv mig, Dick; jeg er nok kanske noget underlig af mig. Det var Miss de Courtney, den Pige, hvis Liv jeg reddede igaar. Hun kom forat bønfulde os om at skynde os herfra. Major Kenyon kan ventes tilbage naarsomhelst, siger hun, og da vil Jagten paa os begynde igjen med ti Gange saa stor Iver som før."

Darling plystrede sagte. "Kaptein," sagde han, "den Pigen lader til at være interesseret i dig. Jeg antager, at du lader dig fange, selv om jeg skulde undkomme."

"Dik, den Pigen er en Engel."

"Ja, naturligvis; den Sygdom faar vi jo allesammen, før eller senere. Jeg havde den engang. Det var den Erfaring, som gjorde mig til en Landstryger ude i Vesten. Min Engel havde nemlig vist sig at være meget jordisk."

"Det gjør mig ondt for dig, Dik; du maa ved Veilighed fortælle mig den hele Historie. Men du skulde bare se Miss de Courtney! Jeg har altid tænkt, at Mabel Vaughn og Kate Shackelford var saa vakre, som Piger kunde være; men de kan ikke et Dieblik taale Sammenligning med Miss de Courtney."

"Kaptein, tør man spørge, om denne Engel gjengjælder Kapteinens Følelser?"

"Jeg ved ikke," stammede Frederic forknøbt. Darling betragtede ham en Stund og begyndte at le.

"Hvad ler du ad, Dik?" spurgte Frederic og var en Smule fornærmet.

"Ad dit Udseende, Kaptein. Dersom vedkommende Engel synes om dig netop nu, kan jeg ikke beundre hendes Smag. Alædt i Filler og Søle, og med Dun paa Ansigtet, som har et rødtligt Skjær. Du skulde bare se dig selv, min Hr. Kaptein."

"Jeg kan jo speile mig i dig," svarede Frederic lidt bitert. "Men sig ikke mere om det, Dik. Jeg blir jo rent syg, bare jeg tænker paa, hvordan jeg ser ud. Nu maa du holde Udkig, medens jeg vaager over stakkels Smith. Dik, det lakker mod Enden med ham. Vi har gjort vor sidste Reise sammen."

Darling gav intet Svar; hans Hjerte var altfor saart.

Hele Dagen vaagede Frederic over den døende Mand, som det meste af Tiden laa i rolig Søvn. Men etpar Gange, da Frederic talte nogle Trøsteord, aabnede han Dinene og takkede med et Smil. Engang tog han Frederics Haand og holdt den en lang Tid i sin. Han syntes ikke at have nogen Smerte, men laa og slumrede som et træt Barn.

Da det blev mørkt, kom Cato. Han meldte, at alt var roligt, at Major Kenyon endnu ikke var kommen tilbage, og at de fleste af hans Mænd søgte efter dem paa den anden Side af Elven. Cato havde Mad med sig og Suppe for Smith.

"Hils den unge Dame," sagde Frederic med usikker Stemme, "at dersom en Fiendes Bøn formaar noget, vil der aldrig møde hende noget ondt."

Smith orkede ikke at tage Næring til sig. Frederic gav Suppen tilbage til Cato og sagde med Graad i Halsen:

"Tag den, Cato; han trænger den ikke; men Gud velsigne hende, som sendte ham den."

Om Natten kom der et Uveir. Smith talte i Billedse. Han hørte Tordenen og troede, at det var Kanoner, som dundrede. "Slaget er begyndt," sagde han; "hvor er du, Kaptein?"

"Her, Smith, her," sagde Frederic og tog hans Haand; "her lige ved din Side."

Der kom et ualmindelig haardt Tordenskrald. "Hør, Kaptein," raabte Smith; "Sherman slaar dem af Marken."

"Ja, Smith; Sherman har taget Atlanta."

"Sherman har Atlanta!" raabte den gamle Soldat, og nu havde hans Stemme sin sedvanlige Klang; "jeg vidste det; jeg vidste, at han kom til at tage Atlanta."

Uveiret gik over, og Stjernerne tittede frem; men de to, som inde i Skogen vaagede over sin døende Kamerat, saa ikke noget Haabets Stjerne. Stormen syntes at danne en mere passende Kamme om dem.

Smith vedblev at tale til sig selv uophørlig. Nu var han sammen med Frederic paa en Opdagelsestur. Saa stræbede han og Darling med at rive Frederic ud af General Forrests Hænder.

"Der, Kaptein," sagde han, som om han talte til et Barn, "læg dine Arme omkring Halsen til Smith; saa, det er rigtigt. Bær ved godt Mod; jeg skal bære dig. Jeg skal nok faa dig frem til Nashville i rette Tid."

Saa raabte han i voldsomt Oprør: "Men du forbarrende, han vil jo styde Kapteinen!" og i sin Bildelse dræbte han igjen Conway og frelste Frederics Liv.

"Dik," sagde Frederic med brusten Stemme, "jeg kan ikke bære det. Midt i Døden tænker han paa mig." Han gik nogle Skridt længere ind i Skogen og kastede sig paa Jorden og lod sine Taarer faa frit Løb.

Det blev en lang Nat; men endelig kom dog Morgenens. Netop som Solen randt, aabnede Smith sine Dine, og nu brændte der ingen Feber i dem.

"Kaptein," hvisttede han, "gamle John Smith har snart udtjent. Hvor er Dik?"

"Han holder Vagt."

"Bed ham komme hid," sagde Smith, og Dik kom straks.

"Farvel, Kaptein, Farvel, Dik," sagde han med neppe hørlig Stemme. "Græd ikke, Gutter; det er bare gamle John Smith."

Med en Haandbevægelse bad han dem om at bøje sig nærmere. "Sig til Sally, som bor i Elizabethtown, og til

Smaapigerne, Mary og Lucy, at gamle Smith aldrig har gjort Skam paa dem eller paa Kentucky." Dermed forlod Smith Tjenesten.

"Der har aldrig været et ærligere Hjerte end dette, som nu har ophørt at slaa," sagde Frederic, idet han lukkede den dødes Dine og foldede de stivnede Hænder over Brystet.

En Solstraale trængte sig igjennem Grenene og faldt paa den dødes Hoved og forvandlede de graa Lokker til Guld.

"Se," sagde Frederic, "Solen har givet ham en Krone af Lys sliq som den, hvormed de gamle Malere prydede sine Helgener."

"Og han er mere værdig til en saadan Helgenglorie end mange af dem, som har faaet den," spøiede Darling til.

Hvorledes de nu skulde faa begravet ham, vidste de ikke; men saa løstes Gaaden af Cato, som kom med en Fiskestang i Haanden og med noget Niste i en Kurb

"Cato, kan du skaffe os en Spade?"

"Ja, jeg kan sige, at jeg vil bruge den til at grave efter Aqn med."

"Skynd dig da."

Negeren kastede Fiskestangen og skyndte sig tilbage efter Spaden.

Imens tog Frederic og Darling fat med Øksen, idet den ene huggede Jorden løs og den anden i Mangel af en Spade brugte Hænderne; og da Cato vendte tilbage, havde de Graven næsten færdig. Negeren var anpusten og i et forfærdeligt Oprør. Da han kom sig saavidt, at han kunde gjøre sig forstaaelig, sagde han:

"Kaptein, Major Kenyon er her igjen; han stod og talte med Miss Lucille i Haven. Han vil sikkert komme straks forat fange Kapteinen."

Det troede Frederic ogsaa. De skyndte sig at fore Graben med Bark og at lægge den døde i sit trange Kammer. Saa bedækkede de Liget med Bark og fyldte Graben.

Denne Kjærlighedsgjerning var netop udført, da Cato raabte: "Massa, nu kommer de!" og forsvandt hurtig ind i Skogen.

De saa Miss de Courtney jage nedover mod dem. Med heftige Haandbevægelser bad hun dem indtrængende om at fly. Lidt bagenfor red Major Kenyon, som om det gjaldt Livet, og efter ham igjen kom Dommer Chambers og en Trop af andre Ryttere.

"Løb, Dick, til Elven," raabte Frederic; "jeg kommer efter; men jeg maa først tale et Ord med Miss de Courtney."

"Kom øieblikkelig, Kaptein," svarede Darling. "Det taaler ingen Udsættelse; men jeg vil ikke røre mig af Stedet, før du blir med."

Miss de Courtney kom strygende som et Uveir. Hun havde mistet sin Hat, og hendes lange brune Haar flommede for Vinden og Dinene brændte.

"Fly!" skreg hun; "Major Kenyon er lige i Hælene paa mig. Han kommer ikke til at vise nogen Barmhjerlighed."

Frederic sprang til hendes Side og greb hendes Haand. "Kommer De til at svæve i nogen Fare, dersom jeg søger at redde mig ved at tage Flugten? Hvis De gjør det, vil jeg forblive her."

"Nei, nei!" Skynd Dem."

"Farvel, da! Gud signe Dem. Tilgiv mig; men jeg elsker Dem, med en inderlig og oprigtig Hengivenhed." Han trykkede et Kys paa hendes Haand og styrtede ind i Skogen.

Zmens havde Major Kenyon naaet frem til Stedet. Han løftede sin Revolver forat jage Frederic en Kugle gennem Hovedet; men Miss de Courtney gav hans Hest et Slag med sin Ridepist, saa den sprang tilside, og Skuddet traf ikke.

"Din Forræder," skreg han, "den Yankee-Elskerer din skal ikke slippe fra det med Livet," men før han kunde saa beroliget sin Hest, styrtede den til Jorden, saa Rytteren rullede bortover Marken.

Det var Frederic, som havde vendt sig; men da han ikke vilde tage et Mennekses Liv lige for Miss de Courtneys Dine, tog han Sigte paa Major Kenyons Hest og traf den midt i Panden.

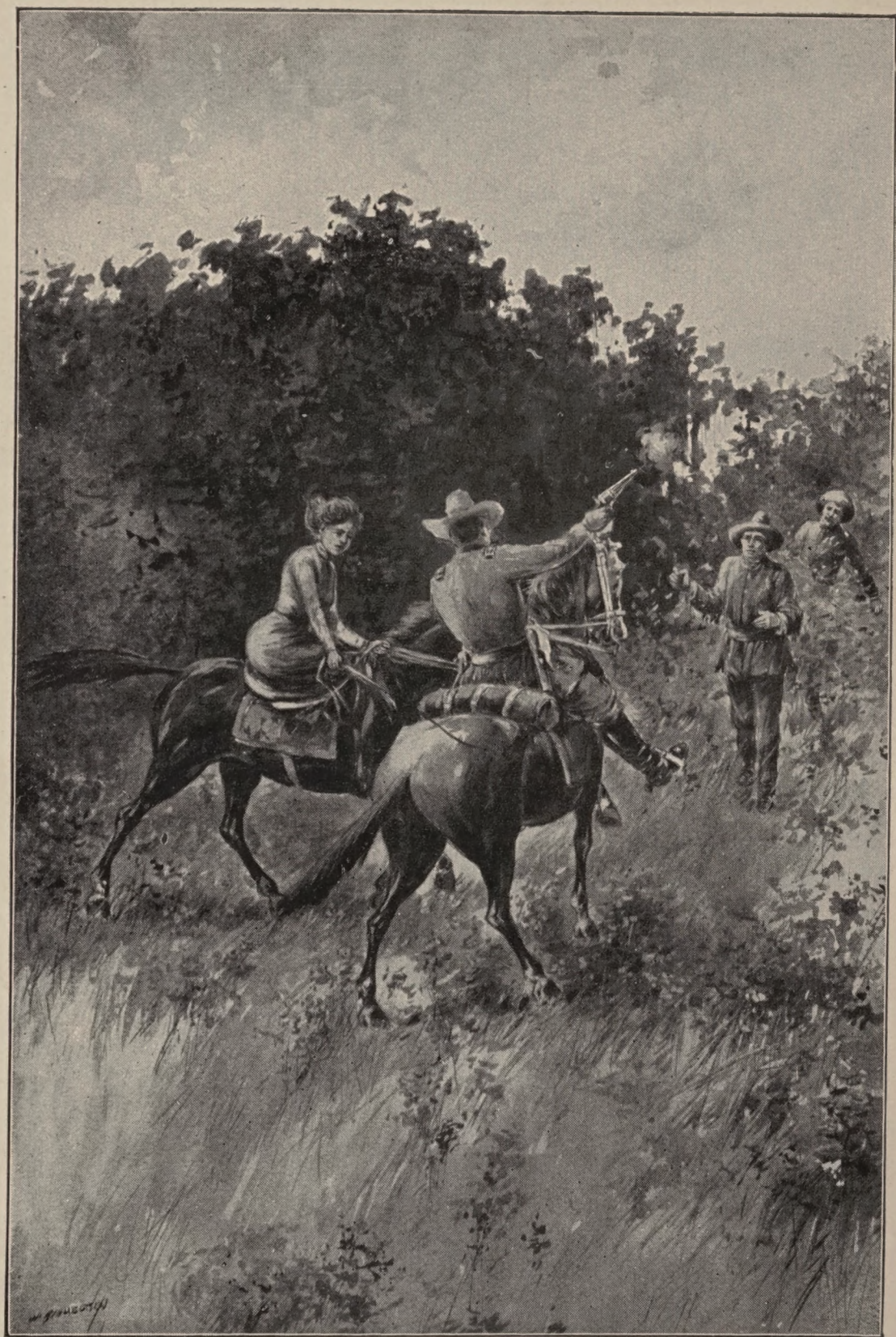
"Nu, Dick," raabte han, "gjælder det at naa Elven. Vi maa bruge Benene saa godt, vi kan."

Major Kenyon krablede sig op. Han var vanvittig af Raseri og skjældte Miss de Courtney ud for en Forræder mod Syden og nedkaldte alleslags Forbandelser over Kaptein Shackelford. Før var det bare saaret Forsængelighed, som gjorde, at han hadede Frederic; men nu kom der til en rasende Skinsngge, som fik ham til at bære sig ad, som om han var besat.

Dommer Chambers og et halvt Snes andre Mænd kom nu tilstede. De stirrede med Forbauselse paa den døde Hest, den nye Grav og den rasende Major og paa Miss de Courtney, der sad paa sin Hest saa ubevægelig og bleg, som om hun havde været hugget af Marmor.

"Hvad betyder dette?" raabte Dommeren. "Hr. Major, jeg kommer til at kræve Dem til Ansvar for, at De bover at føre et saadant Sprog i Miss de Courtneys Nærværelse."

"Hr. Dommer, De forstaar ikke," sagde Majoren i stor Ophidselse. "Hun har gjort sig skyldig i Forræderi. Hun har hjulpet og beskyttet Løitnant Browns Morder. Hun

Miss de Courtney gav hans Hest et Slag med sin Ridespise,
saa den sprang tilside og Skuddet traf ikke.

flog min Hest og skræmte den saaledes, at jeg skjød vildt, ellers vilde denne Morder nu ligget død foran os. Hun gjorde dette forat frelse sin Elskers Liv.

"Sin Elsker!" tordnede Dommer Chambers. "Bogt Dem, at De ikke gaar for vidt, Hr. Major. Hvordan hænger dette sammen, Lucille?"

"Alt det, som var ædelt og sandt i hendes Sjæl skinnede nu frem. Mændene kastede hevnjerrige Blikke paa hende; men hun agtede dem ikke. Hun sad i Sadelen som en Dronning. Ansigtet var blegt, og der var Ild i Øinene, og hun sagde stolt og trodsig:

"Onkel Chambers, det er sandt, at jeg søgte at beskytte denne Kaptein, skjønt jeg vidste, at han var en Fange, som havde rømt fra Andersonville, og at han var anklaget forat have dræbt Løjtnant Brown. Tiltrods for den Omstændighed, at han var jaget som den værste Forbryder, og at der var sat en Pris paa hans Hoved, lovede han alt forat frelse mit Liv. Det var ham, som skjød min Hest, netop som den vilde styrte sig ud i Elven med mig. Han reddede mig fra at falde udover og han bar mig tilbage til Kilden, da jeg var bevidstløs. Kunde jeg forraade den Mand, som saaledes havde frelst mit Liv? Kunde nogen, som kalder sig en Mand, vente det af mig? Jeg søgte at hjælpe ham; jeg bad ham indtrængende om at skynde sig herfra. Han negtede at gjøre det, thi en gammel Kamerat, som var med ham, laa for Døden. Der er hans Grav. Heller end at forlade sin døende Kamerat, vilde denne Yankee-Kaptein love alt; han udsatte sig forat fanges og for en vancerende Død. Jeg ærer ham for det. Det var forat vaage ved Siden af sin døende Ven, at han tiltrods for mine Bønner forblev saa længe her paa dette Sted. Jeg red hid idag forat advare ham. Jeg gav Major Kenhons Hest et Slag, saaledes at

hans Skud ikke traf, og det glæder mig, at jeg gjorde det. Nu kan man gjøre med mig, hvad man vil."

Hun taug. Ilden døde ud af hendes Dine. Det svimlede for hende, og hun var nær ved at falde ud af Sadelen; men hun tog sig sammen og sad nu der som en bøiet Vilje.

Hendes brændende Betsalenhed havde revet disse ildfulde Mænd med sig. De var egne Sønner af Syden og havde saaledes det mest ridderlige Sindelag ligeoverfor Kvinden.

"Hurra for Miss de Courtney!" raabte en ung Officer og svingede Hatten, og de andre tog med Liv og Hyst Del i Raabet.

Men Dommer Chambers var høilig overrasket ved Lucilles Bekjendelse. "Gaa nu hjem," sagde han i en ikke uvenlig Tone; "vi skal senere tale om denne Sag.

Hun red langsomt hjemover.

I dette Dieblik raabte en af Mændene: "Se! Kankeerne har svømmet over Elven."

Rigtig nok. Frederic og Darling saaes at dukke op paa den anden Side af Elven og forsvinde ind i Skogen.

"De maa ikke undkomme," raabte Dommeren; "det vilde bringe Bancere over mit Hus. Vi maa ikke lade en Piges dumme Indfald og romantiske Ideer hindre os fra at gjøre vor Pligt. Jeg kan ikke dømme hende saa særdeles strengt; men vi er jo Mænd. Gjør Deres hele Pligt, Hr. Major. Lad ikke for nogen Pris de Mænd undkomme."

"Tak, Hr. Dommer," sagde Majoren. "Jeg vidste, at De ikke vilde dadle mig, naar De fik den hele Sandhed at vide. Mænd," henvendte han sig til en af de andre, "vi har netop seet Løitnant Browns Mordere forsvinde ind i Skogen over paa den anden Side af Elven. Jeg har allerede udlobet en Belønning af ti tusen Dollars for deres Paagribelse, enten døde eller levende; jeg forøger herved Beløbet

til det dobbelte. Lad alle Folt i Omegnen faa vide om det og være med, og gjør det umuligt for de to Mænd at undkomme."

Straks havde Mændene glemt Lucille de Courtney; de var igjen blevne Jagthunde, som tørstede efter Blod.

Med et halvt Dussin Mænd og Opsynsmanden paa Dommerens Plantage med hans Blodhunde satte Major Kenyon over Elven forat følge Sporet ind i Skogen. Ibud sendtes til alle Kanter med Bested til Omegnens Beboere og forat indkalde de Mænd, som søgte Rømlingerne paa andre Steder, og inden Middag havde mindst fem hundrede Mand samlet sig forat tage Del i Jagten.

Frederic og Darling vidste godt, at Major Kenyon ikke vilde lægge sig til at sove, men at hele Egnen snart vilde være i Hælene paa dem og at de ikke kunde vente nogen Barmhertighed. Da de kom op af Vandet, rystede de sig saa tørre, som det lod sig gjøre, og tog derpaa tilbens saa fort, de kunde.

Darling havde sin kjære Dts med sig, og Frederic havde, da han svømmede over Elven, holdt sin Revolver og Patronerne oppe over Vandfladen, saaledes at de ikke havde taget nogen Skade. De styrede mod Nord og løb omtrent tre Mil, indtil de igjen naaede Elven; som her bøiede af mod Vest.

Begge var stakaandede, og de følte, at de ikke kunde holde dette ud ret længe. De stansede og pustede tungt og Iyttede; de kunde allerede høre Blodhundene, som havde fundet deres Spor.

"Vi gjør vist rettest i at svømme tilbage over Elven," sagde Frederic. "Paa den Maade vil vi ialfald opnaa, at Blodhundene taber Sporet."

"Lad os heller stanse, medens vi endnu har vore Kræf-

ter; saa kan vi da kjæmpe og dø som Mænd," svarede Darling; "der er saa alligevel ikke noget Haab."

"Vi kan ligesaavel dø paa et Sted som paa et andet. Lad os ialfald ikke give tabt uden at have forsøgt alle mulige Midler. Der er endnu Haab, siger jeg."

"Ja, Kaptein; vis du Veien, saa følger jeg."

"Vent et Dieblit," sagde Frederic. Han vadede et Stykke nedover Elven til et Sted, hvor Skogen voksede tæt lige ind til Bredden, og hvor et Træ hang udover. Han brød nogle Grene af dette Træ og klatrede endog op i det.

"Nu, Dick," sagde han, idet han lod sig falde ned i Vandet igjen, og begge begyndte nu at svømme over.

Da Strømmen var strid, drev de et godt Stykke Veien nedover. Lige før de naaede frem, fik Frederic Die paa et stort Træ, som Strømmen delvis havde undergravet, saaledes at det hang udover med nogle af Rødderne i Vandet. Hans Hjerte fyldtes igjen med Glæde og Haab. Her kunde maaste være et trygt Skjulested.

"Dick, lad os styre hen til det Træ."

De svømmede hen til det, og da de tittede ind mellem Rødderne, saa de, at der var god Plads for to Mænd bagensfor dem og under Træet.

"Dick," sagde Frederic glad; "jeg tror, at vi her kan redde os; men vi maa dukke."

Dette gjorde de og kom op igjen under Træet. De krablede sig op et Stykke og fandt et Sted, hvor de kunde sidde paa det tørre, og hvor det var saa mørkt, at ingen kunde se dem, selv om man skulde dele Rødderne og stirre derind.

"Finder de os," sagde Frederic, "saa er vi fuldstændig hjælpeløse her; men en Ting er sikker, at Hundene ikke kan

følge vort Spor hertil. Dik, jeg tror, at vi her kan være trygge."

"Det tror jeg ogsaa, Kaptein. Jeg havde omtrent opgivet alt Haab; men det skal jeg herefter ikke gjøre, saa længe der er Liv i mig."

Om en kort Tid hørte de Hundene gjø og Mændene raabe; de havde tabt Sporet ved Elven.

"De maa have svømmet over Elven igjen," sagde Major Kenyon med vred Stemme.

"Se paa det Træ, som hænger ud over Vandet," raabte en af hans Mænd; "det ser ud, som om nogen har klatret op i det." De styrtede hen til Træet.

"Det er bare et Yanteekneb for at saa Hundene til at tabe Sporet," erklærede Majoren. "De kunde klatre fra Træ til Træ et godt Stykke bortover. Søg Sporet længere inde i Skogen."

Al Søgen viste sig imidlertid at være forgjæves. Hundene løb hid og did uden at kunne finde noget Spor.

"Kanskje de skjuler sig mellem det tætte Løv oppe i et af Træerne," gjettede en.

Det blev undersøgt; men det nyttede ikke.

"De afbrudte Grene skulde bare føre os paa Bildspor," sagde Majoren da med en Gd; "og vi har været dumme nok til at lade os narre. De har svømmet over Elven igjen og er nu tre eller fire Mil herfra. Vi er nogle store Tosser det er vi."

"Der er et Badested en halv Mil ovenfor," raabte en af Mændene, og med Gder og andre Udbrud af asfmægtigt Raseri skyndte alle sig derhen forat sætte over Elven.

Hundreder af Mænd var snart i travl Virksomhed paa begge Sider af Elven; men noget Spor kunde ikke findes. Det var, som om Jorden havde aabnet sig og slugt de to Mænd. Den haabløse Søgen fortsattes dog, indtil Natten

kom; saa gik de trætte og skuffede Jægere hjem, efter dog først at have sat Vagt langs alle Veie.

Paa indtrængende Indbydelse fra Dommer Chambers fulgte Major Kenyon ham hjem. Majoren lignede mange andre deri, at han satte større Pris paa en Ting, efterat han havde tabt den. Han havde aldrig elsket Lucille de Courtney saa høit som nu, da han syntes at have tabt hende for bestandig. Han betragtede Dommer Chambers som en, der maaske kunde hjælpe ham ved at overtale hende til at skifte Sind. Af denne Grund var han glad ved at kunne følge Dommerens Indbydelse.

Paa Veien talte de om de to Yankeers pludselige og uforklarlige Forsvinden.

"Hr. Major," raabte Dommeren, "jeg tror, at jeg har løst Gaaden. Begge Rømlingerne ligger paa Bunden af Flint River."

Det gav et Ryk i Majoren. "Hvorfor tror De det?" spurgte han.

"Sporet førte da tydelig ned til Vandet. De maa have været trætte, da de havde sprunget saa lang Vei; de hørte Hundene og søgte at svømme over igjen; men Kræfterne slap op, og de gik tilbunds."

"Jeg tror, De har Ret," sagde Majoren efter nogen Betænkning; "der gives ingen anden rimelig Forklaring."

Det meldtes derfor, at Rømlingerne havde druknet, og denne Nyhed var til stor Glæde for de mange, som havde samlet sig ved Dommerens Hus. Denne trakterede alle med Aftensmad, hvorefter han og Major Kenyon trak sig tilbage til Kontoret forat holde en privat Konference.

Dommeren tog sig meget nær af det, som var hændt med Lucille. Han harmedes lige ud i Fingerspidtene, naar han tænkte paa, at en, som boede i hans Hus, virkelig havde taget sig af en bortrømt Yankee, der endog havde dræbt en

Officer, som vilde arrestere ham, og at hun havde hjulpet ham til at komme bort. Hvad vilde Dommerens Naboe sige? Denne Historie kunde maaske give hans Anseelse et Knæk. Dommeren var ilde tilmode.

"Major Kenyon," sagde han, "jeg kan af Hjertet tilgibe Dem det, som De gjorde idag tidlig. Det er ikke at undres over, at De under Omstændighederne tabte Deres Selvbeherstelse. Men De lod et Ord falde, som tiltrænger en Forklaring. De sagde, at den Yankee-Kaptein var Lucilles Elsker. Hvad mente De dermed? Jeg har forstaaet det saa, at De og Lucille var halvveis forlovede; men jeg maa sige, at hun ikke har behandlet Dem som en Kjæreste, nu medens De har været her."

"Hr. Dommer," svarede Majoren med sin mest indsmigrende Stemme, "jeg vil være oprigtig mod Dem. Jeg elsker Lucille med en lidenskabelig Kjærlighed. Da hun ikke var stort mere end et Barn, omtrent tre Aar siden, spurgte jeg hende, om hun vilde blive min Hustru. Hun lod til at holde af mig, og hun henbiste mig til sin Far. Han negtede sit Samtykke, men bare paagrund af hendes unge Alder. De ved, at det efter hans Betragtningssmaade er en Uresssag, at en Forlovelse ligesaa lidt skal brydes som et Egtekab. Han sagde derfor Nei dengang, men spøiede til, at naar Lucille blev ældre, vilde han give et andet Svar, dersom vi ønskede det. Jeg har derfor hele Tiden betragtet Lucille som min trolovede Hustru. Jeg har altid holdt af hende, og hendes Breve til mig har ikke aandet andet end Kjærlighed. Hun skrev til mig og bad mig om at besøge hende her; men hun havde faaet det Indfald at bede mig om at møde hende, som om vi bare var Venner. Hun vilde ikke, at de unge Damer i Nabolaget skulde vide, at vi var forlovede. Tænk Dem da min Overraskelse, da hun idag tidlig fortalte mig, at hun aldrig kunde blive min. Jeg beskyldte hende da for at have

forelsket sig i denne Rømling og Forbryder, Kaptein Shæckelford, og hun tilstod uden Skam, at det var sandt."

Majoren havde med saadan Behændighed blandet Sandhed og Løgn sammen, at Dommer Chambers ikke vilde have den ringeste Tvil om, at det var Sandhed altsammen, dersom det ikke havde været for en liden Omstændighed. Men han havde Øvelse i at veie Vidnesbyrd, og han opdagede en liden Hage ved Majorens Beretning.

"Hr. Major," sagde han koldt, "der er en Omstændighed, som maa forklares. De siger, at De idag tidlig besyldte Miss Lucille for at have taget sig af og for at have forelsket sig i denne Kaptein Shæckelford. Hvorledes kunde De vide, at han var her i Nærheden?" og Dommeren kastede et prøvende Blik paa ham.

Majoren mistede for en Gangs Skyld sin selvsikre Holdning. Han blev bleg og tog sig i Halsen, som om han holdt paa at kvæles. Men det varede ikke længe, før han igjen var Situationens Herre.

"Hr. Dommer," sagde han rolig. "Deres Spørgsmaal forbauser mig ikke. Jeg burde have forklaret denne Sag straks. De husker, at Lucille fortalte os, at hun ikke vidste, hvorledes hun kom hen til den lille Kilde, efterat hendes Hest havde styrtet sig i Elven. Jeg lagde Merke til, at hun var urolig og ræd, da De spurgte hende om dette."

"Ja, jeg husker det; jeg syntes ogsaa, at Historien var lidt underlig."

"Jeg lagde senere Merke til noget mere," blev Majoren ved; "jeg saa friske Fodspor af en Mand omkring Kilden. Men jeg kunde ikke dengang besyldte en Dame forat have ført os bag Lyset. Jeg fandt de samme Spor paa det Sted, hvor hendes Hest havde styrtet sig i Elven. Jeg vilde lægge hele Sagen frem for Dem; men under Forstyrrelsen paa grund af Atlantas Fald og den Befaling, jeg fik om at

skynde mig til Macon, glemte jeg at underrette Dem om min Mistanke."

"Det er intet Under, sagde Dommeren; "de Nyheder kunde forstyrre hvemsomhelst."

"Hele den Nat, medens jeg red til Macon, plagede den Tanke mig, at Lucille af en eller anden Grund ikke havde fortalt os den hele Sandhed. Bludselig gik det op for mig, at disse Spor herinde i Skogen skyldtes den samme Mand, som havde myrdet Løitnant Brown. Jeg lagde nøie Merke til dem paa det Sted, hvor stakkels Brown satte Livet til. Morderen havde usedvanlig smaa og fine Støvler. Da stod det hele klart for mig. Det var Shackelford, som havde frelst hendes Liv. Hun kunde ikke bære det over sit Hjerte at forraade ham og havde derfor ført os bag Lyset. Under disse Omstændigheder kunde jeg ikke dømme hende strengt; men det var min Pligt at fange ham. Jeg sikrede mig derfor paaany nogle Dages Forlov og kom tilbage hertil; men jeg kunne jo ikke tænke mig, at han endnu var her i Nærheden. Da jeg ankom idag tidlig, saa jeg Lucille i Haven og talte til hende. Hun modtog mig med Kulde og underrettede mig kort og godt om, at det var forbi mellem os. Det kom som et Slag i Ansigtet. Jeg bad hende om idetmindste at oplyse mig om Grunden til, at hun behandlede mig paa den Maade; men hun vilde ikke høre mig. Hendes Opførsel gjorde mig næsten affindig, og i min Fortvilelse beskyldte jeg hende for at have faret med Bedrag og udtalte som min Overbevisning, at hun maatte have forelsket sig i denne Nankee-Eventyrer og Forbrøder. Til min store Overraskelse negtede hun det ikke, men erklærede tvertimod, at jeg havde Ret; hun elskede virkelig denne Kaptein Shackelford. 'Hvem jeg skal hænge, før Dagen er endt,' sagde jeg og var næsten fra mig selv af Raseri og saaret Kjærlighed. Det faldt mig ikke for ramme Alvor ind, at Fyren endnu var her i Nær-

heden; men hun udstødte et Skrig, og jeg troede, at hun kom til at daane. Da skjøjnte jeg, at han virkelig endnu maatte være her, og jeg skyndte mig afsted forat samle mine Mænd og gjøre Jagt paa ham. Hun forstod, hvad jeg havde fore, og De ved selv, hvordan det gik."

Dommeren slog Rynknæven i Bordet af Forfærdelse over, at hun, som tilhørte hans Familie og boede i hans Hus, kunde have handlet paa den Maade. "Jeg er beskjemmet og ruineret," sagde han; "det vil give hendes Far Dødsstødet. Major Kenyon, altfor meget af dette er allerede kommet andre for Dre. Lad Resten blive mellem os to, hvis det er muligt."

"De kan stole paa min Tausshed. Jeg skal tage alt muligt Hensyn til Dem og Deres Familie."

"Tak, Hr. Major, jeg vidste det. Og nu maa De gaa; jeg vil straks tale med Lucille."

"Hr. Dommer," sagde den listige Løgner, idet han reiste sig, "vær ikke for streng mod hende. Glem ikke, at hun er ung. Heldigvis ligger jo denne Kaptein Shackelford nu og sover paa Bunden af Elven, og der er saaledes ikke mere nogen Fare fra den Kant. Jeg holder endnu af hende, og jeg haaber endnu at vinde hende. Saasnart hun blir min Hustru, vil meget af denne Skam falde bort af sig selv. Jeg antager ikke, at nogen vil vove at kaste en Skygge af Mistanke paa Major Kenyons Hustru."

"De er altfor nobel; hun er Dem ikke værdig. Men har jeg nogen Indflydelse hos hende, skal De faa hende."

"Nu, min gode Frøken," mumlede Majoren i Skjæget, idet han gik ud, "sættes du paa Balgets Standpunkt. Du blir nødt til enten at tage mig eller at blive brændemerket med Skam og Skjændsel for bestandig."

Da han var bleven alene, havde Dommer Chambers en

haard Strid med sig selv. Lucille var ham meget kjær, næsten som om hun havde været hans eget Barn. Hun var eneste Datter af hans elskede afdøde Søster, og dette, som nu kom paa, var et tungt Slag for ham.

Da Miss de Courtney vendte tilbage til Huset efter det vilde Rapridt med Major Kenyon, trak hun sig tilbage til sit Værelse og faldt da fuldstændig sammen og negtede at lade sig se af nogen anden end den trofaste Cato. Underretningen om, hvad hun havde gjort, afstedkom den største Forstyrrelse og Skræk i Huset. Hun forblev paa sit Værelse hele Dagen og svævede i en stadig forfærdelig Angst. Hvert Dieblit ventede hun at faa høre, at man havde fanget Kaptein Shackelford, og hun vidste kun altfor godt, hvad der da vilde blive hans Skjæbne. Cato skulde bringe hende Underretning om det, dersom noget hændte. Efterhvert som Timerne gik, uden at der kom nogen Besked, begyndte hun at fatte Haab. Endelig var den lange Dag tilende, og hun hørte, at Mændene kom tilbage fra Jagturen. Hun hørte Catos langsomme og tunge Skridt udenfor sit Værelse, og hendes Hjerte stod stille. Han kom ind. Hun kastede et Blik paa hans Ansigt, og hendes Haab tog Flugt.

"Har de fanget ham?"

"Nei; men han er druknet."

"Druknet?" gjentog hun og holdt sig i en Stol for ikke at falde.

"Ja, de søgte og søgte og kunde ikke finde noget, og saa siger de, at han maa ligge i Vandet."

"De har altsaa ikke fundet hans Lig?" sagde hun, og noget, som lignede Haab, rørte sig i hende.

"Nei; de fulgte Sporet til Elven, og saa var der ikke mere."

"Cato, han druknede ikke; jeg ved det; jeg føler det. Han har været dem for klog."

"Gudskelov for det! Na, jeg er saa glad," raabte Negeren.

Naar hun sagde noget, faldt det ham ikke ind at tvile.

Hun fik snart Bud om, at Dommer Chambers forlangte en Samtale med hende, og hun havde ikke Mod og Kraft til at negte ham det. Da hun kom ind paa Bærelset til ham, sad han der med bøjet Hoved som en, der havde fristet en tung Sorg. Han blev næsten ræd, da han fik se hende. Hendes trætte Gang og den Smerte, som prægede sig i hendes Ansigt, og Dinene, som var røde af Graad, rørte hans Hjertestreng. Han kunde ikke være saa streng mod hende, som han havde tænkt at være det.

"Lucille," begyndte han i en bedrøvet Tone, "jeg er aldrig før bleven saa dybt saaret, som du har saaret mig idag. Mit Barn, hvorfor har du bragt Skam over dig selv og over mig?"

"Onkel, jeg kan ikke taale at høre dig tale saaledes til mig," hulkede hun og sank itæne foran ham. "Send mig tilbage til Columbia. Du ved, at Far nu ventes hjem, dersom hans Skib er saa heldigt at komme igjennem."

"Jeg skulde ønske, at han havde været her nu," afbrød Dommeren hende; "du trænger ham. Det var sørgeligt for dig, at din Mor døde, da du var et Barn. Hun kunde kanske frelst dig fra at bringe Bancere over hendes Navn."

Lucille reiste sig, og hendes Dine skjød Lyn. "Stop!" sagde hun, "jeg vil ikke høre dig. Og nu forlanger jeg, at du imorgen sender mig til Macon. Jeg har aldrig bragt Bancere over min Mors Navn, og jeg kommer aldrig til at gjøre det."

Dommeren blev baade overrasket og harm over dette Udbrud.

"Har du ikke hæbet din Forlovelse med Major Kenyon?" spurgte han.

"Nei; jeg har aldrig været forlobet med ham; jeg —"

"Det kan være nok," faldt Dommeren ind; "jeg kjen-der hele Historien. Du tænkte ikke paa at slaa op med ham, før du havde truffet denne Forbryder Shackelford."

"Det er ikke sandt. Jeg havde fast besluttet, at jeg aldrig vilde egte Major Kenyon, længe før jeg nogensinde havde seet eller hørt om Kaptein Shackelford."

"Tør du benegte, at du elsker denne elendige Yankee?"

Et Dieblik stod hun der noget usikker. Saa rettede hun sig op; Dinene lyst, og Barmen gik i sterk Bølgegang, og hun svarede stolt:

"Det er sandt, at jeg elsker Kaptein Shackelford; en Kvindes Kjærlighed er uberegnelig; hun ved bare, at hun elsker."

Den modige Erklæring gjorde Dommeren næsten for-
tumlet; men han orkede saavidt at sige:

"Gudskelov, han er død."

"Nei, nei, Onkel, sig ikke det," bad hun; "du ved ikke, at han er død."

"Det er omtrent sikkert, og han kan saaledes desværre ikke blive hængt."

"Hvorfor vil du pine mig, Onkel?" græd hun. "Hvorfor vil du fortælle mig, at den Mand, hvem jeg elsker, er død, og ved at drukne har undgaaet at blive hængt? Jeg forlanger igjen, at du imorgen sender mig til Macon."

"Det skal ske, Lucille. Det havde været en mindre Sorg at lægge dig i Graven, end at gaa herfra med denne

Stygge hvilende over dig. Nei, svar ikke; jeg har hørt nok. Gaa!"

Hun gik med bøjet Hoved og vaklende Knæer. Af alt det, som Onkelen havde sagt, tænkte hun bare paa de frygtelige Ord:

"Gudsfelov, han er død."

Det maatte vel være saa. Ja, han var død.

En og tyvende Kapitel.

Frederic faar Prince tilbage.

Srederic og Darling forblev i sit Skjulested indtil nær Midnat. De var sultne og vaade, og de frøs. De følte, at de maatte dø, dersom de ikke snart kom herfra. De var saa stive, at de næsten ikke kunde røre sig. De vidste, at der var Fare paa alle Kanter; men denne vilde de møde og rydde afveien, saa godt de kunde. Spørgsmaalet var nu, hvad de skulde forsøge og hvilken Vej de skulde gaa.

Da de havde drøftet dette en Stund, sagde Frederic: "Dik, da vi kom hid, lagde jeg Merke til etpar temmelig store Tømmerstokke, som havde grundstødt ved Roden af dette Træ. Der er ingen Maane, og Natten blir mørk. Det bedste vi kan gjøre er at flyde nedover Elven."

"Hvor skal vi flyde hen?"

"Ned til det Sted, hvor vi var. Det vil ikke falde nogen ind at søge os der. Kanske vi ogsaa faar se Cato, og da vil han skaffe os Mad og dernæst fortælle os, hvad Major Kenyon og bore andre Benner bedriver."

"Og kanske vi ogsaa kan faa se den skjønne Lucille de Courtney," spøjede Darling til; men herpaa vilde Frederic ikke værdige ham et Svar.

De krøb frem under Træets Rødder; det lykkedes dem snart at faa Tømmerstokkene flod, og saa drev de stille ned-

over Strømmen. Vandet var meget varmere end Luften, og deres Lemmer kom lidt efter lidt tillibe igjen.

"Hvorledes skal vi kunne vide, naar vi er fremme?" spurgte Darling. Det kan ikke være langt igjen."

"Jeg synes, jeg kjender igjen Toppen af den Gran, hvorunder Smith er begravet," sagde Frederic.

De styrede forsigtig mod Land, og da Farbandet var klart, befandt de sig snart i det gamle Tilholdssted. Natten var kjølig, og de maatte holde sig i stadig Bevægelse for ikke at blive stivfrosne. Efterhaanden kom Blodet i Omløb igjen, og Legemsvarmen tørrede deres Klæder.

De bovede ikke at lukke et Die hele Natten. De saa alt andet end muntre ud, da Morgensolen skinnede paa dem. Darling bovede sig ud og fik fat i nogle Kornaks, og de spiste dem raa, da Ilden var sluknet, og Vandet havde gjort deres Fyrstikker ubrugbare.

De talte om, hvorvidt det ikke vilde være klogest at flytte hen til et andet Sted i Nærheden, for det Tilfælde, at nogen af Nysgjerrighed skulde komme og betragte Smiths Grav, da de opskræmtes ved at høre Hovslag.

I næste Dieblik saa de Miss de Courtney og Cato komme ridende nedover mod Rilden. Frederic skyndte sig derhen, han ogsaa.

Miss de Courtney havde villet kaste et sidste Blik paa det Sted, hvor hun havde været Døden saa nær, og hvor hun første Gang havde seet Kaptein Shackelford. Hun var nu næsten sikker paa, at hendes Onkel havde Ret, og at Frederic var død.

Hun sad paa sin Hest og stirrede ned i Elven og tænkte med Gru paa det Dig, som formodentlig laa dernede etsteds; men saa hørte hun Fodtrin og saa sig tilbage. Da hun fik Die paa Frederic, skreg hun og blev hvid som et Lagen; men saa raabte hun glad:

"Gudskelov, De druknede ikke."

"Nei, som De ser," svarede han og tog hendes Haand. Hun lod ham beholde den en Stund, og hendes Ansigt straa-
lede af Glæde; saa trak hun den til sig og sagde:

"Kaptein Shackelford, De maa ikke misforstaa, hvad jeg har gjort for Dem. De frelste mit Liv; jeg har gjort ialfald en liden Afbetaling paa min Gjæld. Nu skilles vore Veie. Jeg reiser idag til mit Hjem i Columbia. Dette er formodentlig sidste Gang, vi mødes."

"Na, sig ikke det; kjære, sig ikke det!" bad Frederic.

"Hvorledes lykkedes det Dem at undkomme fra Deres Forsølgere?" spurgte hun uden at ville indlade sig nærmere paa det andet.

Frederic forklarede det i al Korthed.

"Gud har været god mod Dem," sagde hun. "Det er et stort Held, at man er saa sikker paa, at De druknede. Dette gjør det ialfald muligt, at De kan undkomme. De bør helst gaa mod Syd og saa mod Vest, før De forsøger at komme frem mod Nord. Der er aaben Veie mod den Kant."

Hun fortalte Frederic, hvad der var hændt, at Stemningen var meget bitter, ikke blot mod hende, men ogsaa mod hendes Onkel, og at havde hun været en Mand, vilde der været Fare for hendes Liv. "Og jeg tror," sagde hun, "at Major Kenyon i al Stilhed søger at puste til Ilden."

Frederic tænkte paa, hvor morsomt det vilde blive, om han nogensinde skulde faa fat i Major Kenyon.

"Miss de Courtney," sagde han, "vi er skrubsultne. Skulde De ikke kunne hjælpe Gato til at staffe os lidt Mad?"

Hun rystede paa Hovedet. "Nei, det vilde være for farligt. Ut, hvad kan jeg gjøre?"

"Har De Fyrstikker?"

Gato grov i sine Lommer og fandt tilslut nogle faa. Fyrstikker var paa den Tid sjeldne og dyre i Syden.

"Miss de Courtney, De har igjen frelst os. Vi sulter ikke, saalænge vi kan stege Kornakz."

"Det er da det mindste, jeg kunde gjøre," sagde hun. "Kaptein Shackelford, nu maa jeg afsted; vi har allerede talt for længe sammen."

"Blot et Dieblif endnu; lad mig faa veksle et Ord med Gato."

Han tog Negeren tilside og sagde:

"Du tilhører Miss de Courtney, ikke sandt?"

"Jo; jeg har tilhørt hende og passet hende, naar hun har været ude paa Rideture, siden hun var liden."

"Du faar være forsigtig, Gato, at ingen faar gjøre hende noget ondt."

"Gamle Gato kunde dø for hende," erklærede Negeren. Der kom en Dag, da han beviste det ved at ofre sit Liv for hende.

"Miss de Courtney," sagde Frederic og gik tilbage til hendes Side, "jeg tror, at Gud vil lade os mødes igjen. Nu er jeg bare en Rømling, for hvis Paagribelse der er udlobet en Belønning. Men Tiderne forandres, ved De, og vi med dem. Glem ikke, at jeg elsker Dem."

Hun vendte Ansigtet bort, men rakte sin Haand ud mod ham. Han greb den og holdt den til sine Læber. Saa red hun hurtig opover mod Huset. Lidet kunde nogen af dem ane, under hvilke Omstændigheder de skulde sees igjen.

Frederic og Darling gik en halv Mil længere ind i Skogen og slog sig ned midt inde i det tætte Krat. Her grov de et Hul, gjorde op Ild og stegte sine Kornakz og spiste sig mætte. Frederic pudkede sin Revolver og

tørrede Patronerne, og saa skiftede han og Darling om at vaage og sove.

Ingen forstyrrede dem, og da Natten kom, begyndte de sin Vandring, fulde af Haab. I Overensstemmelse med Miss de Courtneys Raad gik de først mod Syd og saa mod Ost og fulgte saaledes sine egne Spor nedover og dernæst opover Bækken til Mr. Nortons Plantage. Da Morgenens kom, var de mange Mil fra det Sted, hvor de havde oplevet saa mange Eventyr.

Det vilde blive altfor vidtløftigt, skulde vi følge vore Helte paa alle deres Vandringer. Den anden Nat satte de over Ocmulgee River lidt nordensfor Hawkinsville.

Farer omgav dem fremdeles paa alle Sider, og havde det ikke været for den Hjælp, de fik af venligsindede Negerer, kunde de aldrig sluppet igjennem med Livet. Engang angrebes de af seks Blodhunde; men Darlings Oks og Frederics Revolver gjorde kort Proces med dem.

De styrede mod Nordøst og naaede Oconee River. De satte ikke over den, men gik videre opover langs dens vestlige Bred.

Da de var nogle faa Mil fra Milledgeville, traf den Neger, som viste dem Veien, til at nævne, at han tilhørte William Wood. Her var det altsaa, at Joe havde haft sit Hjem. Da Negeren fik vide, at de kjendte Joe, vilde han absolut føre dem til den Hytte, som beboedes af Joes Enke. Der kunde de, sagde han, hvile hele Dagen, og der vilde ikke være nogensomhelst Fare. Det vilde ikke falde nogen ind at søge dem der.

Negeren havde Ret. I denne Hytte var de trygge. I Susans Dine var de Engle fra Himmelen. Miss de Courtney havde holdt sit Løfte og skrevet et Brev til Mr. Wood med den Underretning, at Joe var død, og hun havde samtidig sendt hans sidste Hilsen til Susan.

Fra denne Plantage satte de Kursen mod Nordvest. I to Uger glemte de sig om Dagen og marscherede hver Nat, og det meste af Tiden var der en eller anden Neger, som gik med dem og viste dem den korteste og sikreste Veie gjennem Skogene.

Sidst i September befandt de sig i Nærheden af Monroeville. Dette Strøg var omstridt Grund mellem de to Armeers Kavaleri. De haardt prøvede Mænd var nu fulde af Haab; thi om en Dag eller to burde de nu være indenfor Shermans Linjer. De havde gjemt sig inde i et Krat ikke langt fra en Vandebiei og tæt ved en sprudlende Kilde. Det var sent paa Dagen, og de havde netop spist et tarveligt Maaltid af Maisbrød som Forberedelse til Nattevandringen, da de opskræmtes ved Hestetrampen og Klirren af Sabler. En Eskadron af Rebellerne's Kavaleri kom nedover Veien og gjorde Holdt ved Bækken og beredte sig til at slaa Veir for Natten. Skildvagter placeredes paa alle Kanter, og Frederic og Darling befandt sig saaledes indenfor Fiendens Veir.

"Dette var en kjedelig Historie," hvistede Darling, "nu da vi ogsaa er Maalet saa nær."

"Lad os være taknemmelige for, at det snart blir mørkt," svarede Frederic. "Dersom de ikke opdager os straks, kan vi uden Vanskelighed krybe ud af Veiren, saasnart Natten kommer.

Men der hændte noget, som fik Frederic til at forandre sin Plan. En ny Trop sluttede sig til den, som allerede havde slaaet Veir, og i Spidsen for den red Kaptein Chambers paa Frederics gamle Hest, Prince.

Synet af Prince gjorde Frederic næsten forstyrret. Havde Darling ikke holdt ham, vilde han paa Stedet have gjort et Forsøg paa at fange Hesten og jage afsted.

"Er du bleven gal?" hvissede Darling fint og holdt ham fast.

"Ja, jeg er vist det," svarede Frederic; "men Dick, jeg maa have fat i den Hesten eller lade mit Liv under Forsøget."

"Vær nu rolig. Naar det blir mørkt, skal vi undersøge, hvad der kan gøres. Du maa ikke i din Afsindighed føre Ulykke over os."

"Ja, Dick, jeg er kanske lidt forstyrret, indrømmede Frederic og tørrede Sveden af sin Pande med Resterne af sit Bluseærme; "men takket være din Koldblodighed, er jeg nu ved Sans og Samling igjen."

Det blev mørkt, og der brændte Baal paa alle Kanter i Leiren, og omkring disse lo og spøgte Soldaterne, medens de kogte sin Aveldsmad. Frederic syntes, at det varede forfærdelig længe, før Baalene var udbrændte og der blev Ro i Leiren. Men endelig svøbte Soldaterne sine Tæpper om sig og lagde sig til at sove.

Frederic havde nøie merket sig, hvor Officerernes Heste var, og det var en afgjort Sag, at han vilde sætte sig i Besiddelse af Prince. Darling lovede ham sin Hjælp, og de holdt et langt hemmeligt Raad om den bedste Fremgangsmaade.

"Dick," sagde Frederic, "dersom jeg bare kan komme op paa Prince's Ryg, og du kan faa fat i en anden Hest, tror jeg, at vi i Mørket og Forvirringen kan reise tvers igjennem Leiren og stryge afsted."

"Vilde det ikke være morsomt, du, om vi kunde ride ind i Shermans Leir?"

"Du har Ret, det vilde være herligt. Lad os nu krybe lidt nærmere Hestene; det synes at være forholdsvis roligt i Leiren nu."

De drog sig fremover saa lydløst som Indianere. Tæt

ved et stort Træ, hørte de nogen nærme sig. De lagde sig tæt ned til Jorden og vovede ikke at aande. Saa hørte de, at der var nogen omkring paa den anden Side af Træet, og en Stemme sagde:

"Her er et godt Sted at sætte sig, Chambers, med dette Træ som Rygstød. Vil du have en Cigar?"

"Tak, den kunde kanske smage godt."

Cigarerne tændtes, og den Officer, som først havde talt, sagde:

"Nu maa du fortælle mig den Historie, du har lovet mig. Du sagde at den var merkelig og endog noget eventyrlig."

Kaptein Chambers røgte en Stund i Tausshed, før han svarede:

"Løitnant, Historien er baade eventyrlig og romantisk, og da den berører min Families Ære, haaber jeg, at du ikke fortæller den til andre."

"Nei, naturligvis ikke."

"Du husker vel, at jeg blev haardt saaret paa Lookout Mountain lige før Slaget ved Chickamauga?"

"Javist husker jeg det; det er et Under, at du endnu er ilibe."

"Nu, jeg var dengang ude forat faa fat i den selvsamme Hest, som jeg nu rider. Jeg satte mig i Besiddelse af den under Stonemans Streiftog, ved du."

"Ja, jeg havde en Ordstrid med Kenyon i den Anledning. Det glædede mig meget, at du fik beholde den."

"Da jeg fangede Hesten, fangede jeg ogsaa Eieren, den Fyr, som havde skudt mig. Han var ung og en prægtig Fyr i alle Maader. Han sagde, at han var en Speider og en menig Soldat i et eller andet Kentucky Regiment. Jeg havde mine Tvil med Hensyn til denne Historie; thi da han skjød mig, bar han Uniform som Kaptein. Men vilde han nu

optræde som menig Soldat, kom det ikke mig ved. Du husker, at han fik sin Hest til at kaste Kenyon."

"Ja," lo Løitnanten, "det var et af de peneste Puds, jeg har seet. Du store Verden, hvor fint Majoren var, da han ikke blot tabte Hesten, men ogsaa holdtes for Nar!"

"Ja, hans Forfængelighed var saaret, og den er hans ømmeste Punkt. Det er beklageligt, at hans Sambittighed ikke er ligesaa øm. Majoren havde ogsaa en Mistanke om, at Fyren ikke var en menig Soldat, og han satte sig fore at undersøge Sagen. Fangen maa enten have faaet et Bink om det, eller han maa være ualmindelig gløg; thi da Fortegnelsen over Fangerne udfærdigedes i Athens, gav han sig et nyt Navn og erklærede sig at tilhøre et andet Regiment. Men Kenyon fulgte Sporet som en Blodhund og opdagede tilslut, hvem Fyren var."

"Og hvem var han da?" spurgte Løitnanten interesseret.

"Han var saamæn ingen mindre end Kaptein Frederic Shackelford, Chefen for General Shermans Speidere og en Søn af vor General Richard Shackelford."

"Kaptein, du spørger vel?" sagde den overraskede Løitnant."

"Nei, det er mit ramme Alvor. Nu havde Major Kenyon noget andet end personlig Hevn at arbejde for. Han kom til at vinde Udmærkelse, dersom det lykkedes ham at bringe dette Bedrag for Lyset. Og det vilde gaa Shackelford ilde; thi det er bevisligt, at han flere Gange har været i vor Leir forklædt som en af vore Officerer. Kenyon drog til Andersonville forat tage Bovehalsen ved Bingebenet; men han havde saamæn rømt, Natten før Kenyon kom."

"Det var ikke daarlig gjort at rømme fra Andersonville," raabte Løitnanten; "men de fangede ham naturligvis igjen."

"Nei, det gjorde de netop ikke, og her kommer den merkeligste Del af Historien, som jeg har faaet vide gjennem Breve fra min Far, der bor omtrent femti Mil fra Andersonville søndenfor Macon ved Flint River."

"Men hvor er den bebudede Roman?" afbrød Løitnanten ham.

"Nu kommer jeg til den. Jeg har en Kusine, Lucille de Courtney, som bor i Columbia, S. Carolina. Hun er uden nogen Undtagelse den vakreste Pige, jeg har seet. Jeg var fælt forgabet i hende, da hun var yngre; men begge Familier har en Fordom mod Egteskaber mellem Sødfkendebørn, og jeg trak derfor den Tand ud. Men af en eller anden Grund, som jeg aldrig har forstaaet, syntes der at være en slags stiltiende Overenskomst om, at hun, naar hun blev gammel nok, skulde blive Major Kenyons Hustru."

"Er der da ingen Fred at faa for Major Kenyon?" brummede Løitnanten. "Gid den skinnbarlige havde ham, dersom Pigen er saa vakker, som du siger."

"Vent nu, indtil jeg er færdig. Det traf sig saadan, at den skjønne Lucille denne sidste Maaned var paa Besøg hos mine Forældre, og tildels forat træffe hende og tildels i Haab om at komme paa Spor efter Shackelford, hvem han mistænkte forat være paa de Ranter, aflagde ogsaa Major Kenyon et Besøg i mit Hjem. En Morgen, da Lucille var ude paa en Ridetur, slog hendes Hest sig gal og vilde netop styrte sig ud i Elven, da denne samme Shackelford dukkede frem og skjød Hesten og frelste hendes Liv."

"Ulykkelige Shackelford," sagde Løitnanten.

"Det var en modig Handling af ham; thi hele Egnen var ude paa Jagt efter ham, og havde de faaet fat i ham, vilde hans Liv ikke været en Styver værd. To Dage før havde han dræbt en Officer, en meget afholdt Fyr, som forsøgte at arrestere ham."

"Det er en alvorlig Sag."

"Ja, det kan du sige. Men istedetfor at forraade ham, tog den skjønne Lucille sig af ham og hjalp ham og endte med at forelske sig i ham."

"Nu har jeg da aldrig! Hvad gjorde hun med Kenyon?"

"Gav ham Reisepas straks."

"Hvad syntes han om det?"

"Han fik hele Sammenhængen at vide og tog afsted med et talrigt Følge forat fange Shackelford og hænge ham. Hun fik vide det, og der var et Kapridt mellem hende og Kenyon hen til det Sted, hvor Shackelford holdt til. Hun var en Hestelængde foran og fortalte Shackelford, hvad Klotken var slagen. Sammen med sin Kamerat kastede han sig i Elven og svømmede over. Man fulgte deres Spor tre Mil opover til et Sted, hvor det igjen førte ned i Elven, og der blev det borte. Det formodes, at de søgte at svømme over Elven igjen, og at de druknede. Du kan tro, at der blev Røre i Nabolaget. De sendte Lucille tilbage til Columbia. Ophidselsen mod hende var saa stor, at man vilde have hængt hende uden videre Formaliteter, dersom hun havde været en Mand. Det var bare saavidt, at Kenyon kunde forhindre Naboerne fra at brænde Fars Hus, da Lucille var reist. Far er bange for, at denne Historie vil koste ham hans Stilling som Dommer."

"Chambers, du siger, at denne Lucille er meget vakker," sagde Løitnanten, idet han kastede Resten af sin Cigar fra sig.

"Vakker! Hun er mere end vakker."

"Nu, siden hun har givet Kenyon Reisepas, og Shackelford er død, kunde kanske en nær Slegtning af mig —?"

"Bent lidt. Nu kommer en anden underlig Del af Historien. Siden hun kom til Columbia, har Lucille skrevet

til Far, at Shadelford ikke druknede, men at hun saa ham og talte med ham Dagen derefter. Jeg tror forresten, at dette er et Rneb af hende forat blive Kenyon kvit; thi han vedbliver med at trænge sig ind paa hende.

"Gid alt ondt maa ramme baade Kenyon og Shadelford," lo Vøitnanten. "Skulde der nogenjinde aabne sig en Udsigt for mig, faar du lade mig vide det. Men, forat tale om noget andet, hvad vil General Hood nu foretage sig. Han maa gjøre noget, hvis han vil holde Armeen sammen."

"Jeg har hørt nynte om, at Hood staar i Begreb med at gjøre noget, som vil overraske ikke blot Sherman, men hele Landet," sagde Chambers.

"Gid det var saa vel; men hvad er det?"

"Han vil gjøre et Streiftog mod West og tvinge Sherman til at skynde sig tilbage mod den Kant."

"Pnt!" slikt har vi forsøgt Gang paa Gang; men hvad har det nyttet? Det er mageløst, hvor snart disse Yankeeer kan reparere en Jernbane, som vi har ødelagt."

"Jeg mener ikke et Tog med Kavaleriet, men med hele Armeen. Før Sherman ved af det, vil han have Hoods hele Hær i Ryggen. Da blir han nødt til at gjøre et Tilbage-tog. Inden to Maaneder er omme, skal du saa se, at Kentucky og Tennessee igjen blir den egentlige Krigsskueplads."

"Lad os haabe det. Det er en fortvilet Plan; men intet andet end fortvilede Planer kan nu frelse Syden. Og nu, Chambers, dette har været en interessant Samtale; men det er kanske alligevel bedst at hæve Mødet, da vi har lang Veimorgen."

De to Officerer bød hinanden Godnat og gik hver til sine Telte.

Frederic havde med den største Forbauselse lyttet til denne Samtale. Det havde aldrig faldt ham ind, at Lucille

de Courtney var et Sødstendebarn af Kaptein Chambers, og at det var paa Dommer Chambers' Plantage, han og Darling havde opholdt sig. Men det, som mest forbausede ham, var Beretningen om Forholdet mellem Lucille og Major Kenyon. De havde jo været saagodtsom forlovede. Dette vilde have smagt ham som Galde og Malurt, dersom Chambers ikke gjentagende havde erklæret, at Lucille havde forelsket sig i Kaptein Shackelford.

"Hvad siger du om dette?" hvistede Darling, da Officererne havde fjernet sig.

"At jeg er den lykkeligste Mand i Verden, forudsat at Kaptein Chambers talte Sandhed."

"Hvad for noget? Gjør det dig lykkelig at høre, at Hood skal til at husere og tvinge Sherman til at gjøre Tilbagetog?"

"Nei, Dick; jeg tænkte vist paa det, som han sagde angaaende Lucilles Kjærlighed til mig."

Darling havde ondt for at lade være at skoggerle. Han gav sine Følelser Luft ved at rulle sig paa Marken og sparke ud med Fødderne. "Du, Kaptein," fik han endelig frem, "denne Kjærligheden synes at have faaet dig til at glemme de Farer, som omgiver os, og endog til at glemme Prince."

Frederic drattede ned fra den syvende Himmel. Med et Suk sagde han:

"Du har Ret, Dick; jeg glemte endog Prince. Men nu vil jeg gjøre det godt igjen. Der staar naturligvis Vagt over Hestene."

"Ja; kanske vi blir nødt til at slaa en Skildvagt ihjel."

"Nei; ikke dersom vi kan undgaa det, Dick; vi har Blod nok paa vor Samvittighed."

"Kanskje et nogenlunde haardt Slag paa Hovedet vil være nok. Jeg har et passende tungt Bedtræ i Haanden."

"Ja, forsøg det, Dick. Slaa ham isvime, men dræb ham ikke."

"Jeg skal gjøre mit bedste, Kaptein; men jeg er næsten sikker paa, at hans Hoved blir saart imorgen."

De ventede, indtil det var nær Midnat, før de hovedede Forsøget. Hele Leiren laa nu og sov, og Baalene var omtrent udbrændte.

"Nu," hvistede Frederic, "og husk, at et eneste Feiltrin kan koste Livet."

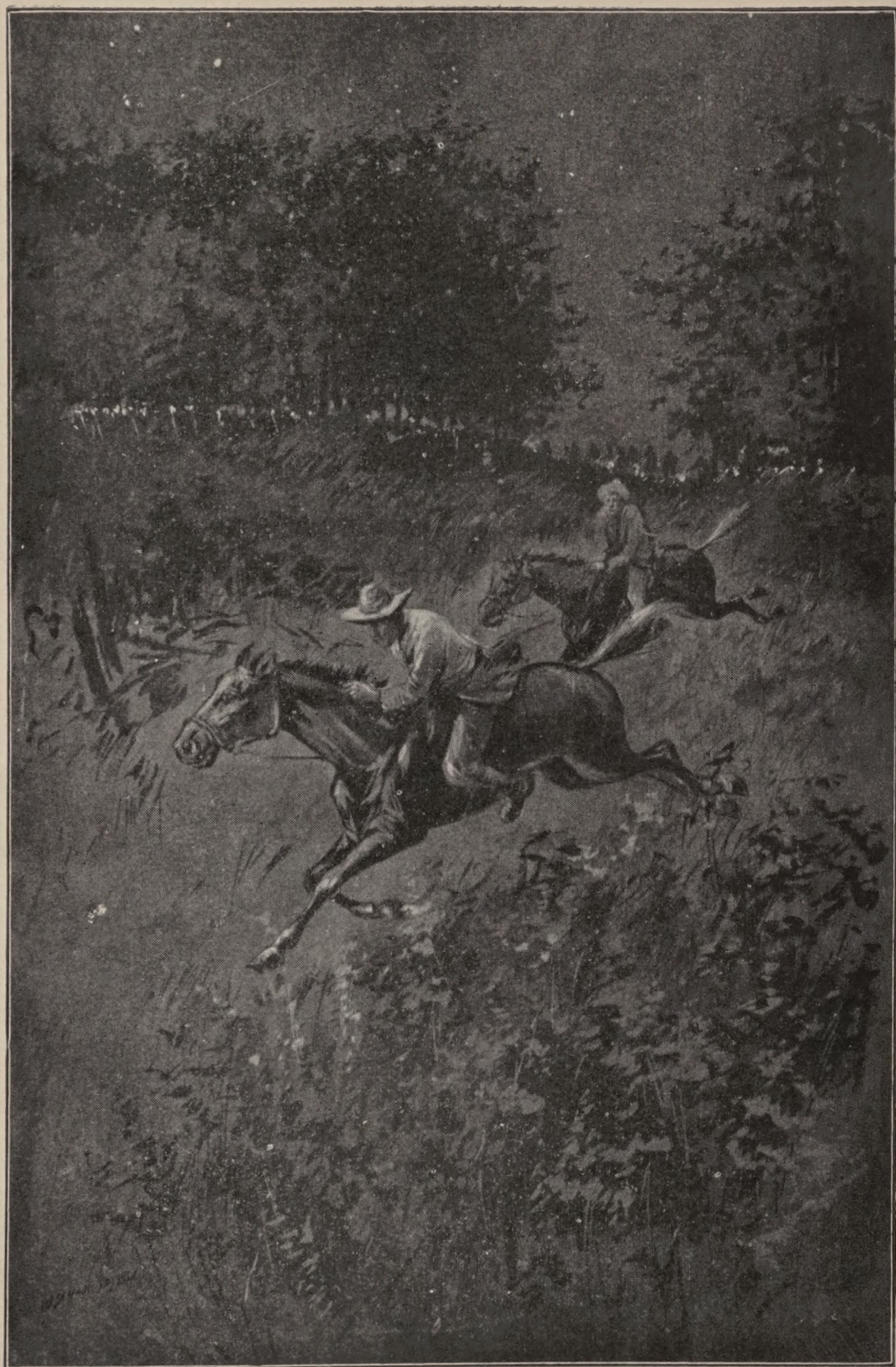
De krøb fremover Fod for Fod, indtil de kom ind mellem Hestene. Disse begyndte at blive urolige. Skildvagten, som stod støttet til sin Risle og var nær ved at falde isøvn, rettede sig op forat undersøge, hvad der var paa færde. Saa hørtes et Slag og et dumpt Skrig, og Skildvagten laa bevidstløs paa Jorden. Hestene begyndte at vrinske og søge at slide sine Grimer istykker.

"Fort, Dick!" sagde Frederic og sprang hen til Prince. Darling havde ikke Anledning til at vælge og tog derfor den Hest, som stod nærmest. Der var ikke Tid til at iagttage Formaliteter. Nogle Stemmer borte i Leiren raabte allerede og spurgte Skildvagten, hvad der var iveien med Hestene.

Frederic og Darling skar Grimerne over, og uden at bryde sig om Sadel eller Bidsel sprang de op paa Hestene og jog afsted.

"Holdt!" raabte et Dusin Stemmer, og saa begyndte nogle Rislere at smelde.

De bøiede sig ned over Hestenes Nakker, og Ruglerne hvinte henover deres Hoveder. Hele Leiren var nu i Op-rør. Der hørtes Skrig og Eder og hæse Kommandoraab

Frederic og Darling sprang op paa Hestene og jog afsted.

og skarpe Riffleskud, og nogle af Hestene sled sig løs og trampede gjennem Leiren og gjorde Forvirringen endnu større.

De yderste Skildvagter havde hørt Levenet, og inden Frederic og Darling naaede saa langt, havde de stillet sig op tværs over Leiren og gjort sig rede til at tage imod, hvad der maatte komme.

"Holdt! Hvad er paafærde?" raabte de, da Frederic og Darling sprængte nedover mod dem.

Uden at sagtne Farten raabte Frederic: "Fly, fly! Leiren er bleven overrumplet af en hel Brigade af Danskeernes Kavaleri."

Uden et Ord tog hele Forposten Benene fat i samme Retning som Frederic og Darling.

"Dette blev for meget af det gode," tænkte Frederic. "Hvordan skal vi nu blive dette Følge kvit igjen?"

Han kunde saavidt skimte en Korsvei lige foran sig. "Tilhøre!" raabte han; og Rebellerne bøiede af tilhøre, medens han og Darling holdt bent frem; og før Rebellerne forstod Situationen, havde Mørket slugt de to, som havde narret dem saa pent.

"Hvor blev de af de Fyrerne, som sagde, at Leiren var bleven overrumplet?" spurgte en af Rebellerne.

Ingen kunde svare. Rebellerne stansede og lyttede; og saa begyndte de at bande saa smaat, og derpaa vendte de om og red langsomt tilbage. Det var mindst en Time, før der igjen blev Ro i Leiren, og ingen vidste saa akkurat, hvad der var hændt. De kunde bare fortælle, at en Skildvagt havde faaet et Slag i Hovedet, og at nogen havde skræmt Hestene.

Saasnart de var sikre paa, at der ikke var nogen, som forfulgte dem, sagtnede Frederic og Darling Farten.

"Dette er skrækkeligt," stønnede Darling; "det er ingen Moro at ride uden Sadel."

“Vi faar taale det. Vi tør ikke stanse, før vi rider ind i Unionsleiren. Rap dig, Prince.”

“Ikke saa fort, Kaptein, Ryggen paa denne Hest er saa skarp som en Kniv.”

“Ja, det er slemt; men du maa taale det, Gut,” sagde Frederic og fortsatte det hurtige Ridt.

Netop som Dagen gryede, stansedes de af Unionshærens Forpost i Nærheden af Decatur. Da de befandt sig inde i Leiren, rystede de hinandens Hænder og begyndte at danse og raabe, indtil Soldaterne fik en Mistanke om, at de maatte have rømt fra et Galehus. De var ogsaa virkelig næsten affindige af Glæde.

Da de havde fortæret en god Frokost og igjen sad paa sine Heste, som nu var forsynede med Sadel og Bidjel, og tog fat paa Turen til Atlanta, sagde Darling: “Jeg formoder, at Onkel Billy Sherman vil gjøre store Dine, naar han faar se os.”

“Ja, det kan hænde, det.”

Og det viste sig snart, at Formodningen var rigtig.

To og tyvende Kapitel.

“Se! der er Atlanta.”

Klokken var omtrent ni om Morgenens, da Frederic og Darling fik Atlanta ifigte. De holdt stille en Stund og betragtede Byen længe og vel. Den laa der foran dem og smilte i Morgensolens Lys. Kanontordenen havde forstummet, og Kamptummelen havde lagt sig.

“Se!” raabte Frederic, “der er Atlanta, den By for hvilken vi kjæmpede i fire lange Maaneder, Atlanta, som har kostet os saa mange Tusinder Liv.”

Han saa omkring sig. De befandt sig netop paa det Sted, hvor Slaget stod den 22de Juli. Derborte var det, at den tapre McPherson faldt. Gjennem Skogen kunde man se Omridsene af Veggetts Hill. Træerne deroppe stod nu og buggede sig i Morgenbinden. Kunde det være det Sted, som havde været Vidne til saa mange rædselsfulde Optrin? Var det muligt, at han havde været med deroppe i den forfærdelige Kamp paa Liv og Død? Han kunde næsten ikke faa sig til at tro det; det hele forekom ham nu som en fæl Drøm. Han stirrede længe udover, og saa red de langsomt ind i den erobrede By.

General Sherman sad ude foran det Hus, han havde valgt til sit Hovedkvarter, og nød en Cigar og drøftede den militære Situation med Medlemmerne af sin Stab. Det var nu næsten en Maaned, siden Atlanta faldt, og Trop-

perne havde hvilet ud efter sine langvarige Strabadser. I denne Tid havde ogsaa General Hood holdt sig rolig i Palmetto; men i de sidste Par Dage havde han begyndt at røre paa sig; og Sherman og hans Stab søgte at komme paa det rene med, hvad det kunde være, som Hood nu havde fore.

Under sin Hviletid havde Sherman grublet over et eneste stort Spørgsmaal. Han havde bemægtiget sig Atlanta;

General Hood.

men han havde endnu Rebelarmeen foran sig. Hvad han nu skulde gjøre, maatte for en stor Del bero paa General Hood. Sydstaternes Præsident, Jefferson Davis, havde besøgt Armeen og brugt sin Veltalenhed forat faa de mismodige Rebel-ler til at mande sig op. Han fortalte dem, at de snart skulde være i Tennessee og Kentucky igjen, og at Shermans Tropper befandt sig i den yderste Nød og snart vilde

nødes til at trække sig tilbage.

Af disse Grunde troede Sherman, at Hood vilde gjøre et fortvilet Forsøg paa at faa ham til at forlade Atlanta. Men mod hvilket Punkt vilde Hood rette sit Angreb? Dette var det Spørgsmaal, som Sherman drøftede med sin Stab.

Den almindelige Mening var, at Hood vilde begive sig ind i Alabama og derfra forsøge at trænge ind i Tennessee.

“Gjør han det —” begyndte Sherman, men brød tvert af. Den Tanke, at han kunde marschere fra Atlanta til Havet, havde hidindtil bare foresvævet ham som en dunkel Anelse; men nu trængte den ind paa ham med overordentlig Klarhed og Styrke. Han bøjede derfor bort fra det, som han havde havt paa Tungen, og sagde bare: “Gjør han det, vil han komme til at angre det.”

En af Officererne afbrød Diskussionen ved at raabe: "Hvem har vi her? Det maa vist være Udsendinger fra Hans Majestæt Kongen over Fillefanterne."

Alle saa op. Frederic og Darling havde steget af og overladt sine Heste til to Ordonnanser, som lo og tog Hatten af, da de to Fillefanter humpede langsomt opover mod Gruppen, som var samlet omkring Generalen.

Sherman kastede et Blik først paa Mændene og saa paa Hestene. "Tager jeg ikke fejl," sagde han, "er en af de Heste den, som Kaptein Shackelford red; og de Mænd ser ud til at kunne være bortrømte Fanger. Er det muligt, at vi skal saa høre noget angaaende Kapteinen?"

Frederic og Darling var nu fremme; de tog til Hatten og stod som paa Parade.

"Det er saamæn Kaptein Shackelford selv," raabte General Sherman, og uden at bryde sig om sin Værdighed sprang han frem og greb Frederics og dernæst Darlings Haand. "Er det muligt, at I har været i Fangenskab og fundet Veien tilbage til Friheden?"

"Det er ikke blot muligt, men det er en Kjendsgjerning, Hr. General."

"Da har Rebellerne løbet for mig. Da jeg fik istand en Udbetaling af Fanger med General Hood, var du den første Officer, som jeg bad om at saa byttet til mig igjen. Men de erklærede, at de hverken havde eller havde haft nogen Fange med Navnet Kaptein Shackelford. Jeg maatte derfor tro, at du var død."

"Levende, som De ser, Hr. General, men en Smule ramponeret. Ak, den som kunde saa sig et Bad og besøge n Barber og saa laant en skikkelig Uniform!"

"Du skal saa alt dette, før jeg plager dig med et eneste Spørgsmaal," erklærede Generalen.

Før de gik, vendte Darling sig til en af Stabsofficererne og sagde: "Undskyld, Hr. Doktor; men vilde De være saa venlig at sende en Gfke Salve eller noget sligt til Badeværelset? Jeg havde ingen Sadel og Hesten var mager."

"Det skal ske," svarede Doktoren med et lidet Smil om Munden.

Etpar Timer senere havde de fjelget og raget sig og isørt sig sine rene og hele Uniformer og kom nu tilbage til General Sherman.

"Nu kan jeg da kjende eder igjen," sagde Generalen. "Skjønt jeg længes efter at høre eders Beretning, vil vi først spise Middag; men jeg maa sige, at I ikke ser saa sultne ud, som Tilfældet er med de fleste af de hjemkomne Fanger."

"Det kommer maaske deraf, Hr. General, at vi i den sidste Maaned har forsynet os med Proviant, hvorsomhelst vi fandt den, og uden at bede om Lov."

"Ja, da har det jo ingen Nød," svarede Generalen; paa den Maade havde han ogsaa provianteret sin Hær.

Efter Middagen maatte Frederic fortælle sine og Darlings Oplevelser til General Sherman og hans hele Stab og endel andre Officerer, som var nysgjerrige. Han fortalte saa kort som muligt den hele Historie lige fra den Tid, da de drog afsted med Stonemans Kavaleri. Og han var virkelig istand til at afgive sin Beretning uden at sige et eneste Ord om Lucille de Courtney.

Da han var færdig, samlede mange af de yngre Officerer omkring ham og lykønskede ham med den heldige Afslutning, som Eventyret havde faaet, medens nogle lo og erklærede, at havde de ikke vidst, at han ikke kunde lyve, vilde de have sagt, at Historien maatte være en Fabel.

For General Sherman havde Frederics Beretning mere at betyde, end de andre Officerer kunde ane. Han spurgte

ham nøie ud om det Strøg, han havde gjennembandret, om Veiene og om Muligheden for at marschere med en stor Hær gennem den Del af Staten og finde Mad nok, og han syntes at være meget vel tilfreds med de Svar, som Frederic gav ham.

"Kanste dit Fangenskab ogsaa kan blive til nogen Nytte for os," sagde Generalen.

Først senere forstod Frederic, hvad han mente.

"Hvor er Hood nu?" spurgte Frederic.

"I Palmetto; men han synes at være bleven urolig. Det falder mig meget vanskeligt at faa paalidelige Oplysninger om ham. Jeg har savnet dig, Kaptein, især ved Jonesboro, hvor jeg kunde have ødelagt hele Hardees Korps, dersom jeg bare kunde have faaet Besked lidt tidligere."

"Hvad tror De, Hr. General, om den Samtale, jeg hørte, mellem Kaptein Chambers og Løjtnanten? Tror De, at General Hood virkelig tænker paa noget saadant?"

"Det vilde være et uovelig Spil af Hood, og det vil blive skjæbnesbangert for ham, dersom jeg fik vide om det itide. Vi faar vente og se Tiden an. Kaptein," fortsatte han, "du vil finde, at din Trop af Speidere er noget spredt og ikke duer til fuldt saa meget som før, skjønt Sergeant Craig har haandteret den nok saa godt. Han er for Diebliftet over paa høre etsteds forat holde Die med Hood."

"Craig undkom altsaa," raabte Frederic glad.

"Ja, han og Owens. Og nu, Kaptein, tror jeg, at du og Darling kan have godt af at hvile lidt. Jeg giver derfor hver af eder ti Dages Forlov. Brug dem vel; thi derefter kan den blodige Veg begynde igjen."

Frederic takkede og gjorde sig rede til at nyde sin ti Dages Ferie. Det første, han gjorde, var at opspøge Kaptein Hugh Raymond. Denne muntre Officer blev ellebild af

Glæde, da han fik se Frederic. Efterat have rystet Haanden næsten af ham og klappet ham paa Ryggen nogle Gange, sagde Hugh: "Jeg er nu Stabsofficer og maa saaledes opføre mig med sømmelig Værdighed, ellers vilde jeg nu slaa mindst et halvt Dussin Kolbøtter. Jeg troede, at du var død for længe siden. Og her er Prince ogsaa. Hvorledes ialverden har du dig ad med at faa den tilbage?"

Frederic maatte fortælle sin hele Historie engang til, og denne gang udelod han ikke Lucille de Courtney. Da han var færdig, sagde Hugh: "Kaptein, dersom du ikke gifter dig med hende, kan du ikke vedblive at være min Ven. Jeg skulde ønske, at Kate vilde vise mig Halvparten af den Opmerksomhed, som Miss de Courtney viste dig. Hvorledes saa Kate ud, da du traf hende i Macon?"

"Saa vakker som nogensinde. En Officer dersteds lod til at synes det samme."

Hugh blev mindre munter.

"Slyngelen!" sagde han. "Gid jeg havde Kloen i ham. Nævnte hun mig uværdige?"

"Ja, hun spurgte om dig."

"Det var meget for hende at være. Du, Enden paa Historien skal blive, at jeg faar hende."

"Du maa ikke bilde dig saadant ind, Kaptein Raymond."

"Det kan forresten være det samme; mit Hjerte kan ikke saa let knuses. Jeg vil være munter, hvordan det saa end gaar. Men, du Kaptein, jeg maatte virkelig græde som en Skolepige, da jeg hørte, at du var dræbt."

"Er det sandt, Hugh? Ja, Gud signe dig for det, gamle Ven. Jeg skal ikke glemme det."

"Na, jeg skammede mig over det i næste Minut. Men nu maa jeg nok afsted med nogle Instruktser til en af vore

Brigader. Farvel da, til jeg ser dig igjen." Den muntre Hugh Raymond satte sig op og red hurtig afsted og plystrede en lystig Melodi.

Frederic vilde dernæst opsøge Oberst Winsworth. Han fandt Regimentet og spurgte, hvor Obersten var.

"Winsworth er ikke Oberst nu," var Svaret. "Han vandt sin Bestalling som General ved Jonesboro. Det var hans Regiment, som først brød sig igjennem Rebellerne's Rækker i det herlige Stormløb og erobrede et Batteri og gjorde det muligt at fange General Gowan og hans hele Brigade."

"Det glæder mig at høre om hans Forfremmelse," sagde Frederic; "ingen har bedre end ham fortjent denne Udmærkelse."

Han skyndte sig med at finde General Winsworth og modtoges af denne med en Hjertelighed, der var ligesaa oprigtig, om den ikke var saa støiende som den, hvormed han hilsedes af Hugh Raymond.

Efter gjensidige Vilkønsninger sagde Frederic: "Nu, Hr. General, maa du fortælle mig alt, som er hændt, siden jeg førtes i Fangenskab."

"Der er ikke meget at fortælle. Efter det store Slag om Natten den 28de Juli fortsatte vi vore Angreb en hel Maaaned, men syntes ikke at udrette noget. Saa kom Marschen omkring til den anden Side af Atlanta, en Manøvre, som ingen anden end et saadant Krigergeni som Sherman kunde have fundet paa og udført. Den ledede til Slaget ved Jonesboro og Atlantas Fald. Det er sørgeligt, at Hardees Korps ikke blev fanget, og at Hoods hele Arme ikke blev fuldstændig ødelagt; men selv uden dette blev det dog en storartet Seir. Jeg tror, at dette Felttog var det mest glimrende og heldige i hele Krigen med Undtagelse af Grants Felttog mod Vicks-

burg. Det merkelige er, at Sherman her i Fiendens Land har været istand til at volde Fienden større Tab, end han selv har lidt. Det er et næsten u hørt Held, og hans Felttog staar i skjærende Mod sætning til det i Virginia, dersom vi kan stole paa Beretningerne derfra.*)

“Ja, der er ingen Tvil om, at det har været et glimrende Felttog,” sagde Frederic. “Hvor jeg reiste, var alle

*) I sine “Erindringer” opgiver Sherman sit hele Tab under Felttoget mod Atlanta til 31,687 Mand, og de fleste, som har skrevet Borgerkrigens Historie, har holdt sig til dette Tal. Men de officielle Opgaver beviser, at hans Tab var 37,081. Han tabte saaledes mindst en Tredjedel af sine Mænd uden at regne dem, som sendtes hjem paa Grund af Sygdom.

Det er vanskeligt at komme paa det rene med, hvor mange Rebellerne tabte. General-Kirurg Foard opgiver Antallet af dræbte og saarede til 22,520 uden at regne med Kavaleriet og Georgias Stats-tropper. Tøier man hertil de 12,982 Fanger, som Sherman tog, blir saaledes Rebellerne hele Tab 35,502, Kavaleriet og Stats-tropperne ikke iberegne.

Men det vides med Bestemthed, at Foards Opgaver ikke er paa-lidelige. General Hood har noget nær bevist, at General J. E. Johnston, før han blev afløst af Hood, havde tabt næsten 25,000 Mand. Foard siger, at Hood i sine Slag foran Atlanta og Jones-boro tabte 1800 Mand, om man regner bare de dræbte. Men Sandheden er, at Unionsarmeen begrov eller overleverede til Fienden mere end dobbelt saa mange faldne Rebelsoldater. Der er ingen Tvil om, at Hood ialt tabte mindst 25,000 Mand, og Rebellerne hele Tab under Felttoget var saaledes mellem 45,000 og 50,000. General Hardee siger, at hans Korps, medens Hood havde Komman-doen, tabte mellem 7,000 og 8,000. I de 120 Dage, som medgik til dette Felttog, affyrede Shermans Artilleri omtrent 170,000 Kanon-skud, eller et for hvert Minut, og 20,000,000 Patroner, eller 110 hvert Minut. Antallet af Heste og Mulesler, som dræbtes, saaredes eller fangedes, var næsten ligesaa stort som Antallet af Mænd, der fristede den Skjæbne. Disse Tal viser, hvor forfærdelig ødelæggende og dyr en Krig kan være.

Folk slagne af Skræk ved Beretningen om Atlantas Fald. Mange indrømmer allerede, at Sydens Sag er tabt."

"Kaptein," sagde Winsworth, "ved du, at Mabel Vaughn og Kate Shackelford er i Atlanta?"

"Hvad siger du? Er de her?"

"Ja; Miss Vaughn er her for at føre Opsyn med Flytningen af et stort Antal af syge og saarede Soldater. Miss Shackelford har nok været en Tur sydover forat pleie sin Far, som var saaret."

"Ja, jeg ved det," sagde Frederic; "jeg traf hende i Macon."

"Jasaa? Nu, da General Sherman befalede alle Borgere at forlade Atlanta, kom hun gennem vore Linjer forat faa Anledning til at reise hjem. Hun havde det nok alt andet end morsomt. Kaptein Raymond saa hende tilfældigvis stuvet sammen med mange andre i en Kreaturbogn. Af en eller anden Grund ønskede han ikke at lade sig se af hende; derfor fortalte han mig om det og bad mig sige det til Mabel Vaughn, men uden at nævne hans Navn. Dette gjorde jeg, og Miss Vaughn tog sig straks af hende. De skal reise nordover sammen om en Dag eller to."

"Hr. General, du har sat mig paa Forundringsstolen. Jeg gad vide, hvorfor Hugh ikke nævnte dette. Jeg maa se dem øieblikkelig."

Han opsogte straks Mabel Vaughn. Han og hun holdt af hinanden som Sødfkende, og Baandet mellem dem var hele Tiden bleven sterkere.*)

"Na, Frederic," raabte hun, da hun kom sig efter den første glædelige Overraskelse, "jeg vilde og kunde ikke tro, at du var død. Da Kate fortalte mig, at du var druknet,

*) Se "General Nelsons Speider" og "Paa General Thomas's Stab."

negtede jeg at tro det; her staar du som et levende Bevis paa, at jeg havde Ret. Na, jeg er saa glad. Hvem fortalte dig, at jeg var her?"

"General Winsworth, Mabel. Han stiger hurtig tilbeirs, du. Det er en prægting Mand."

Hun rødmede, da hun svarede: "Jeg har den største Agtelse for ham."

"Er det alt, Mabel?"

"Ja, jeg tror, at det er alt," svarede hun langsomt. "Sommetider er jeg dog ikke sikker paa det."

"Jeg haaber, at du engang kommer til at vide, at du har mere end Agtelse for ham. Mabel, jeg maa fortælle dig noget."

Han fortalte hende udførlig om Lucille de Courtney, og hun lyttede med spændt Interesse. Da han var færdig, sagde hun med Begeistring:

"Jeg ved, at hun maa være en velsignet Pige, og at hun er endog dig værdig."

"Men, Mabel, det er muligt, at jeg aldrig faar se hende mere."

"Nei, du kommer nok til at se hende mange Gange endnu; den Tro har jeg. Men har du seet Kate endnu?"

"Nei; jeg hører, at du har taget dig af hende, og du skal have Tak for det, Mabel."

"Stakkels Kate! Da jeg fandt hende, var hun næsten forstyrret; hun havde haft saa mange Ubehageligheder. Det var heldigt, at General Winsworth traf hende."

"Det var ikke Generalen, men Kaptein Raymond, som først saa hende. Han talte til Generalen om det og bad ham om at tale til dig."

"Du forbauser mig. Hvorfor har Kaptein Raymond villet holde sig i Baggrunden?"

"Jeg tror, at jeg ved det," sagde Frederic. "Han vil ikke, at Kate skal tro sig at staa i en Taknemmelighedsgjæld til ham. Sagen er den, at han er forelsket i Kate; men hun har et saadant Had til Yankeeerne, at hun ikke vil vide af ham. Hugh er stolt paa sin Vis; han vil ikke trænge sig frem, hvor han ikke er velkommen."

"Det kan faa en heldig Afslutning," sagde Mabel, "men ikke saa længe Krigen varer. Intet i Verden kunde faa Kate til at gifte sig med en, som kjæmper imod Syden. Men lad os nu aflægge hende et Besøg. Hun kommer til at tage imod dig, som om du var vendt tilbage fra den anden Verden."

De fandt hende i et Logis, som Mabel havde skaffet hende. Da hun saa Frederic, var hun nær ved at besvime. Men saa tog hun sig sammen og kastede sig i hans Arme og hulkede af Glæde. Da hun kom sig saavidt til Ro, at hun kunde tale, sagde hun:

"Na, Frederic, vi har sørget over dig som over en død. Du kan ikke tro, hvilken Sorg du har voldt din Far."

"Far? Ved han, at jeg har været Fange? Kate, jeg synes huske, at du gav mig det Løfte ikke at sige noget om det til ham."

"Men der kom en Tid, da det var min Pligt at lade ham vide det;" og Kate fortalte ham om, hvorledes Major Kenyon havde forfulgt ham, og hvorledes hun og Calhoun havde søgt at frelse ham, og at han ikke kunde have reddet sig, dersom han ikke havde rømt fra Andersonville, før Kenyon kom.

"Din Far," sagde Kate, "gjorde straks, men i al Stilhed, alt for at faa vide, hvad der var blevet af dig, og Budskabet om, at du druknede i Flint River, dræbte ham næsten. Men saa løftede han sine Hænder mod Himmelen og sagde: "Jeg takker Gud for det."

"Kate, Kate! Far kan ikke have sagt noget saadant."

"Jo, det gjorde han; og jeg ogsaa og alle, som holdt af dig."

Frederic stirrede paa hende som forstenet.

"Forstaar du da ikke, Frederic? Efterat du havde dræbt den Officer, ved du, vilde man ingen Barmhertighed have vist dig. Havde de fanget dig, vilde de have hængt dig. Kan du ikke skjønne, at vi heller vilde, at du skulde have sat Livet til i Vandet, end at du skulde henrettes som en Forbryder?"

"Tilgiv mig Kate," sagde Frederic med skjælvende Stemme; "jeg forstod ikke. Jo, det vilde været tusen Gange bedre at omkomme i Elven end at falde i mine Forfølgeres Hænder."

"Frederic, du har voldt os allesammen en forfærdelig Kval. Din Far er bleven ti Aar ældre. Først var det Atlantas Fald og saa Underretningen om din Død."

"Stakkels Far; gid jeg kunde saa se ham."

"Hvorfor vil du gjøre ham al denne Sorg?" spurgte Kate med Lyn i Diet. "Hvorfor gjøre fælles Sag med Sydens Fiender? Jeg glemmer ikke, hvor meget du har gjort for mig, for os alle; hvor godt du har ordnet det for Mor i Nashville. Men jeg kan ikke andet end hade Vankeerne og have Affky for denne fæle Sherman. Frederic, ved du, at siden Atlanta faldt i hans Hænder, har jeg været Vidne til saa megen Glendighed og saa mange Taarer, at jeg næsten er bleven affindig? Du har vel hørt, at dette Uhyre, Sherman, har forbist alle Atlantas Indbaanere fra Byen. Kan du tænke dig noget mere hjerteløst?"

"Det var bedre at gjøre det end at lade dem sulte ihjel," sagde Frederic.

"Jeg vil ikke lytte til dig," raabte hun. "Du ved ikke, hvor megen Lidelse denne Grusomhed har forboldt. Da

Fær hørte om den, tænkte han, at det nu vilde være den beleilige Tid for mig at vende tilbage til Nashville, og jeg blev pakket ind i en fæl Godsvogn sammen med grædende Kvinder og Børn; med Kvinder, som havde Barn ved Brystet, og med andre, som var dødsfyge. Der saa Mabel Vaughn mig. Hun tog sig af disse stakkels Kvinder og gjorde det saa hyggeligt for dem, som Omstændighederne til- lod. Frederic, Mabel Vaughn er en Engel."

"Det vidste jeg før."

"Frederic, du burde have Forstand nok til at forelske dig i hende. Jeg har ofte forundret mig over, at du og hun ikke elsker hinanden.

"Vi holder af hinanden, Kate, men som Sødfænde. Det var forresten ikke Mabel Vaughn, som opdagede dig her; det var Kaptein Hugh Raymond."

"Hvem var det, siger du?"

"Det var Hugh Raymond, som først fik se dig her. Han bad General Winsworth om at fortælle det til Mabel Vaughn."

"Hvorfor gik han en saadan Omvei? Hvorfor holdt han sig udenfor?"

"Jeg ved det ikke med Bestemthed, Kate; men jeg kan gjette. Han vil ikke, at du skal føle dig forpligtet til at være taknemmelig mod ham. Han vil ikke klænge sig ind paa dig. Men han elsker dig, Kate; og du ved det ogsaa."

Hun blev blussende rød og raabte: "Hvem har fortalt dig dette? Var det maaske Kaptein Raymond?"

"Nei, han fortalte mig ikke engang, at du var her i Byen. Det var General Winsworth, som meddelte mig denne Oplysning."

"Hvorfor fortæller du mig dette? Du ved, at Hugh

Raymond maa være mig ligegyldig. Jeg vilde dø, før jeg vilde gifte mig med en Fiende af Syden."

"Der kan komme en Tid, da Syden ingen Fiender har, da hele Landet igjen vil være et."

"Nei; Syden kommer til at seire. Vi kan ikke overvindes. Du maa ikke tro, at fordi vi har tabt Atlanta, er Krigen endt. Om nogle Uger vil Shermans Tropper sulte, og Hoods Kanoner vil tordne foran Nashville. Du skal faa se."

"Ja, da vil jeg søge at være der, før han kommer frem. Jeg har ti Dages Forlov, Kate, og jeg tror, jeg vil følge dig hjem og besøge Tante Jennie. Skal jeg faa Lov?"

"Nei, vil du virkelig, Frederic? Det skal blive morsomt," og Kate straaledede af Glæde.

"Ja; vær da færdig til at tage fat paa Reisen imorgen. Skulde du ikke ville se Kaptein Raymond, før du reiser, og takke ham for hans Venlighed?"

"Nei, nei! Frederic, du er hjerteløs."

"Det var ikke Alvor, Kate. Altsaa imorgen."

Da hun blev alene, maatte hun igjen udstaa en Kamp med sit oprørste Hjerte, og hun indbildte sig igjen, at nu havde hun seiret og at hun ikke havde det mindste tilovers for Hugh Raymond.

Næste Dag reiste Frederic med Kate hjemover mod Nashville.

Turen mellem Atlanta og Chattanooga var for ham meget interessant. Overalt saa han Steder, som han kjendte igjen; han havde jo været med her, da Sherman kjæmpede sig frem Skridt for Skridt.

Der var Kenesaw, og fra dets Top vaiede Stjernebanneret. Frederics Hjerte var fuldt af Haab. Han troede, at Krigen snart skulde være endt, ja, at den igrunder alle-

rede var det. Han anede ikke, at før han naaede Chatta-nooga, skulde han faa Bud om at vende om og gjenoptage sin Del af Arbeidet.

Men inden tre Dage var omme, var han med i det tapre Forsvar mod Angrebet paa Allatoona.

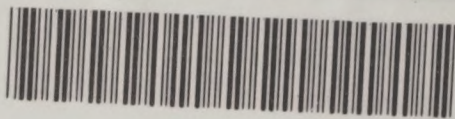
Siden var han med paa den berømte Marsch "fra Atlanta til Havet" og derfra til Washington, hvor han tog Del i den store Parade, som forkyndte, at Krigen var endt, og at Unionen var bevaret.

NOV 1 1902

LIBRARY OF CONGRESS

00025005466